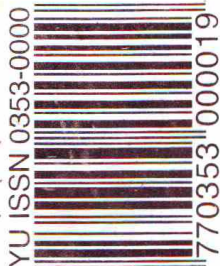

FRENK LARAMI

BOOK HOLIDAYS

BROJ 251 • CENA 27,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

GRAD UCENJENIH

★ DOK HOLIDEJ ★

KLIV BENER

GRAD UCENJENIH

FORUM* MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ

Broj 251

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala

Cleve Banner

GUNSMOKE LEGEND

Recenzija

Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija

Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Đorđe JOVANOVIĆ

Ilustracija na naslovnoj strani

Branislav PERKOVIĆ

Branislav KERAC

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Ilona TAKAČ

Marija KEČKEŠ

Štampa:

Tržište: 5. VII 1991.

Izdaje: „FORUM-MARKETPRINT“, DD za izdavačku delatnost, Novi Sad, Radnička 32

Štampa: DP „FORUM“ „ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ, Urednik: Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala: Cleve Banner – GUNSMOKE LEGEND

Copyright: UNIVERSUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Mišljenjem Republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje svrstava se u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4/91)

Sve je počelo u Derisdorfu, gradu u zapadnom delu Teksasa, jednog tihog, letnjeg popodneva.

Kao i obično, u salunu „Zlatni orao“, ljudi su pili i razgovarali. Tako su činili svakog dana, pa i ovog. Stajali su po grupicama pored dugačkog šanka i ispijali velike krige hladnog piva, ili male čašice viskija koji su razblaživali vodom. Sve je izgledalo kao i u svakom salunu Divljeg zapada, a ipak, čovek se nije mogao oteti utisku da svi ovi ljudi, u stvari, ovde čekaju da prođe vreme. To je bilo i razumljivo, jer, Derisdorf je bio dozlabora dosadan grad. U njemu se, stvarno, ništa nije događalo.

Sasvim u dnu šanka, udaljeni od građana, stajala su trojica stranaca. Međutim, oni nisu privlačili ničiju pažnju. Derisdorf je ležao na raskršnici velikih stočarskih puteva, koji su od Pekosa vodili na jug države, pa stranci, iako malobrojni, nisu bili retkost u gradu.

Tu učmalu tišinu ništa nije remetilo, sve dok u jednom trenutku spolja, sa verande, nisu odjeknuli nečiji koraci, a odmah zatim su se sa treskom otvorile pokretne vratnice saluna. Razgovor je odjednom prekinut, a sve oči su se okrenule prema ulazu.

Čovek koji je utrčao u salun bio je skoro bez daha od žurbe, a u ovo doba dana ljudi u Derisdorfu su bili zadihani od trčanja i žurbe, samo ako se dešavalo nešto izuzetno važno. A toliko važno moglo je biti samo jedno: obračun.

Čovek je zastao da povрати dah. Tek tada je rekao isprekidano.

– Došao je... upravo je ušao u grad... Video sam ga...

– Ko? Govori već jednom, prokletinjo! – iznervirao se jedan od gostiju saluna.

Čovek je ponovo uzeo vazduh.

– Dok Holidej! – najzad je rekao.

Sva lica su odjednom izgledala zainteresovana, ali, donekle i zabrinuta. Dok Holidej, legendarni revolveraš, kockar i džentlmen, nije do tada dolazio u ovaj grad. Ali tamo gde je dolazio, uvek se događalo nešto, i to krupno.

– Do đavola! – promrmljao je drugi građanin – Dok Holidej! Šta li on traži u ovom pospanom gradu? To nije mesto za njega. Ali, možda je samo u prolazu?

Niko nije primetio da su na vest o dolasku Doka Holideja trojica stranaca, na drugom kraju šanka, izmenjali zabrinute poglede. Onda je jedan od njih iskapio viski, koji mu je ostao u čaši i tiho rekao ostaloj dvojici.

– Idemo odavde!

Njegovi prijatelji nisu odgovorili. Samo su klimnuli glavama. Zatim su krenuli prema vratima.

Ali, kad su se našli na verandi ispred saluna, skoro trčeći su izleteli na ulicu.

– Kidajmo odavde... brzo! – rekao je najviši od njih, očigledno vođa. – Ako je to zaista Dok Holidej...

Neki ledeni glas presekao ga je u pola reči.

– Pošli ste nekuda, gospodo?

Tri čoveka su se skamenila u mestu.

Čovek, koji im je naglašeno ironičnim tonom uputio to pitanje stajao je pored njihovih konja. Bio je naslonjen na prečku za vezivanje konja, a u ruci je držao nezapaljenu cigaru, jednu od onih skupih, „virdžiniju“, poslasticu ljubitelja dobrog duvana. Bio je visok, vitak i elegantan. Na sebi je imao besprekorno belu košulju i kravatu boje vina, a preko toga tamni kaput sa peševima. Na glavi je imao „Kalifornija“ šešir sa širokim obodom. Prefinjene a ipak oštre crte davale su njegovom markantnom licu izraz koji onaj ko ga je jednom video nikada nije mogao da zaboravi.

– Dok Holidej!

To ime se otelo sa usana sve trojice ljudi, istovremeno, kao da je izgovoreno istim jezikom. Onda je nastala tišina, sva trojica su, nekoliko trenutaka zablenu posmatrali Holideja.

– Dok Holidej!

Ove reči su sada bile izgovorene glasnije. Izgovorio ih je samo vođa, a na njegovom licu je bio vidljiv strah. Ruka mu je zadrhtala nad drškom revolvera, kada je upitno pogledao svoje kompanjone.

– On je sam – promrmljao je – a nas smo trojica.

U istom trenutku, ne dovršivši rečenicu, bacio se prema vratima saluna i u letu potegao revolver.

Ali, pogrešio je. Istog trenutka, sa lica Doka Holideja nestao je osmeh i zamenio ga je izraz ledene odlučnosti. Još dok se vođa trojke mašao revolvera, cigara, koju je Dok držao u ruci, odletela je u vazduh a samo delić sekunde kasnije, njegova šaka se podigla držeći „kolt“ kalibra 45. Niklovana cev revolvera je zlokobno blesnula pod zracima sunca. Grmnuo je pucanj i vođa trojke je odleteo kroz pokretne vratnice saluna, noseći u

svom srcu olovno tane „kolta“ 45. Bio je mrtav pre nego što je pao među zaprepasčene goste saluna.

Dvojica njegovih kompanjona su potrčala u zaklon, ali, jedan je bio mrtav pre nego što je uspeo da se dokopa stuba verande iza koga bi, da je bio brži, možda mogao da se sakrije. Treći je stigao do gomile bačvi i bacio se iza njih. Potegao je revolver i ispalio dva hica.

Dok Holidej je osetio da su meci prošli blizu njega, ali se nije ni pomerio s mesta.

Umesto da potraži zaklon, on je ponovo podigao „kolt“. Skoro istovremeno kad je oružje zagrmelo, iza gomile bačvi odjeknuo je krik. Poslednji od trojice stranaca, pojavio se na otvorenom prostoru, a levom rukom je čvrsto stezao ranu na boku. Pokušao je da revolverom koji je još uvek držao u desnoj ruci nanišani na velikog pustolova, ali je Holidejev revolver grmnuo još jednom.

Čovek se skljkao na zemlju, grla probijenog metkom.

– Šta se to, do đavola, dešava...

Dok Holidej je mirno oduvao dim, koji se dizao sa cevi revolvera, a onda je otvorio magacin. Izbacio je četiri čaure i na njihova mesta stavio nove metke. Dok je to radio, hladnim pogledom svojih sivoplavih očiju merio je čoveka koji nije izgovorio rečenicu do kraja. Primetio je odmah metalnu zvezdu, koja mu se blistala na grudima.

– Fer plej, šerife – rekao je Dok skoro nezainteresovanim glasom. – Jedan protiv trojice i pored svega, prvi su potegli oružje.

– Vi ste Holidej? – izgovorio je šerif trudeći se svim silama da deluje autoritativno. U stvari, to i nije bilo pitanje već konstatacija.

– Dok Holidej – glasilo je miran odgovor.

Revolveraš? – upitao je šerif, a glas mu je bio pun prezira. – Ko vam je platio da pobijete ove ljude, Holideje?

Šerif se hitro okrenuo ljudima koji su se do tada okupili na trotoaru ispred saluna, kao da je od njih tražio podršku. Međutim, niko od građana nije se ni pomorio.

Za to vreme, Dok Holidej je mirno izvadio svoju skupocenu tabakeru i odabrao jednu cigaru. Laganim pokretom je zapalio i zadovoljno povukao duboki dim.

– Mislim da sam nešto pitao i da treba da dobijem odgovor, mister – opomenuo ga je šerif ljutito.

Dok Holidej je malo pomorio opasac. Njegov hladan pogled nijednog trenutka nije skrenuo sa šerifovog lica.

– Proverite bisage na njihovim sedlima, šerife – rekao je. – U njima ćete naći zlatni prah i novac. To je njihov deo plena, koji je banda opljačkala iz kočije Andersonove kompanije.

Šerif je zastao, ali, nije dozvolio da svi vide da je iznenađen.

– Pa... – šerif ni u kom slučaju nije želeo da mu se okrnji autoritet makar i minimalno. – Odakle vam pravo da uzimate zakon u svoje ruke?... – Ipak, dok je govorio, predstavnik zakona je prišao najbližem od tri konja i otvorio bisage koje su visile preko sedla.

– Dobili su što su zaslužili šerife... Svi će potvrditi da su prvi potegli oružje i stvar je okončana. Slažete se?

Prisutni su klimanjem glave potvrdili Holidejeve reči ali šerif je ipak zavapio. – Nije trebalo baš sada... – a onda je požurio da objasni. – U grad dolazi Vajat Erp i...

– Vajat Erp? – upitao je Dok...

Predstavnik zakona se zadovoljno iscerio. Pomislio je da je konačno i Doka uhvatio strah.

– Da – odgovorio je likujući. – Zato bi vam bilo bolje da isparite odavde, mister. Vajat dolazi poslom, a koliko znam, ne voli plaćene revolveraše.

– Da sam na vašem mestu, šerife, ne bih žurio sa preporukama – iscerio se Dok.

Poneki kikut se odvojio od grupe ljudi pred salunom, a šerif se namrštio.

– Jeste li proverili bisage, šerife? Da li je novac tu?

– Jeste, tu je – odvratio je šerif natmureno.

– Odlično. Ostavljam ga u vašim rukama. Ostavljam vam u zadatak da obavestite Andersona. A sada, ako nemate ništa protiv...

– Znači odlazite iz grada – vidno je odahnuo šerif.

Dok Holidej je odmahnuo glavom. – Naprotiv, šerife. Ovaj grad mi izgleda prijatno i mirno mesto, a to mi baš treba. Možda ću se zadržati izvesno vreme.

Ne čekajući šerifov odgovor, Dok Holidej je poveo svoga konja ka izlazu iz grada. Tu, na kraju ulice, nalazila se jedna dugačka drvena baraka iznad čijih je vrata stajala tabla sa natpisom „štala“.

*

– Žao mi je, ali, mi nemamo ni jednu slobodnu sobu!

Taj odgovor je Dok Holidej dobio pola sata kasnije kada je pokušao da iznajmi sobu u gradskom hotelu.

Holidejeve usne su se izvile u namršten osmeh. Znao je vrlo dobro zašto za njega nije bilo sobe.

– Da li je to šerifovo naređenje? – upitao je Dok tiho.

– Ne – odgovorio je hotelijer suviše brzo da bi bilo ubedljivo i bacio pogled na vrata.

– U stvari, šerif ne želi da se ja na-

đem u istom hotelu sa cenjenim federalnim šerifom Vajatom Erpom, zar ne?

Dokov glas bio je blag, ali je čovek za pultom sasvim jasno osetio privuk upozorenja u njemu.

– Ja... ja... – počeo je čovek da zamuckuje i sve vreme je preplašeno pogledao prema vratima.

Dokova šaka se spustila na dršku revolvera.

– Imaš li stvarno nameru da poslušаш naređenje predstavnika zakona? – upitao je Dok skoro ljubazno. – Ili ćeš se predomisliti, pa mi ipak dati sobu?

Nesrećni hotelijer je i dalje unezvereno gledao, a njegovo lice odjednom je dobilo pepeljastu boju.

– Ja... ja... – opet je počeo da zamuckuje.

– Uzeću sobu 20 – rekao je Dok mirno i glavom pokazao na tablu sa ključevima.

– Ali, ja sam već rekao – ponovo je počeo hotelijer.

Dok Holidej je okrenuo knjigu gostiju prema sebi i prihvatio pero.

– Broj 20, mister – rekao je učtivo. Upisao je svoje ime i pored njega broj 20.

Hotelijer je oklevao samo jedan trenutak. Zatim je sa table skinuo ključ sa brojem 20 i pružio ga Doku Holideju.

– To će vas koštati dolar, mister. Za dve noći... – dodao je brzo. Očigledno, bio je žestoko preplašen.

Dok Holidej se osmehnuo i dobacio čoveku dva dolara.

– Zadrži ostatak – rekao je ljubazno. – Ali, postaraj se da bude dovoljno vode u kupatilu za manje od pola sata. Dovoljno tople vode, rekao sam.

Ne čekajući hotelijerov odgovor, krenuo je uz stepenice, a posle nekoliko trenutaka našao se na prvom spratu.

Za manje od pola sata topla voda je

bila spremna i Dok je iskoristio priliku da se dobro okupa. Vratio se u svoju sobu bukvalno preporođen. Kao da mu se snaga odjednom utrošila a dobro raspoloženje mu se vratilo. Obukao je čistu košulju. I to je bilo zadovoljstvo.

Onda je ostavio svoje čizme pored kreveta, legao i odmah zaspao.

Probudio se kada je prvi sumrak počeo da baca svoju koprenu nad gradom. Umio se hladnom vodom, navukao čizme i izašao iz sobe. Već davno se nije osećao tako dobro kao sada.

Na glavnoj ulici je malo zastao i pogledao oko sebe. Onda je odabrao jedan restoran. Mada je bio svestan da iz daljine šerif motri na njega i da je izložen radoznalim pogledima građana, nije obraćao pažnju na to. Večeru je završio šoljom vrele kafe, a onda se odmah vratio u svoju sobu.

Bila je već skoro ponoć, kada se na vratima začulo tiho kucanje.

Dok Holidej je kliznuo sa kreveta i nečujno prišao vratima.

– Ko je? – upitao je tiho.

– Prijatelj – čulo se sa druge strane vrata.

Dok Holidej je prepoznao glas. Hitro je otvorio vrata i jedan krupan čovek je ušao u sobu. Holidej je navukao rezu na vrata a onda se okrenuo posetiocu. Pružio je desnu ruku i ovaj je čvrsto prihvatio.

– Drago mi je što te ponovo vidim, Vajate – nasmejao se Dok Holidej.

– I meni je drago, Dok – rekao je Vajat Erp koji je od poslednjeg susreta sa Holidejem postao federalni šerif i kapetan teksaških renđera. – Nisam očekivao da ću te ovde sresti.

– Ni ja se nisam nadao – odgovorio je Dok pokazujući rukom praznu fotelju. Šta ima novoga?

– Najpre da ti zahvalim što si nam pomogao da likvidiramo Ridžentovu

bandu. Ona trojica koju si danas sredio, konačno stavljaju tačku na taj slučaj.

Dok Holidej je odmahnuo rukom.

– Znam. To tebi nije važno, Dok – Vajat kao da se izvinjavao. – Ali moram priznati, obavio si dobar posao. Sem toga, i u ovom kraju si stekao glas revolveraša. A to bi moglo da se iskoristi za jedan posao koji mi predstoji.

Dok Holidej ga je pogledao ispod oka.

– Kako bi bilo da pređeš na stvar, Vajate – osmehnuo se sedajući na krevet.

Vajat je ustao i prišao prozoru.

– Ti poznaješ rendžere Lejna i Spilinga? – upitao je.

Dok Holidej se naglo podigao.

– Kodija Lejna i Džesa Spilinga? – namršti se. – Naravno da ih poznajem. Sreo sam ih nekoliko puta kad su bili na akcijama. Dobri su to momci. Šta je s njima?

– Obojica su mrtvi – rekao je Vajat. – I ne samo to... obojica su ubijeni.

– Kako? – Dokov glas je odjednom postao napet.

Nekoliko trenutaka Vajat Erp je ćutao. Onda je glasno uzdahnuo.

– Da li si čuo za grad Rauhajd u oblasti Penhendl? – upitao je Dok.

– Tako je – potvrdio je Vajat. – Planirao sam da ga uskoro posetim.

– Ali, kakve to veze ima sa Kodijem i Džesom?

– Ima, i to mnogo. – Kao prvo, dobili smo informaciju da se nešto gadno dešava u tom gradu. Na nesreću, naš informator je nestao pre nego što je stigao da kaže šta je u pitanju.

– Aha. A vi ste poslali onu dvojicu, da vide?

– Prvo sam poslao Kodija Lejna da se uvuče u grad. Rekao sam mu da se pruruši u skitnicu. Nestao je posle nekoliko dana, pa sam morao da poš-

ljem Spilinga, da vidi šta se dogodilo s njim.

– I? – Dokov glas je još uvek bio napet. Lejn i Spiling mu nisu bili prijatelji, ali su bili ljudi od vrednosti za čiju sudbinu nije mogao biti ravnodušan.

– Spiling je pogođen u leđa... iz zasede. Dva dana pošto je stigao u grad.

– Naravno, njih dvojica nisu imali vremena da otkriju bilo šta.

– Spiling je, ipak, uspeo da pošalje jednu poruku – rekao je Vajat. – Ali, pre nego što ti kažem bilo šta o tome, bolje da saslušáš kakvi su moji lični planovi.

– Da čujem... – Dok se ponovo opirao na krevetu.

– Ti znaš da zapadno od Pekosa nema zakona.

– Znam.

– E, mi imamo nameru da to tamo sredimo. Hoćemo da organizujemo snage, koje će štititi zakon u čitavoj oblasti, sve do granica. To nije mali posao i zato nisam žurio.

– I neće biti lako, to što ste naumili. Tamo se pokupio ceo belosvetki ološ.

– Znam. Čim smo objavili tu odluku, u oblasti Penhendl je došlo do svakojakih priča. Uglavnom, niko tamo nije bio oduševljen našom namerom. Najviše su se bunili građani grada Rauhajda. Oni kažu da im nije potreban šerif. Kažu, da i sami mogu da brinu o svojim stvarima i da sami mogu da rešavaju svoje probleme.

Dok Holidej se podigao i zapalio cigaretu, a Vajat je nastavio.

– Pre nego što je nestao, naš informator je rekao da nevolje u Rauhajdu imaju direktne veze sa posetom koju sam najavio.

– Kakve veze?

– U stvari, rešili su da ubiju mene i sve one koji dođu sa mnom čim dođemo u Rauhajd. Javio je još i to, da se

glavni organizator svega ovoga zove Šern.

– Šern? – ponovio je Dok zamišljeno. – Ne sećam se da sam ikada čuo to ime.

– Ni ja. Bar ne u ovim krajevima – rekao je Vajat. – Spiling je rekao da će nas detaljno obavestiti o svemu, ali mu je potrebno nekoliko dana. Međutim, nije stigao. Ubili su ga pre nego što je uspeo da nam doturi neko obaveštenje.

Dok Holidej je ustao sa kreveta i počeo da korača po sobi.

– Nešto gadno zaudara u svemu tome – rekao je Vajat Erp jednostavno. – I ja bih voleo da znam šta.

Dok Holidej ga je pogledao šeret-ski.

– Hajde, istresi sve. Ne boj se!

– Hteo bih da ti odeš tamo i proveriš šta se događa – najzad je rekao Vajat.

Dok Holidej je klimnuo glavom i osmehnuo se.

– Znao sam da ću ja doći na red.

– Jedino ti to možeš da uradiš – rekao je Vajat Erp. – Poznat si kao kockar i neće biti sumnjivo ako se pojaviš u jednom takvom gradu. A brz si na revolveru, to znaju svi. Ubeđen sam da ćeš ti to moći da obaviš... Uz malu pomoć, naravno.

– Kako? – upitao je suvo Dok.

Vajat je ponovo seo u fotelju. Izvadio je cigaru iz džepa prsluka i zapalio.

– Svako ko živi na ovom delu Zapada zna za tebe. Poslednjih godina stekao si priličan glas, mislim rđav glas. Svi znaju da baš nisi u ljubavi sa vlastima.

– Dobro, i?

– Kao što vidiš, mišljenja o tebi nisu baš povoljna i ja mislim da bi to moglo da se iskoristi. U svakom slučaju, ovo što se danas dogodilo, moglo bi mi ići na ruku. Na primer, ako

bismo to objavili kao obično ubistvo. Trostruko.

– E, ta mi se ideja ne dopada. Pa, zar nisam pred svima predao zlato šerifu?

– U poređenju sa celokupnom sumom koja je ukradena, to nije mnogo – odgovorio je Vajat. – A veoma malo ljudi zna da je ostatak opljačkanog zlata i novca već vraćen kompaniji. Možda si to zadržao za sebe, pomisliće ostali, a to je većina ovog sveta oko nas. Prema tome, ono što se dogodilo, moglo je da bude jednostavan obračun između kompanjona.

Nekoliko trenutaka, Dok Holidej je stajao nepomično.

– Lepo si to smislio. Ali, u redu. Videću šta mogu da učinim. Otići ću u taj prokleti grad, a ti radi ono što misliš da je potrebno.

Vajat Erp je sinuo od zadovoljstva.

– Znao sam da mi nećeš odbiti – rekao je oduševljeno. – Ja ću doći za tobom.

– Trebaće mi nedelju dana da stignem tamo – izračunao je Dok. – Znači, ti ćeš biti nedelju dana iza mene.

– Tako je. Na žalost, ne mogu da ti dam više vremena, Dok. Navaljuju na mene da se što pre vratim u Hjuston, na sastanak sa nekim senatorima. Međutim, za mene je ovaj posao u Rauhajdu važniji. Ne bih hteo da odem dok to ne obavim.

– Malo je vremena, ali, trudiću se da uradim što budem mogao – složio se Dok.

– O'kej, Dok, onda smo se dogovorili.

– Jesmo. Ti samo nastavi da pronašiš glasine o meni. Možda će one pre mene stići do Renhendla i tako mi olakšati posao.

Ipak, Dok Holidej nije bio ubeđen da će sve ići glatko, jer su Penhendl i Rauhajd bili dosta daleko. Nije hteo da razočara Vajata i da mu to kaže.

Ovaj je ustao da pođe. Kod vrata je čvrsto stegao Dokovu ruku.

– Još jednom, Dok – osmehnuo se. – Srećno!

– Hvala – pomalo ironično se nasmehio Dok. – Videćemo se u Rauhajdu... ko bude živ!

Vajat je klimnuo glavom i izašao u hodnik. Dok Holidej je zatvorio vrata za njim i vratio se do kreveta. Vajato-vi planovi baš nisu bili najjasniji, ali, on se ponadao da će ubice dvojice rendžera naći i bez toga.

Izvadio je „kolt“ iz futrole i gurnuo ga pod jastuk. Čizme je stavio pored kreveta, a opasač okačio na dohvat ruke. Onda je ugasio lampu.

Međutim, prošlo je dosta vremena pre nego što mu je san došao na oči. Mada je i sam gazio negde po ivici inkriminiranih ponašanja, on je katkad pomogao predstavnicima zakona, ali samo onda kada je bio uveren da velika ljudska pravda to od njega zahteva. On nije bio plaćeni policajac, ali je posao koji bi preuzeo obavljao sa neverovatnim osećanjem dužnosti. Naročito onda kada je za preduzeti poduhvat imao neki lični motiv kao u ovom slučaju. A motiv je bio vrlo jak, prijateljstvo sa Vajatom Erpom.

*

Još nije nastupila zora, kada se Dok Holidej probudio i brzo obukao. Napustio je sobu i pustom ulicom stigao do štale. Pokucao je na vrata štalareve sobice.

– Idi do đavola – promumlao je sanjivi štalar.

– Hoću svog konja – rekao je Dok. – Gde je?

– Dođi kad svane! – odgovorio je isti glas.

– Hoću svog konja, odmah! – dobacio je Dok. – Hoćeš li mi ga dati, ili da ti razbijem ta prokleta vrata?

– Daću ti... – Glas se sada čuo mnogo bliže. – A takođe ću dovesti i šerifa da te uhapsi zbog remećenja mira i...

Vrata su se otvorila i zasijala je lampa koju je u ruci držao sanjivi štalar. – Do đavola! – promrmľao je. – Prokleta, pijana... – Odjednom su mu se oči razrogačile, kada je prepoznao Doka.

– Zaista previše brbljaš, mister – rekao mu je Dok mrko.

– Nisam ništa... ovaj – počeo je da muca štalar. – Ja sam, ovaj, mister Holideje... Biće mi zadovoljstvo da vam dovedem konja... Izvolite sa mnom!

Poveo je Doka Holideja prema zadnjem delu štale i već posle nekoliko minuta konj je bio osedlan i spreman za put.

– Želite li još nešto, mister Holideje? – pitao je štalar sav presamićen od uslužnosti.

– To je sve – odgovorio je Dok. – Sledeći put ne pravi toliko gužve kad budem tražio konja, ili... – nije dovršio rečenicu, ali je pretnja i bez toga bila jasna.

– Da, ser – progundao je štalar. – Naravno, mister Holideje.

– Koliko? – upitao je Dok, mada je dobro znao cenu, pošto je već bio platio predujam za boravak svog konja. Nije dozvolio štalaru da progovori reč, već mu je dobacio novčić od pet dolara. Dok je okrenuo konja i odjahao, ostavljajući štalara da zablenuo gleda za njim.

Najgori deo oblasti Penhendl bila je takozvana brasada. Ona se pružala miljama u svim pravcima i samo su uske staze vodile kroz gusto bodljikavo grmlje. I da bi stvar bila još gora, kroz to grmlje je probijala meskita i sve to zajedno je činilo grozan čestak. Proći kroz njega, bilo je pravo mučenje za svakog konja i konjanika

koji bi bili prinuđeni da se tuda probiju.

Dok Holidej je sledio jedan put koji je izgledao malo češće korišćen. Jahao je oprezno, držeći konja na kratkim uzdama. Znao je da lako može da se dogodi da neka životinja iskoči na put i preplaši mu konja. Kad bi se to dogodilo, konj bi sigurno uleteo u bodljikavo grmlje, a to ne bi bilo ni najmanje priyatno ni za njega, ni za jahača.

Na sreću, nekih dvadesetak milja istočno od Rauhajda, brasada se proredila, da bi, na kraju, sasvim nestala. Sada se pred jahačem pružala beskrajna otvorena prerija, koja je ličila na pravo more trave. Samo, s vremena na vreme, naišao bi na neki bodljikavi žbun i u trenutku kad je pored jednog takvog prolazio, doživio je pravo iznenađenje. Iza toga grma je naišao na devojk. To je, sigurno, bilo poslednje čemu se mogao nadati.

Bila je mlada. Imala je najviše dvadeset i dve godine i bila je veoma lepa. Ali, bila je obučena kao muškarac. I u trenutku kad je Dok naišao na nju, psovala je gore od svakog muškarca. No, već na prvi pogled, Holidej je shvatio razlog njenog gneva. Njen konj se sapleo o jedan grm, pao je i slomio nogu. I ona je hramala na jednu nogu, a lice joj se krivilo od bola, kada bi se na nju oslonila.

– Mogu li da pomognem, ledi? – upitao je Dok i dotakao prstom obod šešira.

Njene oči, crne kao gavranovo krilo, odmeravale su ga nekoliko trenutaka, pa je tek onda odgovorila.

– Da, molim vas...

Dok Holidej je sjahao, prišao njenom konju i sagnuo se da mu pogleda nogu. Onda se uspravio i pogledao devojk.

– Vašem konju, na žalost, nema pomoći – rekao je tiho. – Moraće da bude ubijen. Ako vi nemate...

– Zнала sam da će morati da bude ubijen – rekla je devojk prekinuvši ga. – Obavite to vi, strance, a onda ćete, možda, da me odvedete u Rauhajd... ako ste krenuli u tom pravcu.

– Da, pošao sam tamo – rekao je Dok Holidej i izvukao „kolt“. – Žao mi je, momče – promrmrljao je i povukao obarač. Konj je zadrhtao kad ga je metak kalibra 45 pogodio u glavu, ali, nije se ni oglasio, kada je život napustio njegovo telo.

– Kako ste se našli u ovoj nevolji? – upitao je Dok devojk.

– Zvečarka – objasnila je, a u glasu joj se osetio slab drhtaj.

– Da – rekao je sa razumevanjem. Zvečarka nije prijatan susret.

– Pojavila se iznenada. Odjednom se stvorila pred konjem i preplašila ga. Poleteo je kao izbezumljen i sapleo se preko ovog grma. Ostatak znate...

– Dobro je što sam naišao – rekao je Dok. Kako to da se jedna devojk nađe sama ovako daleko od grada? To baš nije preporučljivo – nastavio je hodajući za njom.

– Znam da nije. Ali, moj otac je izgubio nekoliko grla goveda, pa sam došla da ih potražim – odgovorila je.

– Goveda su sigurno zalutala – promrmrljao je Dok. On se i nadao ovakvom objašnjenju.

– Nisu. Oterali su ih kradljivci stoke – odgovorila je devojk jednostavno, kao da je najnormalnija stvar na svetu da onda ona pođe za lopovima.

Dok Holidej je klimnuo glavom, ali, nije komentarisao njenu izjavu. Uzjahao je konja i pružio joj ruku. Bila je vrlo lagana i za tren oka se našla iza njega na konju.

– Idete li pravo u Rauhajd? – upitao je.

– Da – odgovorila je. – A vi?

– I ja – rekao je Dok i ućutao.

Ni devojka više nije pokušavala da razgovara. Čitala je i čvrsto ga držala oko struka. Dok Holidej je morao da prizna da mu to nije bilo nimalo neprijatno.

Neko vreme su jahali u tišini, sve dok se pred njima nije ukazao uzan potok.

– Pređite taj potok – rekla je devojka. – Onda skrenite na zapad i idite sve dok vam ne kažem da opet skrenete. To je kraći put. Tako ćemo uštedeti više od dva sata.

Dok Holidej je klimnuo glavom i poslušao. Prešao je preko potoka i krenuo na zapad.

– Dobro poznajete ovaj kraj – primetio je.

– Ovde sam provela čitav svoj život – odgovorila je devojka. – A vi, imate li nameru da se duže zadržavate ovde?

– Pa... u stvari, želeo bih da kupim komad zemlje – rekao je Dok, prisitivši se svog dogovora sa Vajatom. – Naravno, ako budem mogao da nađem nešto što bi mi odgovaralo. Zastao je nekoliko trenutaka, pre nego što je rekao, kao da se izvinjava. – Zovem se Holidej. Dok Holidej.

Ako je devojka i čula za njega i reputaciju koja ga je pratila, to ničim nije pokazala. Ruke su joj i dalje ostale čvrsto obavijene oko njegovog struka, a kada je progovorila, u glasu joj se nije osetila nikakva promena.

– Drago mi je što sam vas upoznala, mister Holideje. Vi ste zaista naišli ovim putem u pravom momentu.

– I meni je drago što se tako dogodilo.

– Ja sam Nela Šern – rekla je tada devojka. – Moj otac je vlasnik ranča „TJ“, južno od Rauhajda.

– Zaista mi je drago, gospođice Šern – rekao je Dok ljubazno, a onda odjednom skamenio. Do đavola, pomislio je. Šern. U mislima se vratio

na razgovor koji je vodio sa Vajatom Erpom i na poruku koju je poslao rendžer Spiling, pre nego što je bio ubijen. Upitao se da li je moguće da je otac ove devojke umešan i u pripremanje ubistva federalnog šerifa? Ako jeste, može se dogoditi da devojka zna nešto o tome.

A ako je tako, pomislio je Dok, onda je ovaj susret došao kao poručen. Bolje nije mogao ni da zamisli.

– Ima li mnogo zemlje oko Rauhajda, gospođice? – opet se vratio na svoju temu.

– Molim vas, zovite me Nela – rekla je devojka. – Ne volim kada me tako zvanično titulišu. Inače, ima još slobodne zemlje. I to prilično dobre. Ali, mislim da bi, s tim u vezi, trebalo da razgovarate sa Dejvom Kodom. On je ovlašćen za prodaju zemljišta.

– Dejv Kod, rekoste da se zove?

– Da.

– Moraću da porazgovaram s njim – rekao je Dok, kao da je bogzna kako zahvalan za ovo obaveštenje. – A ako mi bude potrebno stručno mišljenje, mogu li da se oslonim na vas?

– Ako ja i ne budem mogla da pomognem – odgovorila je devojka – moj otac će sigurno moći.

– Hvala vam mnogo – rekao je ljubazno Dok.

Dok su jahali dalje, Dok je nastojao da održava razgovor i na kraju su njegovi naponi urodili plodom. Posle izvesnog vremena, devojka se raskrivila i pokazala se kao vrlo prijatan sagovornik. Kada je konačno rukom pokazala grad, koji se ukazao pred njima, Dok Holidej je imao utisak da su se sprijateljili. Dosta je od nje doznao o ovoj oblasti.

Onda je pogledao prema Rauhajdu i svojim ostrim očima obuhvatio ceo grad. Nije se iznenadio. Pred njim je bio tipičan teksaški stočarski grad. Kuće podignute bez mnogo reda.

Razbacane tamo amo duž glavne ulice, formirale su nešto što se moglo nazvati centar grada, sa jednim salunom negde na sredini naselja, ograđenom prostorom za stoku, neposredno iza saluna i pojedinačnim stablima starog drveća u dvorištima i ispred kuća. Tako su izgledali uglavnom svi stočarski gradovi Dalekog zapada.

– Izgleda dobro – rekao je.

– To je prijatan grad – odgovorila je Nela. – Miran grad u kome se poštuje zakon. Nećete naći mnogo takvih gradova zapadno od Pekosa.

– Zaista? Priznajem da to nisam očekivao – rekao je Holidej i jedva primetno se osmehnuo kao da osmehom prikriva svoja prava osećanja. – Ali, ja sam čuo da ovde nema šerifa. U stvari, tako su mi rekli kada sam prelazio reku.

Nela je oklevala nekoliko trenutaka. Dok je imao osećaj da je želela da kaže nešto važno. A tako je i bilo. Međutim, ona je, u tom trenutku, promenila odluku.

– Imamo gradski odbor i odred dobrovoljaca – rekla je neočekivano oštro. – Mi smo u stanju da održavamo red i zakon.

– Siguran sam u to – rekao je Dok u za trenutak začutao.

Posle kratkog vremena približili su se glavnoj ulici i Dok Holidej je primetio nekoliko ljudi koji su, videvši ih, sišli sa trotoara i pošli im u susret.

– Moj otac i nekoliko građana – objasnila je Nela. – Mora da se zabrinuo za mene i već počeo da okuplja ljude da pođu da me traže.

Dok Holidej je klimnuo glavom, a onda, kada se sasvim primakao ljudima, zaustavio je konja.

– Nela! – uzviknuo je visoki čovek, koji se nalazio na čelu grupe. Njegova tamna kosa bila je prošarana sedim vlasima. – Brinuo sam za tebe. Šta se to dogodilo?

– Moj konj je pao i slomio nogu – odgovorila je devojka držeći još uvek Doka oko struka. – Ovaj džentlmen je naišao i pomogao mi. Ali, konja smo morali da ubijemo. To bi učinio i ti, zar ne, oče?

– Naravno – rekao je njen otac i klimnuo glavom Doku Holideju.

Dok je prikrio interesovanje i odgovorio mu ležernim pokretom ruke.

– Važno je da si ti dobro, Nela – promrmljao je Šern. – Samo, o toj tvojoj šetnji ćemo još razgovarati. Zar ti nisam govorio da ne ideš sama prema brasadi?

Dok je to govorio, Dok Holidej ga je posmatrao pažljivo. Znači, to je Šern, pomislio je. Šern je izgledao obično, kao većina rančera, koje je Dok u životu video. Jedino, a to je Doku odmah upalo u oči, Šern nije nosio revolver.

To je bilo ono što je Doka opomenulo na opasnost. Znao je dobro da su se mnogi nasilnici služili baš tom varkom. Tobož, nisu nosili oružje, a u stvari je čitava četa najboljih revolveraša radila za njih. Zato i nije dozvolio da ga prvi utisak uspava. Odavno mu je bilo poznato da spoljni izgled često može da bude varljiv.

– Dugujem vam zahvalnost, mister – obratio se Šern Doku i pružio mu ruku. – Ja sam Ben Šern. A vi ste...

– Holidej! Dok Holidej – rekla je Nela brzo.

Dok Holidej je video kako se Šern jedva primetno trgnuo. Pružio je ruku, ali, samo što su im se prsti dotakli, povukao je i pustio niz sebe, kao da se opekao.

– Holidej – rekao je Šern zamišljeno, pogledavši niz ulicu prema jednim kolima, koja su stajala pred trgovinom.

Možda devojka nije čula za mene, ali, njen otac sigurno jeste, pomislio

je Dok istog trenutka kad je Šern povukao ruku.

– U svakom slučaju, mister Holidej – rekao je Šern polako, razvlačeći reči – hvala vam što ste pomogli mojoj kćeri.

– Bilo mi je drago – malo se naklonio Dok.

Šern je klimnuo glavom, a onda je uhvatio devojkicu za ruku. Ona je već ranije, čim je ugledala oca, kliznula sa Dokovog konja.

– Hajdemo, devojkicu – rekao je neočekivano oštro. – Treba što pre da odemo kući i pogledamo taj zglobo na tvojoj nozi.

– Ali, tata... – počela je Nela da se buni. – Ne možemo samo tako ostaviti mister Holideja! On mi je pomogao, pa bi, možda, trebalo da ti pomogneš njemu. On je hteo da kupi komad zemlje...

– Ja mislim da njemu nije potrebna naša pomoć, Nela – rekao je Šern. – Jesam li u pravu, Holideje?

– Za sada da – mirno je odgovorio Dok, praveći se da ne primećuje Šernovu žestinu. – Ali, kasnije će mi, možda, biti potreban savet.

– U redu – rekao je Šern. – Navratite, ako vam bude potreban savet. Rado ću vam pomoći.

Nije baš delovao ubedljivo, ali, Dok se pravio da to ne primećuje.

Šern je čvrsto stegao Nelu za ruku i požurujući je, stiskom, poveo je ka trotoaru. Ljudi, koji su do malo pre stajali oko njega, sada su se vratili u senku nastrešnice nad trotoarom. Nešto su međusobno tiho razgovarali i s vremena na vreme bacali kratke poglede ka nepoznatom došljaku.

Dok ih je odmerio brzim, hladnim pogledom, a onda se okrenuo za Nedom. Uhvatio je njen upitni pogled, pre nego što je otac uveo u zgradu, koja se nalazila tačno preko puta trgovine.

Dok Holidej je progundao nešto, što bi trebalo da znači da ne razume Šernov postupak. Onda je poterao konja. Smatrao je da su okupljeni građani, ipak, stekli utisak da on ništa od svega ovoga ne razume. Smeštio je životinju u štalu, pa je krenuo da rezerviše sobu u jedinom hotelu u gradu. Okupao se, obrijao i obukao čistu košulju i pantalone. Upravo je proveravao svoj „kolt“, kada se na vratima začulo kucanje.

Dok Holidej je prišao vratima i otvorio ih. Iskreno se iznenadio kada je pred njima ugledao Nelu Šern. Devojkica je pored njega hitro kliznula u sobu. Holidej je nije zapitao za razlog njenog dolaska.

Stajao je mirno, čekajući da devojkica progovori. Nije morao dugo da čeka.

– Otac mi je rekao ko ste vi – rekla je usplahireno. Ali, Dok je znao da je to više zbog toga što je upala u njegovu sobu, nego što je otkrila njegov društveni identitet. Čekao je da vidi šta će sada biti.

– Evo, vraćam vam vašu maramu – rekla je Nela i bacila na krevet njegovu svilenu maramu kojom joj je vezao zglobo, kad je našao pored onesposobljenog konja. – Lekar me je previo.

– Hvala što ste bili tako dobri da mi je donesete – rekao je Holidej tiho.

Devojkica je krenula prema vratima, ali je pored njih zastala i opet pogledala Doka.

– Šta vi, zapravo, tražite u ovom gradu, mister Holideje? – upitala je Nela Šern.

– To sam vam već rekao – odgovorio je mirno. – Komad zemlje... Želim da se već jednom smirim.

– Vi ste revolveraš... možda ubica – ljutito je rekla devojkica, kao da se lično njoj zamerio. – Čemu vam je potrebna ta zemlja?

Dok Holidej se zagledao devojkicu u

oči, nastojeći da prozre razlog njenog skoro neprijateljskog držanja. Posle odnosa uspostavljenog u toku jahanja do grada, koji se mogao nazvati skoro prijateljskim, sadašnja rezervisanost i hladnoća morali su imati neki povod. Da li je to bio samo strah za mir i red u gradu ili je postojalo nešto dublje što devojka nije htela da iskaže? Nije bio načisto i zato je nastavio da je gleda ćutke očekujući da će ona učiniti neku nesmotrenost.

– Niste mi odgovorili? – pitala je, iako mu nije dala prilike da to učini. – Zašto ste došli?

– Čak i revolveraš jednog dana shvati da je došao trenutak kad treba da ostavi oružje – odgovorio je Holidej.

– Revolveraši u ovom kraju nikome nisu potrebni – govorila je sva zajapurena Nela. – Bolje bi bilo da produžite... mister Holideje. Ovde nam niste potrebni.

Dok Holidej je seo na ivicu kreveta i nasmešio se. Ova devojka mu se počela sviđati. No, uprkos osećanju simpatije koje ga je trenutno zahvatilo, nije smetao sa uma razlog svog dolaska.

– Znači, vaši predstavnici zakona teraju revolveraše odavde – zapitao je zainteresovano.

– Kakvi predstavnici zakona? – nasmejala se devojka. – Ne radi se o tome – opet se trudila da joj glas zvuči oštro. – Sad ne, ali, možda kasnije, kad budemo imali... kao i ostali gradovi... Kad stignu pravi predstavnici vlasti... – jedva je izgovorila.

– Ah, mislite na federalnog šerifa Erpa, gospođice? – upitao je Dok. – Da, čuo sam da on dolazi ovamo. Ali, čuo sam i neke druge stvari.

Ona ga je pogledala upitno.

– Čuo sam da ovaj grad ne želi da on dođe.

– Neki građani ne žele, mada ja ne

znam kakvi su im razlozi – rekla je devojka ljutito. – Ali, ja znam da mnogi žele, i mi imamo nameru da se probriremo da šerif Erp uspe... hoću da kažem, naša kuća će mu pomoći da uspostavi zakon. Moj otac i ostali...

– ... Dobri građani ovog grada? – upitao je Dok pomalo podrugljivo.

– Tačno! – planula je Nela ljutito. – To su ljudi koji su prvi došli u ove krajeve i koji hoće da im deca rastu u miru. Oni ne žele da ovaj grad postane utočište kojekakvim revolverašima. Bilo je takvih ovde. Mislili su da će tu naći privremeno sklonište. Ima ih još. To su...

– Takvi, kao ja? – nasmejao se Dok. – Samo, za mnom nije izdata poternica, ako ste to mislili.

– Možda i nije, ali, po onome što je otac rekao, sigurna sam da nema predstavnika zakona koji ne želi da vas vidi što dalje od svog grada. Oh, zašto ovamo ne dolaze pristojni ljudi? – rekla je tužno. – Zašto ovaj grad privlači samo revolveraše, bandite i...

Vrata su se zalupila za njom pre nego što je Dok Holidej uspeo da joj odgovori. Bilo mu je žao devojke ali, nije bio u prilici da razmišlja i o tome. Ipak, ovaj devojčin postupak bio je totalno neočekivan. Morao je da se upita, zašto je ona, uopšte, dolazila. Sumnjao je da je za to postojao i drugi razlog, pored njegove maramice.

Ustao je i smotao maramu i bacio je na krevet. Onda je proverio da li mu je revolver pun i vratio ga u futrolu, a šejir nabio na oči. Trenutak kasnije napustio je sobu.

Grad je bio neverovatno tih. Salun je bio otvoren, a na ulici je video samo nekoliko ljudi. Lagano se spuštalo veče. I dok su sunčevi zraci sve slabije osvetljavali ulici, Dok je primećio prvo moskite, koji su počeli da mu obleću oko glave.

Malo je pogledao okolo. Ustanovio je da može da večera u svratištu koje se nalazi pored hotela, pa je tu proveo oko sat vremena. Bio je umoran i najradije bi otišao pravo u krevet, ali, sada je imao drugog posla. Uputio se zato pravo u salun. Ako igde bude mogao da sazna nešto o smrti dvojice rendžera, nadao se da će to biti u salunu.

Barska sala bila je prilično puna, ali, izgledalo je da niko nije obratio pažnju na njegov dolazak. Prišao je šanku i naslonio se na glatku ploču.

– Izvolite, mister! – odmah mu se obratio barmen. Bio je nizak i sav okrugao od nagomilanog sala.

– Brendi... I, ostavite mi bocu.

Barmen je klimnuo glavom. Za onoliko debljinu, bio je neverovatno hitar. Doneo je bocu, primio novac i odmah se uputio na drugi kraj šanka. Prošaputao je nešto drugom barmenu na uvo, a onda se vratio do Doka Holideja i počeo krpom da briše ploču stola.

– Ostajete li dugo, mister? – upitao je.

Dok Holidej je slegnuo ramenima.

– Ko zna – rekao je. – Sve zavisi kako ću obaviti posao zbog koga sam došao.

– Posao?

– Da. Tražim neki dobar komad zemlje...

– Nameravate da kupite zemlju i da se nasanite? Jeste li vi rančer? – upitao je barmen, ali, videlo se da sumnja u to.

– Možda ću biti – rekao je Dok. – Čuo sam da je ovo dobar kraj...

– Ovo je odlična zemlja za goveda. Samo, ako želite da kupite zemlju, treba prvo da odete kod Dejva Koda. On obavlja poslove oko kupoprodaje...

– Da, čuo sam. Ali, gde bih mogao da ga nađem?

Barmen se namrštio. – Nema potreba da ga tražite – rekao je. – Čim bude čuo da želite da kupite zemlju, Dejv će doći do vas. Kladim se da će biti ovde do sutra u podne.

– Zar je tako brz? Pa, ja sam tek stigao! – primetio je Dok.

– To nema veze, mister. Kod ima hiljadu ušiju i zna sve šta se dešava u gradu.

– Hej, debeli?

Barmen se trgao i okrenuo se. Sa drugog kraja šanka vikao je jedan visok mlad čovek.

– Šta je bilo sa mojim pićem? Nisi plaćen da blebečeš.

– Prokleti balavac – promrmeljao je barmen sebi u bradu. – Jednoga dana...

Nije dovršio rečenicu, već je požurio na drugi kraj šanka gde ga je čekao nestrpljivi gost.

Holidej je pogledao prema onome ko je tražio piće i na licu mu se ukazao izraz negodovanja. Bio je to skoro dečak, ali je nosio kožni opasač ukrašen srebrom i revolver u futroli, koji mu je bio obešen nisko uz desnu butinu.

Mogao se kladiti da je mladić Teksašanin. Oni su prosto talentovani da prave gužvu. Holidej je skrenuo pogled u drugu stranu i ubrzo zaboravio na mladića. Posmatrao je salu, trudeći se da zapamti što više fizionomija. Nije mu palo na pamet, da je mladić imao nešto na umu.

Ali, mladić je nastavio da zuri u Doka Holideja. Gledao je drsko i izazovno. Bed Livingston, tako se zvao mladić, bio je vrlo divalj, samouveren i uobražen. Za Beda je bilo najvažnije baratanje revolverom i ubrzo, pošto ga je dobio u ruke, pokazao je da je izvanredno brz.

Moralo se priznati da je za to bio

talenat. Imao je urođenu veštinu gađanja. Bio je izvanredan strelac. To su potvrđivala i dva zarez, koje je već imao na dršci svoga „kolta“.

Međutim, to mu nije bilo dovoljno. On je želeo da postane čuven i slavan. Po njegovom mišljenju, ugled je mogao steći samo ako smakne nekog poznatog revolveraša... nekog zaista velikog... nekog kakav je bio Dok Holidej o kome je dosta čuo. Ipak, morao je priznati, da ga je zamišljao drukčije.

– Ko je taj stranac, debeli? – upitao je zato barmena.

– Dok Holidej – odgovorio mu je barmen sa čuđenjem u glasu. – Ali, on je daleko iznad tvoje klase, ako si to mislio.

Mladić je očima presekao barmena.

– Pazi šta radiš, debeli – promrmljao je. – Nisi još toliko star da bi trebalo da umreš. Daj mi viski!

Barmen je gurnuo bocu viskija preko šanka i pokupio novac, koji mu je mladić dobio.

– Bolje bi bilo da poslušas moj savet, momče – rekao je blago. – Nemoj se zanositi mišlju da ćeš srediti strelca kakav je Dok Holidej. S njim nećeš steći reputaciju, već mesto na groblju. To možeš da mi veruješ.

Livingston ga nije čuo. Iskapio je čašu jednim gutljajem, a onda nasuo drugu. I nju je popio jednim gutljajem tako brzo da mu je zastao dah. Viski je bio prejak za njega.

Polako je dovršio treću čašu i ponovo nasuo. Nekoliko trenutaka zamišljeno je držao čašu u ruci, pa je spustio na šank. Nije više imao nerava da čeka. Krenuo je pravo Doku Holideju, koji mu je bio okrenut leđima.

Stigao je do njega i kucnuo ga prstom po ramenu.

– Ti si Dok Holidej? – upitao je bahato.

Dok Holidej se lagano okrenuo i pogledao mladića. Savršeno je dobro znao šta znači sve ovo. – Ja sam Holidej, dečko – rekao je mirno. – Želiš li nešto?

Mladić je ljutito odmahnuo glavom i pocrveneo. – Ja nisam „dečko“ – planuo je.

– O’kej! Izvini što sam te tako oslovio – mirno je rekao Dok. – A sada mi reci šta hoćeš.

– Hoću da te sredim – rekao je Livingston naglo. – Mislim da ti uopšte nisi tako brz, kako se o tebi priča.

Njegove reči nisu iznenadile Doka. Imao je on prilika da se sretne s ovakvim žutokljuncima. – Idi kući – rekao je kratko. – Ja se ne borim sa decom!

Ponovo se okrenuo na drugu stranu, ali, Livingston ga je zgrabio za rame i okrenuo ga sebi.

– Ja nisam dete! – procedio je kroz zube glasom koji je ličio na rezanje.

– Onda si budala! Ostavi me na miru – presekao ga je Dok.

U sali je utihnuo žagor gostiju. Ljudi su, istog trena, zaboravili na karte i na svoja pića. Sve glave su sada bile okrenute prema ovoj dvojici. Očekivali su posledicu Livingstonove gluposti.

– Ja nisam budala, Holideje – povikao je mladić, a glas mu je podrhtavao od besa. – I ozbiljno mislim ono što sam rekao. Hoćeš li da se boriš, ili treba da te ubijem ovako...

– Miči ruke s mene! – Dok je još uvek govorio blago. – I kupi se odavde, pre nego što izgubim nerve.

Livingston je pustio Dokovo rame, ali, ruka mu je pala na dršku revolvera. Povukao se unazad nekoliko koraka.

– Kada budeš spreman, mister, ti reci – promrmljao je.

Dok se okrenuo tako brzo da je vrlo malo ljudi videlo šta se događa. Sve

je bilo gotovo za tren oka. Njegova ruka se munjevito ispružila. Začulo se krckanje, kada je pesnica pogodila mladića posred lica.

Trenutak kasnije, Livingston se našao na podu saluna.

– Gubi se odavde – rekao je, pošto je otpio gutljaj. – I vrati se kad porasteš.

Okrenuo se prema šanku i vratio se svom piću.

Međutim, Livingston nije bio od onih kojima se moglo dokazati i pokazati. Što je naumio, rešio je i da sprovede. Ruka mu je munjevitom brzinom pala na dršku revolvera.

– Pazite, Holideje! – nesvesno je viknuo barmen.

To upozorenje, međutim, nije bilo potrebno. Mladićeva psovka je upozorila Doka, a u ogledalu iznad bara, ugledao ga je kako skače na noge i povlači se nekoliko koraka unazad.

Kada se Dok, poput munje, okrenuo na peti, ljudi su se razbežali od šanka. Mnogi su zaglavili vrata saluna, tražeći spas na ulici. A oni koji su ostali, prisustvovali su najbržem potezanju revolvera, koje su videli u svom životu.

Još dok se okretao, Holidej je potezao revolver. Njegov pokret bio je brz, slio se u zamagljenu sliku koje je ljudsko oko teško moglo pratiti.

Livingston je imao veliku prednost.

Kad je Dok Holidej počeo da povlači svoj revolver, Livingstonov je već odavno bio uperen u njega. A kad je mladić počeo da poteže oroz, Dikov revolver još nije bio zapet. Sve se dogodilo u trenu.

Rame, sinulo je Doku kroz glavu, dok je zatezao obarač. Nije želeo da ubije ovog mladića. U deliću sekunde, pitao se: da li će uspeti da ga samo rani. Zgrčio se, uperio revolver i pritisnuo obarač.

Odjeknuo je pucanj i revolver u mladićevoj ruci je poskočio. U prostoriji kao da je nešto eksplodiralo...

Smrt je bila brza, ali, pre nego što je došla po njega, Livingston je još bio svestan, shvatio je da je pobeđen. Malopredašnji izraz samopouzdanja na njegovom licu, zamenio je panični strah, kada je očajnički pokušao da potegne oroz svog revolvera. Prosto nije mogao da shvati kako se to dogodilo. Dobro je video koliko je bio u prednosti, ali, te prednosti više nije bilo. Skočio je u stranu.

Taj skok doneo mu je smrt. Naletio je tačno na Holidejev metak.

U trenutku kad je Dok pucao, nišaneći u rame, mladić je koraknuo u stranu i prsima dočekaao metak. Tane mu je probilo grudi i zaustavilo se u srcu.

Dok Holidej je osetio mučninu u stomaku. Nesrećni vetropir, mislio je Dok. Da nije skočio u stranu, sada bi bio živ!

Podigao je pogled i prešao očima po prisutnima u salunu. Čuo ih je dobro. Među njima je počeo da se širi tihi šapat.

– Borba je bila poštena, gospodo! – rekao je jedan visoki čovek, odeven po poslednjoj njujorškoj modi, koga je Dok tek sada primetio.

Dok je govorio, čovek se probijao kroz gomilu prema Doku Holideju. Tek tada je Dok video da ispod elegantnog kaputa čovek nosi nisko pripasan revolver.

– Kladim se da ste to svi lepo videli – govorio je čovek. – Momak je, kao što znamo, već dugo tražio ovo što je sada dobio. Svi smo videli i čuli, da je mister Holidej pokušao da ga spreči... šta ti kažeš, Kerte? Bio si najbliži.

– Momak je stvarno tražio kavgu – promrmľao je debeli barmen. – Uostalom, nikako nije mogao da izbegne

smrt. Da je ubio Holideja s leđa, bio bi obešen.

– Tako je – klimnuo je glavom čovek u elegantnom odelu.

Onda se okrenuo oko sebe. Delovao je vrlo samouvereno i sigurno.

– Marti, Bru... iznesite telo napolje – naredio je. – Kerti, napuni čaše. Ova tura ide na račun kuće.

Istog trenutka, svi su zaboravili i na Livingstona i na Holideja. Gomila je jurnula na šank gde ih je čekalo besplatno piće. To, očigledno, niko nije želeo da propusti.

– Ovo je bilo nešto najfantastičnije što sam ikada video – progovorio je elegantni čovek. – Vi ste Dok Holidej, zar ne?

– Tako je – odgovorio je Dok i odjednom je osetio da se sasvim smirio.

Pogledao je malo bolje čoveka. Taj elegantni tip mu se već na prvi pogled nije svideo. Podsećao ga je na uspavanu zvečarku, spremnu da napadne kad se to od nje najmanje očekuje.

– Ja sam vlasnik ovog saluna – rekao je kicoš. – I ne samo to. Ja upravljam ovim gradom i vođa sam odreda dobrovoljaca koji čuva red. Mogu vam reći da mi je drago što ste se u ovom trenutku baš vi našli nasuprot onom mladiću.

– Nisam želeo ovu borbu. Ne volim da pucam u decu – rekao je Dok namršteno.

– To vas razumem – rekao je vlasnik saluna. Zastao je i nekoliko trenutaka čuteći posmatrao Doka Holideja. Onda se kicoševo lice razvuklo u osmeh.

– Ja sam Šern – rekao je tiho. – Ejs Šern.

Dok je upravo prinosio čašu usnama, ali se na odjek tog imena njegova ruka zaustavila i on se lagano okrenuo i pogledao vlasnika saluna pravo u oči.

Šern se osmehnuo i pružio ruku.

Mada se na Dokovom licu nije pomerio nijedan mišić, svi su mu se nervi odjednom zategli kao strune.

Šern – pomislio je. – Još jedan Šern!

II

– Šern? – upitno je rekao Dok Holidej trudeći se, ipak, da ne pokaže svoje iznenađenje. – Već sam imao priliku da sretnem Bena Šerna. Da niste rođaci?

Ejs Šern se kratko nasmejao. – On je moj brat – rekao je. – Čuo sam da ste pomogli onoj njegovoj tvrdoglavoj kćeri, kad se našla u nevolji.

Dok Holidej je slegao ramenima.

– To bi učinio svako na mom mestu.

– Možda – klimnuo je glavom Šern. Začutao je i duboko uzdahnio. – Ben je rančer – namrštio se Ejs Šern. – Ima mali ranč izvan grada. U stvari, nas dvojica se ne slažemo baš najbolje. Njemu se ne dopada način na koji ja zarađujem za život, a meni se, opet, ne dopada njegov.

– Loše – rekao je Dok tek da kaže nešto.

– To me, u stvari, ne brine mnogo – nastavio je Ejs Šern. – Ali, šta sada da pričamo o mojim stvarima. Vi ste novi. Kako sa vama stoje stvari, Dok. Šta mislite o našem gradu?!

– Pa, mogao bi mi se dopasti – rekao je Dok, tobož prihvatajući Ejsovu dobrodošlicu. – Zakon nije naročito strog a ljudi umeju slobodnije da misle... Zastao je nekoliko trenutaka kao da formuliše svoje misli. – Međutim, brine me jedna stvar.

– Da? – Šern je podigao obrve.

– Čuo sam da je Vajat Erp sa renđerima krenuo ovamo da on uspostavi zakon.

– Vajat? – upitao je Šern istim tonom, kojim bi dao znak barmenu da mu natoči piće.

– Da. Valjda ste čuli za njega?

– Jesam. Samo, on ovde neće mnogo promeniti stvari. Mi smo i sami sposobni da održavamo red u ovom gradu.

Dok Holidej je imao utisak da Ejs uopšte ne želi da govori o Vajatu Erpu. Kao da ga je nervirala i sama pomisao na njega.

– Ovaj mladić kojeg ste malo pre ubili ima starijeg brata. Zove se Džes... Džes Livingston – dodao je značajno Šern.

– Pa? – mirno je upitao Dok.

– Džes je dosta stariji od pokojnog Beda – rekao je Šern. – I dosta je opasniji od njega.

– Mislite da će pokušati da se osveti? – nastavio je Dok razgovor koji ga totalno nije zanimao. Znao je on šta može da očekuje.

– U to nema sumnje. – Šern je sada izgledao kao da je zadovoljan što to može da saopšti.

– Brinuću o Džesu Livingstonu, kada se bude pojavio – rekao je Dok kao da želi da ostavi utisak da mu nije stalo. Opet je otpio malo pića, praveći se da nije primetio kratak zljurađi osmeh, koji se, za tren, pojavio na Šernovom licu.

– A sada, recite mi nešto o ovom gradu, mister – obratio se Šernu. – Trenutno me jedino to interesuje. Pašnjake sam video. Oni su zaista dobri.

– Među najboljima – klimnuo je glavom Šern. – Kladim se da će vam se ovde dopasti, Holideje.

– I ja mislim da hoće – napravio je zabrinuto lice. – Mislite li da će rendžeri uspostaviti svoju komandu ovde? – upitao je, tobož zabrinuto.

Ejs Šern je ipak i dalje izbegavao da ozbiljnije razgovara o rendžerima. – Možda – rekao je kratko. Očigled-

no, ta tema mu se nije dopadala. – Ko zna – dodao je. – Što se mene tiče, mislim da neće. Mi smo i sami sasvim dobro uspevali da održavamo red u gradu. Međutim, ako to ipak pokuša-ju, biće prilično... biće loše. Pogledao je Doka pravo u oči, kao da je želeo da mu zagleda u dno duše. Jeste li vi u bekstvu pred zakonom, Holideje? – zapitao je iznenada.

Ipak ga je uhvatila panika – pomislio je Dok i došlo mu je da se nasmeje. Inače ga sigurno ne bi pitao ovako otvoreno. – Koliko znam, nisam – odgovorio je Dok brzo i pogledao prema vratima. Okrznuo je Šernovo lice i video mu sumnjičav pogled u očima.

– O'kej – rekao je Šern. – Meni ne bi smetalo ni da jeste. Sve dok ne budete počinili gužvu, nikome ovde neće smetati vaše prisustvo. Mi imamo odred dobrovoljaca i verujemo u oštru pravdu. Ako neko počne da muti...

Ostavio je rečenicu nedovršenu, ali, Dok je u njoj osetio jasnu pretnju. Dok je upravo hteo da postavi još neka pitanja o gradu, kada je Ejs Šern na brzinu iskapio svoje piće.

– Moram da idem – rekao je. – Imam večeras važan poslovni sastanak sa grupom prijatelja. Nadam se da ćemo se ponovo videti.

– Naravno – klimnuo je glavom Dok. Bio je zadovoljan ovim što je video.

Šern je krenuo prema vratima. Tu je još jednom zastao.

– Ako budete tražili zemlju – dobacio je Doku – obratite se Dejvu Kodu. On brine o tim poslovima.

– Hvala – malo se naklonio Dok i nasuo u svoju čašu ostatak viskija iz boce.

Pola sata kasnije, krenuo je u svoj hotel. Iako je upoznao atmosferu grada, smatrao je da, ipak, nije nimalo

bliži problemu, koji njega zanima, nego što je bio kad je pošao ovamo.

*

Ponoć je došla i prošla, a Dok Holidej se prevrtao u svom krevetu. Nikako nije mogao da zaspi. Noć je bila sparna, a komarci su bili nesnosni i kao da su pomahnitali. Psovao je ovu stračaru, koja se tako pretenciozno zvala hotel, i svoju premalenu sobu sa minijturnim prozorima.

Konačno se uspravio i spustio noge niz ivicu kreveta. Upravo je stavio cigaru u usta i hteo da kresne šibicu, kada je napolju na stepenicama čuo šum nečijih koraka.

Ustao je iz kreveta i na prstima krenuo prema vratima. Stigao je baš kad su se koraci zaustavili sa druge strane vrata. Video je svetlost koja je prodirala kroz prozore ispod vrata, a odmah zatim je čuo okretanje brave.

Setio se da je vrata ostavio nezaključana i za trenutak se zapitao šta da radi. U magnovenju je stao iza vrata, tako da ga, kada se otvore, sakriju od pogleda. Zatim su se vrata naglo otvorila i svetlost fenjera preplavila je odaju. U sobu je zakoračio čovek ogromnih dimenzija sa fenjerom u jednoj i kratkom dvocevkom u drugoj ruci. Bilo je očigledno da je pijan, jer uopšte nije primetio da je krevet prazan. Mirno je prišao stolu, stavio fenjer na njega i tek tada pogledao ležaj. Sada je držao „sačmaricu“ s obe ruke.

– O’kej, mister – zabubnjao je njegov duboki glas. – Diži se odatle, jer...

Upravo tada, grdosija od čoveka je shvatio da je krevet prazan i divlje je opsovao. Počeo je da se okreće, ali, Dok mu je već bio za leđima.

Dok se nije dvoumio šta treba da radi. Raspalio je nezvanog gosta po rukama i dvocevka skraćenih cevi

odletela je na pod. Ljudeskara se za-teturao u stranu mrmljajući, a Dok Holidej je veštim pokretom gurnuo dvocevku pod krevet.

– Sada možemo da razgovaramo, mister – rekao je.

Međutim, čovek nije odgovorio. On je neprekidno divlje psovao. Bio je trešten pijan i to se osećalo po svakoj njegovoj reči i po glasu koji je bio sav napukao.

Međutim, nije bio nimalo miroljubiv. Naprotiv, kad je ugledao Doka, bukvalno je podivljao. Skočio je na njega, a pesnicama je divlje mahao po vazduhu. Dok Holidej je sa lakoćom izbegao čovekov nalet, a onda mu je zadao dva kratka i snažna udarca u rebra. Čovek je samo nešto promumlao. Nastavio je da ga obilazi, a ruke je široko raširio, kao da je želeo da obuhvati Doka u zagrljaj. Dok Holidej ga je vešto izbegao, sagnuo se i opet snažno raspalio.

Ni ovaj njegov udarac nije imao bogzna kakav efekat. Sada je već i Doku dosadilo da se lomata s ovom grdosijom u ovoj maloj sobi. Prekoračio je preko kreveta i zavukao ruku pod jastuk.

Napadač se pijano uspravio na noge i počeo da se osvrće za Dokom. Sipa-pao je pogrde pijanim glasom, a u očima mu je gorela razbuktala mržnja. Spazio je Holideja na drugoj strani kreveta i pošao prema njemu.

Tad je ugledao „kolt“ u Dokovoj ruci.

– Ne miči se! – podviknuo mu je Dok.

Čovek je čuo Dokovu opomenu i činilo se da mu se namah bar malo razbistrilo u glavi. I tada se dogodilo nešto neočekivano. Podivljali čovek se odjednom zaustavio, a u njegovim očima se, umesto mržnje, pojavila rezignacija. Kao da se pomirio sa sudbinom.

Progundao je nešto i zateturio se. Na jedvite jade je povratio ravnotežu i krenuo prema vratima.

– Rekao sam da se ne mičeš – opet se javio Dok.

Ali, čovek je nastavio da se povlači. Stigao je skoro do samih vrata i pružio ruku prema kvaki. U tom trenutku, Dok Holidej je zategao obarač. U tišini sobe jezivo je odjeknuo metalni zvuk.

– Još jedan korak i ubiću te – rekao je Dok. Znao je da ne sme da ga pusti nerazjašnjene situacije. – Ko si ti?

Čovek je zastao i po izrazu njegovog lica moglo se zaključiti da se sa svim otreznio.

– Ja sam Džes Livingston – rekao je krupni čovek. – Danas si ubio moga brata. Ustrelio si ga kao psa...

– Nije baš tako – rekao je Dok. – Dečak je sam to tražio. Da nisam ja ubio njega, on bi ubio mene.

– On je još bio dečak.

– Već sam ti rekao. Tvoj brat me je napao. Uzalud sam pokušavao da ga urazumim.

Dok je pokušao da objasni stvar. Nije sumnjao da će mu, prvom prilikom, ovaj ovde, pucati u leđa. A on je došao zbog druge stvari, a ne da se bije sa rančerima i pijanim siledžijama.

– Nišanio sam mu u rame – objašnjavao je. – Na žalost, on je u tom trenutku skočio u stranu i naleteo na metak. Pitaj ljude koji su tamo bili.

– Neće biti nikakvih pitanja, mister – rekao je Livingston i opet napravio korak ka vratima. – Bolje slušaj ono što ću ti reći. Kada se sledeći put budemo sreli, ja ću opet imati pušku, a onda ti možda nećeš imati toliko sreće kao danas.

Još jednom je zastao i pogledao Doka. Tada je već bio na pragu.

– Da, mister – ponovio je tiho. –

Sledeći put ćemo srediti račune. Tada će biti na tebe red da platiš.

Onda je naglo okrenuo leđa Doku. Nekoliko trenutaka je stajao tako. Zatim je naglo zgrabio kvaku i svom snagom zalupio vrata za sobom.

Dok Holidej ga je čuo kako se u hodniku kratko nasmejao.

Kad su čovekovi koraci zamrli na dnu stepeništa, Dok Holidej je vratio „kolt“ u futrolu i već je nameravao da se opruži na krevetu, kada se na vratima njegove sobe začulo užurbano kucanje.

– Ko je? – viknuo je Dok i zgrabio revolver.

– Ja sam, vlasnik hotela – čuo je neki muški glas. – Malo pre sam čuo neku galamu.

– To nije bilo u ovoj sobi – dobacio je Dok kroz zatvorena vrata. – Nosite se do đavola, i pustite me da spavam!

Čovek je, očigledno, oklevao izvesno vreme, a onda je Dok čuo kako se udaljava od vrata. Osmehnulo se i lagano gurnuo „kolt“ pod jastuk. Okrenuo se na stranu i zatvorio oči.

Istog trena je zaboravio na Džesa Livingstona. Znao je da ima da brine o stvarima koje su mu mnogo važnije od jednog pijanog farmera.

*

– Zovem se Kod, Dejv Kod. Čuo sam da želite da kupite zemlju u ovom kraju?

Dok Holidej je pažljivo posmatrao mladog čoveka, koji je prilazio njegovom stolu u restoranu. Kod je bio skoro isto toliko visok koliko i Dok. Na licu je imao pege, a osmeh mu ni za trenutak nije silazio s usana. Bio je obučen u jednostavno odelo, a revolver je nosio prilično nemarno pripasan.

Kod je uzeo stolicu, okrenuo je naopako od stola, opkoračio je i seo, naslonivši se rukama na naslon.

– Vi ste, svakako, Dok Holidej – rekao je.

Dok Holidej je klimnuo glavom.

– Da, ja sam Holidej. I želim da kupim zemlju. Rekli su mi da ste vi nadležni za to...

Kod se nasmejao. – Ta kafa izgleda izvrsno – rekao je pokazavši glavom na kafu pred Holidejem.

– Uzmite šolju i naspite – rekao je Dok jednostavno.

Kod nije čekao da bude ponuđen dvaput.

– Ah... da. Kao što vidite, nije bilo potrebno da me tražite – rekao je udišući paru, koja se dizala iz šolje. – Ja mogu da osetim budućeg kupca na milju daljine. Imam nos za te stvari. Nego, recite mi, šta vas, zapravo, interesuje?

Dok Holidej je slegnuo ramenima.

– Pa, ništa posebno... uobičajeno – rekao je. – Sto šezdeset akara dobre zemlje, koja ima izlaz na slobodne pašnjake...

Kod ga je pogledao malo iskosa i promrmljao. – Odlična kafa. – Onda je klimnuo glavom. – Vi ste izgleda batlija – opet se nacerio. – Ima samo nekoliko komada zemlje na prodaju, ali, videćete, sve je to dobra zemlja.

Zastao je i pogledao Doka pravo u oči. Učinio je to preko ivice šolje, kao da je želeo da zakloni deo lica.

– Jeste li raspoloženi za jedno jahanje? – upitao je.

– Da pogledamo zemlju?

– Naravno – odgovorio je Kod. – Takav posao se obavlja samo po danu. Uveče i ne vredi.

– O'kej! Možemo da pođemo na jahanje kad vi kažete – klimnuo je glavom Dok.

Najbolje je da krenemo pre nego što počne vrućina – ustao je Kod. – Završite doručak, a ja ću vam odmah dovesti konja. Ostavili ste u ga u štali, zar ne?

– Da – rekao je Dok. – Recite štalaru.

– Nema problema – nasmejao se Kod. – Štalar je moj rođak. Vraćam se za desetak minuta.

Dok Holidej je klimnuo glavom i nastavio da pije kafu. Ali, pažljivo je pratio Koda, dok je ovaj išao ka izlazu iz restorana.

Kod se, zaista, pojavio za desetak minuta. Bio je na konju, a Dokovog je vodio za povodac. Dok mu je požurio u susret. Uzjahao je svoga konja, a onda, dopuštajući Kodu da odabere pravac, poterao za njim. Krenuli su prema zapadnom izlazu iz grada.

Dugo su jahali u tišini, a kad su odmakli dosta daleko od grada, Kod mu je pokazao jedno imanje. Malo su ga razgledali, pa su obišli još jedno.

– Nisu bogzna šta – rekao je sam Kod kad su odlazili s ovog drugog. Jedina im je prednost što su blizu grada. Inače, zemljište nije prvoklasno, pa je i ispaša malo lošija.

– Što se mene tiče, ja bih najviše voleo da budem daleko od grada – rekao mu je Dok. – Dosta mi je gradova.

Kod se osmehnulo.

– U tom slučaju... imam dva-tri mestašca, dosta daleko odavde. Trebalo bi njih da pogledate. Cena nije preterana.

Dok Holidej je pustio konja da ide laganim korakom, pa se malo nagnuo u sedlu, prebirajući cigare u tabakeri. Kod je jahao kraj njega, takođe laganim korakom.

– Čuo sam da federalni šerif – počeo je Dok – Vajat Erp... treba da dođe ovamo?

– Tako sam čuo – odgovorio je Kod. – Samo, ja mislim da on ne može mnogo da uradi. Može da dođe i da ode. Ljudi u ovim krajevima ne žele zakon kakav bi on doneo. Ubeđen

sam da će mu odmah staviti do znanja šta misle o tome.

Dok Holidej je duboko uzdahnuo, kao da mu je laknulo. Nije mu promaklo da ga Kod, sve vreme posmatra pažljivo.

Dok Holidej je zamišljeno primeo upaljenu šibicu vrhu cigare.

– Ali, jeste li sigurni da on neće osnovati stanicu ovde? – upitao je sumnjičavo, kao da od Kodovog odgovora zavisi da li će dalje gledati zemlju ili ne. – Kad sam prelazio Pekos, čuo sam da pričaju kako su neki rendžeri ubijeni u ovim krajevima.

Kod se nasmejao glasno.

– Aha – rekao je. – Neko ovde ne podnosi rendžere.

– Znači, istina je? – rekao je Dok Holidej i tiho opsovao, osmehnuvši se, tobož, uzdržano. – Do đavola, Vajat Erp će pobesneti kad to čuje.

– Rendžere su pobili maskirani banditi – objasnio je Kod. – To je dokazala komanda naših dobrovoljaca. Posle toga, banditi su napustili ovaj kraj. Neka Vajat juri njih. Drugo ništa mu i neće ostati.

Dok Holidej se pravio da je još više zabrinut.

– A ti dobrovoljci – počeo je, kao da okleva. – I oni se, izgleda, striktno drže zakona!

– Vas, u stvari, brine da li su zainteresovani za ljude s one strane zakona... mislim, zakona koji sprovode rendžeri i ostalo društvo... šerifi i tako to?

Dok Holidej nije odgovorio, ali ga je pogledao kao da upravo to misli.

Kod se nacerio. – Ako vas to brine, možete biti mirni. Dobrovoljački odred je zainteresovan samo za one koji prekrše ovdašnji zakon.

– To znači, ako oni s druge strane traže nekoga, pa makar i zbog ubistva, ovde bi mu, ipak, pružili utočište? – upitao je Dok, trudeći se da iz-

gleda da se uplašio i da, u stvari, govori o sebi.

– Tačno – odgovorio je Kod. – Jedino ako Vajat Erp ne reši da ovde osnuje stalnu policijsku stanicu i ako federalna vlada nije izdala poternicu za vama...

Dok se pravio da nije čuo Kodove poslednje reči. Klimnuo je glavom i promrmljao. – Zvuči dobro.

– I jeste dobro – nasmejao se Kod. – Ali, da popričamo malo o zemlji. Pogledajte. Onaj ranč ispred nas. Na prodaju je. Sto i šezdeset akara, kao što je i uobičajeno. A ima mnogo slobodnih pašnjaka i dosta vode.

Do podne su pregledali još tri imanja, a zatim su krenuli prema gradu putem koji je vodio sa severoistočne strane. Nekih pola sata kasnije, prešli su preko jednog obronka i Dok je pred sobom ugledao zelenu dolinu kroz koju je proticala rečica. Zviznuo je iskreno oduševljen. Ovako nešto lepo, zaista, nije video odavno.

– Dođavola, ovo je zaista lep komad zemlje – rekao je.

Kod ga je pogledao oštro. – Dopada vam se? – zapitao je.

Dok Holidej je iskreno bio oduševljen dolinom. – Ko je vlasnik ovog imanja? – upitao je.

– Jedan moj prijatelj – odgovorio je Kod. – Možda će biti zainteresovan da čuje vašu ponudu.

Dok Holidej se malo zamislio.

– Da, voleo bih da razgovaram s njim – rekao je najzad. – Valjda nije previše skup?

Kod je odmahnuo glavom, pa se opet osmehnuo. – Ko zna. Možda i nije. Nadam se da sa vama ne gubim vreme, Holideje?

Dok Holidej ga je pogledao oštro. – Ne razumem vas – rekao je. – Možete li biti malo jasniji?

– Da budem otvoren?

– Naravno.

– Pa, eto, meni se, ipak, čini da ne kupujete zemlju zato što stvarno želite da odgajate stoku... – cerio se.

– A zašto bih drugo?

– Pa, moglo bi da bude, da kupujete zemljište da se, kako se to kod nas kaže „Teksašani ne dosete“. Moglo bi se dogoditi da imate nameru, da malo osmotrite okolo, a da niko ne posumnja u vas...

Lukav lisac je ovaj Kod, pomislio je Holidej.

– Hoću da kažem – nastavio je Kod – može biti da ste došli ovamo zato da se malo sklonite od očiju javnosti...

Dok Holidej je odahnuo. Mada mu se Dejv Kod na neki način dopadao, ne bi mu se svidelo da je nešto nanjušio. Uostalom, to on i ne bi mogao. To bi bio u stanju da procunja samo Ejs Šern, gospodar Rauhajda. Pogledao je Koda pravo u oči. Već odavno je naučio kako da kaže laž, a da u to niko živ ne posumnja.

– Rekao sam vam zašto sam došao ovamo – mirno je izjavio. – Želim da kupim zemlju i ništa više.

Sada je na Koda došao red da pokaže olakšanje i osmeh na njegovom licu je postao širi. – O'kej – rekao je. – Žao mi je što sam to pitao, ali, želeo sam da budem siguran. Već sam vam pokazao svu zemlju koja je...

– Hoću ovu dolinu – rekao je Dok odlučno.

Kodov osmeh je postao nekako napat. – Videću šta mogu da uradim – rekao je. – Ali, sada je već vreme da se vratimo u grad. Imam da obavim još neki posao oko prevoza robe.

– Kako kažete – složio se Dok. A onda, kao da se predomislio, dodao je. – Vi samo nastavite... a ja ću malo da pogledam okolo – pokazao je na kuću u daljini.

– Kako hoćete, samo pazite da ne zalutate. – Kod se opet osmehnuo onim svojim karakterističnim osme-

hom, i radosnim, i šeretskim, u isto vreme.

– Ne brinite.

– Ja se nadam da ću vam srediti stvari oko kupovine ove doline... ako ste baš bacili oko na nju.

– Odlično! – Dok se pravio da je veoma zadovoljan.

Zatim je mladić okrenuo konja i poterao ga galopom. Nekoliko trenuta, Dok ga je posmatrao kako jaše, pa se ponovo okrenuo dolini. Pustio je Koda da malo odmakne, a onda je obo konja i krenuo na sever. Nije bio svestan da par očiju, sa velikom pažnjom, motri na svaki njegov pokret.

III

Dok Holidej je lagano jahao. Išao je cik-cak linijom, zahvatajući dobar deo doline. Iz daljine je razgledao brojne rančeve, pokušavajući da dokuči šta se ovde tako važno nalazi ili dešava i koji je razlog što neko s ove strane Pekosa ne želi da vidi rendžere.

Bilo je već jedan sat posle podne, kada je izbio na jednu stazu, koja je vodila kroz dva drvoređa, i odjednom se našao nedaleko od zgrade veoma lepo uređenog ranča. U stvari, nije ga ovamo dovela samo radoznalost. Pomislio je da bi tu mogao da napoji konja, koji je već pokazivao da je žedan. A i on sam je imao potrebu da se dobro napije hladne vode. Bio je već skoro pred samom kućom kada je izašao jedan čovek i pošao mu u susret. Dok Holidej je zaustavio konja i namrštio se kad je video ko je vlasnik ranča.

Bio je to Ben Šern.

– Tražite nekoga, Holideje? – upitao ga je Šern, umesto pozdrava. Po njegovom glasu, Dok je osetio da mu se ne dopada.

– Hteo sam samo da napojim konja – rekao je Dok.

– Na četvrt milje odavde imate potok – odsekao je Šern. – Uostalom, šta radite u ovoj okolini, bio bih radoznao da čujem.

– Razgledao sam zemljišta u okolini grada – rekao je bez uzbuđivanja i uvređenosti, što ga Šern tako preslišava. – Imam nameru da se nastanim ovde. Možda ćemo biti susedi...

– Susedi?

– Da. Imate li nešto protiv?

– Imam – rekao je Šern grubo. – Nama nisu potrebni nikakvi susedi, a naročito nepoželjni susedi.

Holidej je žmirnuo očima. Zapazio je da Šern nije bio naoružan. – To su prilično hrabre reči za nekoga ko svoje tvrđenje ne može ničim da dokaže – rekao je trudeći se da mu glas ne zvuči ljutito.

– Mogu da dokažem golim pesnicama, ako je potrebno – odgovorio je sve bešnje Ben Šern.

– Aha. Mora da imate dobar razlog kad tako govorite sa mnom.

– I imam. A ako hoćete da prihvatite moj savet, Holideje, onda nastavite put. Na ovoj zemlji nema mesta za revolveraše i ubice...

– Mene zakon ne traži – rekao je Dok, kontrolišući uspešno bes koji je buknuo u njemu. – Nema tog zakona koji zabranjuje čoveku da se naseli tamo gde je zemlja slobodna.

– Tačno. Takav zakon ne postoji. Ipak, za vas će biti bolje da se izgubite odavde i to što pre.

– A ako neću?

– Promenićete mišljenje kada šerif Vajat Erp dođe ovamo sa svojim ljudima. Tada ćete se setiti mog saveta. Biće vam žao što me niste poslušali.

Dok Holidej je malo zaklimao glavom, a pomislio je da je, možda, ovo prilika da dođe do neke informacije. Namrštio se i prezrivo pljunuo na

zemlju. – Toga se ne bojim. Po onome što sam čuo, nema nikakvih izgleda da se rendžeri ovde stacioniraju.

– Takvu mudrost vam je mogao reći samo moj brat. Sigurno ste razgovarali s njim – rekao je bez oklevanja Ben Šern.

– Tačno. Razgovarao sam s njim. On je na mene ostavio utisak vrlo finog čoveka – rekao je Holidej mirno.

– Finog! Da, fini je. Takva je i zvečarka, kad je zima otera u skrovište – planuo je Šern. – Ejs ume da govori kao pop, kad treba. Sav je sliven, ali je pokvaren kao mućak. Samo, iznenadiće se on, i to brzo!

– On tako ne misli.

– Znam ja da on tako ne misli, ali, ovde će se uspostaviti zakon, mister. Za to ću se pobrinuti lično ja! Tipovi kao što ste vi, moraće brzo da ispare odavde.

– Hoćete da kažete, da ćete vi, Šerne, zahtevati od rendžera da ostanu ovde?

– Tačno. Pogodili ste! – Šern je pousiveo od besa. – A sada se gubite sa moje zemlje, mister. Kao što sam rekao, malo dalje ćete naći potok. Napojte konja i idite. Čuo sam da Vajat Erp treba da stigne za nekoliko dana. Dotle imate vremena da se izgubite s ove teritorije.

– Šta se mene tiče Vajat Erp! – obrecnuo se Dok na njega. – Neka on samo dođe. Ja nemam nameru da odlazim odavde. – Dodirnuo je obod šešira u znak pozdrava i poterao svog konja.

– Hvala na gostoprimstvu, mister Šerne – dobacio je rančeru preko ramena.

Odjahao je putem kojim je došao, ostavljajući Šerna da ga prati pogledom, kao da je za trenutak posumnjao da bi on, ipak, mogao da se vrati.

Međutim, Dok Holidej se nije vratio. Nije se ni osvrnuo. Nije čak mno-

go ni razmišljao o tome iznenadnom susretu. Ipak, činilo mu se da mu je taj susret bio koristan.

Četvrt milja od ranča, zaista je pronašao potok. Bio je širok i s obe strane gusto obrastao rastinjem. Dok Holidej je malo jahao uz potok, dok nije pronašao zgodno mesto na kojem je mogao da mu priđe, a da se ne provlači kroz šibljje. Odlučio je da tu napoji konja i da se malo odmori. Zadržao se tu nekih dvadesetak minuta, i za to vreme pokušavao je da razmišljanjem prozre misli Bena Šerna i odredi na kojim pozicijama se rančer nalazi. Kada je ponovo pojahao konja, poterao ga je na sever, sve idući uz samu obalu potoka.

Nije prošao ni pola milje, kada je opet doživeo iznenađenje.

Opet je naleteo na devojkicu. A Nela Šern je opet bila u neprilici. Samo, ovoga puta nije bio konj u pitanju.

Ovoga puta se jedno goveče zaglibilo u mulj uz obalu, a Nela je uzalud pokušavala da ga izvuče. Naravno, nije joj uspevalo, jer je jahala na malom poniju, koji nije mogao da joj bude od pomoći.

– Treba li vam pomoć, gospođice? – oslovio je Dok.

Devojka se trgla i pogledala ga. U prvom trenutku joj se na licu pojavio izraz olakšanja, ali kad ga je prepoznala, sva se smračila i pocrvenela.

– Ne, hvala – rekla je neljubazno. – Mogu i sama. Slobodno jašite svojim putem...

– Kako vi kažete – osmehnuo se Dok i udaljio se nekoliko koraka od devojkice, praveći se da stvarno odlazi. Međutim, video je da devojkica može upasti u još goru nevolju, pa se malo dalje zaustavio. Laganim pokretom izvadio je cigaru i zapalio je. Sve vreme je pažljivo posmatrao devojkicu koja se trudila da izvuče goveče iz mulja i nije mogao da sakrije osmeh zado-

voljstva koji mu se pri pogledu na devojkicu ukazao na uglovima usana.

Devojka se svojski trudila da pokaže kako može i sama sebi da pomogne. Bila je ljuta, to joj se čitalo na licu. Bila je ljuta zbog njegovog neočekivanog dolaska i zbog nevolje u koju ju je uvalilo goveče. A sigurno i zato što je sva bila kaljava. I haljina, i lice, i ruke, sva je bila isprskana blatom.

Onako nervozna i ljuta, pokušala je da nabaci omču govečetu na vrat, ali, ono je, u tom trenutku, naglo trgnulo glavu i rogovima poteglo laso. Od naglog trzaja, Nelin konj je posrnuo i odbacio je iz sedla pravo u blato. Devojka je pala ispred samog govečeta i počela da se koprca, pokušavajući da se podigne. Sa njenog lica nestao je izraz ljutine i pojavio se izraz straha, dok je žitak mulj pljaskao oko nje i lepio se za njene haljine. Uplašena životinja počela je divlje da maše glavom i da izbezumljeno muče. Dugi i oštri rogovi su nekoliko puta promašili devojkicu samo za nekoliko santimetara.

Holidej je zaključio da je devojkica u opasnosti i da više nema mesta čekanja. Odbacio je cigaru i priteravši konja bliže kaljugi, dohvatio konopac koji je jednim krajem bio vezan za rogove govečeta, a drugim za sedlo devojčinog konja. Otkacio je kraj užeta vezan za sedlo i nabacio ga na jabuku svog sedla. Zatim je mamuznuo konja i poterao ga unazad. Goveče u blatu je bolno rignulo kad mu se laso zateglo oko vrata. Trenutak kasnije, goveče je bilo na suvom terenu.

Dok Holidej je hitro skočio s konja. Presekao je laso odmah do rogova i slobodan kraj dobacio Neli.

– Hvatajte! – viknuo je Dok.

Ovoga puta Nela se nije protivila njegovoj pomoći. Uхватила je kraj lasa i vezala ga oko struka. Dok Holidej se spremio da povuče.

– Hvala – rekla je zadihano Nela. – Nisam se nadala da će ovo ispasti tako komplikovano. Moj konj nije bio dovoljno jak – rekla je i klonula na zemlju. Morala je malo da se odmori od ove iznenadne gužve. A i Dok se spustio kraj nje i pokušao da očisti svoje čizme.

– Za jednog revolveraša, dosta ste dobar stočar – rekla je Nela bez trunke zajedljivosti. – Hvala vam, mister Holideje.

– Ah, ostavite to sada – odgovorio je Dok sa prizvukom ironije u glasu. – Ja sam ionako odlučio da promenim zanimanje.

Devojka ga je pogledala upitno.

– Imam nameru da se ubuduće stalno bavim spasavanjem dama, koje se nađu u nevolji.

Nela se natuštila. Nije uspela ništa da kaže, preduhitrio je Dok.

– Vi ste, očigledno, talenat za ovakve situacije. Prvo jurite kradljivce stoke, a onda krotite bikove. Jeste li vi dama... ili muškarac maskiran kao žena?

Devojka se najpre uozbiljila, a zatim je prasnula u glasan smeh. – Da, mora da delujem čudno. Nimalo ne ličim na damu. Ali, to nije samo moja krivica. Na ranču smo samo otac i ja. Samo nas dvoje, a moramo da se brinemo o celom ranču.

Dok Holidej je izvadio drugu cigaru iz tabakere i spremio se da je zapali. – Zar nemate kauboje? – upitao je.

– Trenutno nemamo – rekla je devojka, a sa njenog lica je nestalo osmeha. – To sebi ne možemo da dozvolimo. I to ne samo mi. Pogotovo kad stoku prodajemo po cenama koje jedva podmiruju troškove.

– Kako to? – upitao je Dok iskreno iznenađen. – To čujem prvi put od kako je završen stočarski rat. Koliko znam, goveda postižu prilično dobru cenu. Bar je tako u krajevima severno odavde. To zaista ne shvatam.

– Ipak je tako kako sam vam rekla. Možda ćemo morati ovako još čitavu godinu, a možda i dve. Ali, šta vi radite ovde? – odjednom je upitala Nela.

– Već sam vam rekao da želim da kupim komad zemlje... dobre zemlje. Danas sam malo obišao ovu dolinu da vidim kako izgledaju rančevi. Pa, dosta je dobro. – Ipak, nije joj pomenuo da je razgovarao sa njenim ocem.

– Znači, vi zaista mislite da se nastanite ovde, mister Holideje?

– Baš tako – ponovio je Dok. – Inače, mogli biste me oslovljavati jednostavno Dok.

– U redu, Dok – rekla je devojka jednostavno. – Ali...

– Da ne mislite i vi da je moja odluka pogrešna? Izgleda da ovde svi misle da nisam društvo za njih. Uostalom, niko to i ne krije. S kim god sam do sada razgovarao, nije se ustručavao da mi kaže da su revolveraši ovde nepoželjni. – Ali, ja nisam učinio ništa... Hoću da kažem, zakon me ne goni.

Devojka ga je pogledala, a u očima joj se ogledala neverica. U stvari, zaustila je da kaže: a mi smo čuli drugačije, ali, odustala je. Zagrizla je usnu i zagledala se nekuda u daljinu. Onda se odjednom ispružila na leđa, malo zažmirila i kroz trepavice uprla pogled u nebo.

Dok Holidej je video da se ona dvoumi, da li da mu kaže šta misli ili ne. Ali, nije je pitao ništa. Pušio je i pravio se da je nezainteresovan. Bio je ubeđen da devojka neće izdržati dugo. I bio je u pravu. Devojka je malo uzdahnula, pa ga pogledala iskosa.

– I niste zabrinuti što će uskoro ovamo stići federalni šerif Erp sa rendžerima? – upitala je.

Dok se napravio da ga je ovo pitanje iznenadilo, pa je, kao, razmišljao nekoliko minuta. – Ne – rekao je na

kraju. – Tim pre što sam čuo neke ljude kako govore da je Vajat Erp promenio maršrutu. U stvari, tvrdili su da on neće doći ovamo.

– Da, neki zaista tako misle – složila se Nela. – Zato, u stvari, što to ne žele. Ali, većina jedva čeka da dođe ovamo i da se i ovde već jednom uspostavi pravi red i zakon.

Dok Holidej se namršti. Ovo je već zanimljivije, jer govori da među ljudima u ovom kraju baš ne vlada takva harmonija, kako je to želeo da prikaže Ejs Šern. Ipak, još uvek nije znao o čemu se, zapravo, radi.

– Koliko znam, neki ljudi ne žele rendžere.

– To je manjina. Većina želi da dođu rendžeri i... to sam vam već rekla – počela je da se nervira. – Ja zaista ne znam razlog tome, ako ste to želeli da vam kažem. Možda ljudi žele rendžere, jer osećaju da ne mogu da se pouzdaju u odred dobrovoljaca, smatraju da su suviše grubi! A možda i zato... – zastala je.

– Da?

– Pa – devojka je zamišljeno slegla ramenima. – Eto, u poslednje vreme na ovoj teritoriji je viđeno mnogo ljudi za kojima su raspisane poternice. Međutim, odred dobrovoljaca se ponaša kao da to ne primećuje.

– Aha! Pa, zar ih niko nije prepoznao?

– Jeste, ali oni se pravdaju... svaki izmišlja neke svoje razloge. Kažu, na primer, da niko od tih ljudi nije prekršio zakon na teritoriji našeg grada i da ne treba da nas se tiče ako se negde na drugom mestu nešto i učini.

Dok Holidej se blede osmehnuo. To što je čuo, slagalo se sa ranije prikupljenim podacima. Okupljanje kriminalaca bio je prvi korak. – Šta kažu građani na to? – zapitao je.

– Misle da taj stav nije pravilan. Ako se na teritoriji grada okupi veliki

broj takvih ljudi, neće proći mnogo vremena pre nego što preuzmu vlast u gradu.

– Mislite takvih ljudi kao ja, na primer – upitao je Dok Holidej.

Nela se namrštila. – Da budem iskrena, tako je. Neki, zaista, misle da ste vi loš čovek. I ne treba da se ljutite. Vi ste revolveraš. Ubili ste već dosta ljudi. Prema tome, šta znači to da za vama nije izdata poternica? Ako nije?

– Nije – odgovorio je Dok jednostavno. – A vaš stric, Ejs Šern, ako sam dobro shvatio stvar, on nije za rendžere?

– Sreli ste ga? – malo se trgla Nela.

– Jesam. A vi kao da imate nešto protiv njega? On je vaš rođeni stric!

– On je tvor, mada je rođeni brat moga oca. On je vođa odreda dobrovoljaca i upravlja čitavim gradom. Posednik je, ne znam ni sama, koliko zemlje.

– Vaš otac se ne slaže s njim?

– Ne. Njih dvojica su se oduvek svađali oko mnogih stvari, a u poslednje vreme sve više zbog toga kako dobrovoljci sprovode zakon.

– Zar nije i vaš otac član dobrovoljačkog odreda?

– Više nije. Bio je, ali je istupio. On to nije mogao da podnese. Vi ne znate kako to izgleda. Užasno su brutalni, osuđuju bez suđenja, a njihova „pravda“ je bezobzirna.

Dok je to govorila, Nela je još uvek ležala na leđima i posmatrala plavo, vedro nebo.

Duga kosa joj je bila rasuta po ramenima i presijavala se pod zracima sunca. Devojka se, očigledno, igrala vatrom. Doku nije promaklo da ona, u stvari, koketira na taj način, što se pravi nezainteresovana. Ali, nije joj smetala njegova blizina... skoro su se dodirivali, toliko su bili blizu. Naravno, ni on nije ostao hladnokrvan.

Odjednom je odbacio cigaru u stranu i nagnuo se nad nju. Kada je spustio usne na njene, devojka se nije opirala.

U prvom trenutku samo se malo trgla, a onda mu je uzvratila poljubac. Koliko je to trajalo, nijedno od njih nije znalo. Predali su se poljupcima i nije ih interesovalo vreme. Onda se devojka odjednom ukočila. Kao da se osvestila. Okrenula je glavu u stranu, odgurnula ga i skočila na noge. Obrazi su joj pocrveneli, a u očima joj se pojavio gnev. Postupila je pravo ženski.

– Mister Holideje... – jedva je izgovorila, kao da je tražila prave reči. – Ja sam vam zahvalna na dvostrukoj pomoći, ali, to ne znači da imate pravo na... na... na naknadu.

Doku je došlo da se nasmeje. – Nela... – počeo je Dok ustajući. – Ja sam samo...

– Ne želim da slušam vaše izvinjavanje, mister Holideje – rekla je devojka oštro. – Ako mislite da treba da primite naknadu za pomoć koju ste mi pružili, moj otac će vam to platiti. Sada me izvinite, imam i drugih poslova.

– Ni ja ne želim da se izvinjavam, gospođice Šern – malo se naklonio Dok, ali, dobro je pazio da se ne osmehne. – Žao mi je zbog ovog... što se dogodilo. Ja bih vama oprostio kad bih smatrao da ste nešto pogrešili. U svakom slučaju, treba da požurim. Kad stignem u grad biće već mrak.

Devojka je izgledala zbunjena, ali se trudila da to ne pokaže. Visoko je podigla glavu i dobacila mu preko ramena.

– Onda, do viđenja, mister Holideje.

Požurila je do konja. Bacila se u sedlo i poterala ga prema ranču.

Dok Holidej je posmatrao nekoliko trenutaka, a onda se lagano popeo na

konja. Na usnama je još uvek osećao sladak ukus njenih poljubaca.

Kad je on poterao konja, devojka mu je već bila nestala sa vidika. Osmehnulo se i poterao konja prema severu.

*

Do grada je bilo dosta jahanja. Dok Holidej je sumnjao da će do večeri uspeti da stigne u Rauhajd. Poterao je konja preko jedne prostrane doline, pretpostavljajući da bi tuda morao da vodi preki put do grada. Sve vreme dok je jahao, nastojao je da iz glave izbacij priyatne misli o intimnim trenucima sa Nelom i da razmišlja o onome što je saznao toga dana.

Sada mu je bilo sasvim jasno da je rendžer Spiling u svom izveštaju mislio na Ejasa Šerna. Ipak, još nije znao kako takozvani dobrovoljci iz Rauhajda misle da onemogućavaju Vajata Erpa da uspostavi red i zakon u njihovom gradu i celom ovom kraju.

Spilingov izveštaj mu se neprestano vrzmao u mislima. Najbrži i najefikasniji put da se spreči uspostavljanje vlasti federalne policije bio bi fizičko uklanjanje Vajata Erpa, a to je, verovatno, i bila njihova namera. S tim u vezi, nametalo se niz pitanja: Ko? Kako...? Gde...? I isto tako, važno: kada?

Već se spustio sumrak. Silazio je kroz jednu usku udoljicu kada je pucanj prolomio tišinu. Metak je presekao vazduh tik pored njegovog lica. Samo delić sekunde Dok se okamenio u sedlu, a onda je, pre nego što je odjek pucnja zamro u daljini, brzinom pantera krenuo u akciju. Obo je konja, a onda je jurnuo među gomilu stena. Bio je već u zaklonu, kad je drugi metak prosvirao nedaleko od mesta na kome je malo pre bio. Sjahao je čim se našao u zaklonu i malo

oslušnuo. Pokušao je da ustanovi gde se nalazi tajanstveni strelac.

Četiri metka, ispaljena jedan za drugim, preletela su preko udoljice. Svi su udarili u kamen iza koga je stajao Dok Holidej. To je bilo opasno, ali i dobro, jer su otkrili strelčev položaj. I on je bio skriven iza jedne stene, na samo nekoliko stopa od podnožja suprotnog zida udoljice. Ljuteći se na sebe što nije poneo pušku, Dok Holidej je izvuкао „kolt“ i proverio magacin.

Za to vreme planula su još dva hica i meci su se odbili od stene iza koje se krio.

Dok Holidej je kliznuo između stena kao zmija. Tajanstveni strelac ga je, očigledno, izgubio iz vida i nije znao njegovu tačnu poziciju. Njegovi hici su sada nasumce udarali o stenje. Sa svoje strane, pak, Holidej nije ispalio više nijedan metak da ne bi neprijatelju otkrio svoj položaj. Pokušavao je da pogledom prodre do druge strane doline.

Ubrzo je ugledao ono što je tražio. Bio je to konj nepoznatog strelca. Dok je i prespostavljao da će prvo naići na konja, jer strelac je bio u zaklonu na mnogo višoj poziciji, među gomilom stena, kuda se konj ne bi mogao popeti. Dok Holidej se osmehnulo zadovoljno. Presekao je put strelcu i ovaj sada neće moći da pobegne. Kud god krenuo, moraće da se spusti usekom u dnu koga je, zaklonjen iza jedne stene, ležao Dok.

Sada je Dok mogao da odahne. Zategao je obarač i primakao se bliže strelcu.

Strelac kao da ga je osetio. Zasuo je stenu, iza koje je bio Dok, pravom kišom metaka. Ali, nijedan nije pogodio cilj. Dok Holidej nije obraćao pažnju na metke. Bio je dobro zaklonjen i znao je da ga strelac ne može pogoditi. Pažljivo je motrio i čekao pogodan trenutak. Osmehnulo se ka-

da je video da se čovek uputio svome konju. Činio je to oprezno, korak po korak, i sve krijući se iza stene. I on sam je krenuo tamo, priljubivši se uz tlo. Puzio je brzo, želeći da stigne pre napadača.

Nekoliko trenutaka kasnije, strelac iz zasede, pojavio se na čistini. Obodšešira mu je bio navučen na oči, a donji deo lica bio je zaklonio maramom. Usplahireno se okrenuo oko sebe, a onda jurnuo prema konju.

– Stoj! – oštro je viknuo Dok. – Ma ko da si, stani!

Čovek mu je bio okrenut leđima i Dok se uspravio u punoj visini. Međutim, strelac nije imao nameru da se preda.

Dok Holidej je čuo kako je čovek opsovao i kako se naglo okrenuo za devedeset stepeni i bacio se u stranu. Dok je video da je u padu okrenuo pušku i sada je crni otvor puščane cevi bio okrenut prema njemu. U magnovenju je shvatio da će morati da puca ili da umre. Razjapljena puščana cev značila je samo jedno: Smrt. Hteo je napadača živog, ali ga nije mogao dobiti. Pritisnuo je okidač.

„Kolt“ je poskočio u Dokovoj ruci i dolinom je odjeknuo kratak oštar pucanj. Napadač se trgnuo kao udaren nečim teškim i silovitim, a puška u njegovoj ruci je zagrmela. Međutim, metak je bezopasno udario o tlo ispred njegovih nogu.

Dok Holidej je ponovo podigao „kolt“, ali drugi hitac nije bio potreban. Strelac iz zasede bio je mrtav.

Ipak, Dok mu se primakao vrlo oprezno. Prišavši sasvim blizu, video je da napadačeva puška leži daleko od mrtvog strelca iz zasede koji je raširenih ruku ležao na leđima. U frotrolji mu se nalazio još uvek neupotrebljen revolver. Holidej mu je prišao i pogledao ga u lice. Sa zemlje su ga staklasto gledale mrtve oči.

– Pirs Tejlor!

Te reči su se prosto otkinule sa Dokovih usta. Pirs Tejlor je bio revolveraš, ubica, pljačkaš banaka i vozova... Za njim su bile izdate poternice u četiri savezne države... i u Teksasu. Ubio je sedmoricu ljudi, među kojima i dva predstavnika zakona. Još od svoje šesnaeste godine, kada je izvršio prvo ubistvo, Pirs je bio osuđen na omču, ili metak. Sada ga je dobio.

Dok Holidej je vratio „kolt“ u frotrolu i kleknuo pored Pirsu. Brzo mu je pretresao džepove. Setio se kako je pre, otprilike, godinu dana jedan teksaški rendžer pošao za Pirsom Tejlrom, ali se o njemu nikada više nije čulo ništa. Zbog toga ubistva još nisu teretili Pirsu.

Dok je pretresao Pirsu, a odmah zatim i njegove bisage. Skoro je mogao da pogodi ko je poslao Tejlora za njim. Ipak, nije želeo da donese preuranjene zaključke, tim pre što u Tejlorovim džepovima ni u bisagama nije našao ništa što bi mu dalo bilo kakvu potvrdu njegove pretpostavke.

Skinuo je bisage i sedlo sa Tejlrovog konja i pustio ga. Nadao se da će se životinja priključiti nekom divljem krdu i da se neće vratiti u grad. Onda je bisage i sedlo bacio u jednu vrtaču među stenama, a zatim je tamo ugu-rao i telo. Tejlro je sada imao solidan grob, a Dok je mogao da nastavi put.

Jahao je prema gradu i pitao se kakav će mu doček prirediti onaj ko je dao nalog Tejloru da ga sredi. Naravno, mogao je to Tejlro da radi i sam, za svoj račun, mada je to bilo malo verovatno. Valjda nije mislio da čovek, koji želi da kupi zemlju, nosi sav novac sa sobom?

Dok Holidej je znao da je Tejlro blizak prijatelj Kola Ridženta, pa je možda krenuo da osveti prijatelja. Sve je to moglo da bude tačno, ali,

Doku je bilo najverovatnije da pravi odgovor na ovo pitanje može naći samo u Rauhajdu.

Setio se šta mu je rekla Nela o ubicama i razbojnicima, koji se tamo skupljaju. Sada je bilo pitanje: zašto se skupljaju? A odgovor je, verovatno, imao neke veze sa dolaskom Vajata Erpa.

Možda će, pomislio je terajući svog konja u brz galop, Tejlrov nestanak pokrenuti tok događaja. Možda će se i posle toga nešto desiti.

IV

Još pre nego što je stigao u grad, Dok Holidej je čuo uzbuđene uzvike ljudi. Zastao je na ulazu u grad i pogledao u osvetljenu ulicu i gomilu ljudi okupljenih pred ulazom u salun. To mu se nije svidelo. Znao je da se nešto dogodilo i to neprijatno. Pote-rao je konja laganim hodom.

Uzbuđenje građana bilo je očevidnije kada im se približio. Neki su govorili preterano glasno, gestikulirali i izgledalo je da svaki ima nešto da kaže, ali su govorili suviše usplahireno i napeto. Neki su, pak, stajali natmureni i nemi. Dok Holidej je poterao konja prema trotoaru sa namerom da sjaše. U tom trenutku vrata saluna su se otvorila i nekoliko ljudi se pojavilo na njima. Vukli su nekog čoveka, koji je ječao i stenjao. Dok Holidej je dobro pogledao čoveka, a onda gomilu pred salunom, koja je počela da žagori.

Tek tada je video konopac.

Konopac je visio sa dosta visoke grane jednog drveta, koje je raslo nasred trga u kome su se ukrštale dve ulice. Uže nije bilo dugačko, a na njegovom kraju se zlokobno njihala omča. I, kako se to obično radilo, ispod omče su stajala kola u koja su bila

upregnuta dva konja. Doku Holideju je bilo jasno šta se događa i odakle ovakvo uzbuđenje građana.

– Hej, Holideje! – uzvik je dopro sa trotoara i Dok se okrenuo. Ugledao je Ejsa Šerna kako mu maše. – Vratili ste se baš na vreme!

Dok Holidej je sjahao i polako vezao uzde svog konja oko drvenog privežišta. Onda se provukao ispod prečke i stupio na trotoar.

– Šta se događa? – upitao je.

– Na šta vam liči? – upitao je Šern i glavom pokazao na uže.

Za to vreme je gomila, galameći, vukla čoveka prema drvetu. Nesrećnik se tresao od straha, a lice mu je bilo samrtnički blede.

– Zašto? – upitao je Dok tiho. Trudio se da prikrije bes, koji je počeo da raste u njemu. Oduvek je bio protivnik vešanja... a linč, po njegovom shvatanju, to je bio najodvratniji zločin.

– Pre jednog sata ta propalica je ušla u salun sa još dvojicom – zarežao je Šern. – Neko vreme su mirno pili, a onda je ovaj tip izvukao revolver i hladnokrvno ubio našeg barmena. Zato što, po njegovom, nije uslužen dovoljno brzo.

Dok Holidej je napravio kiselo lice. – I sada će visiti? – upitao je. – Bez suđenja?

– Ne. Osuđen je.

Dok Holidej ga je pogledao upitno.

– Odmah se sastao odred dobrovoljaca i osudio ga – objasnio je Šern. – Nije bilo nikakve sumnje u njegovu krivicu. Tuče ljudi ga je videlo kad je ubio barmena. Sada vam se pruža prilika da vidite zakon Rauhajda u akciji.

Zakon? Dok Holidej je opet klimnuo glavom. Šern i njegovi dobrovoljci su zaista efikasni. Ovaj jadnik je došao pre sat vremena i za tako kratko vreme je uspeo i da ubije i da

bude osuđen. Možda će u tom satu i presuda biti izvršena. U jednom trenutku Dok je dobio želju da reaguje na svoj način, ali, uzdržao se. Ugušio je u sebi tu želju. Znao je šta bi mu se dogodilo. Gomila bi tako jurnula na njega, a protiv toliko njih, sigurno ne bi imao mnogo izgleda.

Video je u kakvom su raspoloženju ljudi i da ne bi mogao da ih spreči da učine ono što su naumili.

Uostalom, pomislio je Dok, morao je da sačuva svoj glas opasnog revolveraša. A taj čovek je bio ubica i visio bi i kada bi mu se sudilo po zakonu.

Čoveku su brzo namakli omču na vrat, a jedan građanin, u kome je Dok Holidej prepoznao vlasnika štale, snažno ga je raspalio po licu. Očigledno, hteo je da ga povрати iz šoka. Onda je štalar skočio na kočijaško sedište, spreman da ošine konja. Onaj s omčom oko vrata je stajao na kolima i čim bi se kola izmakla, omča bi se zategla.

– Ne! – zaurloao je čovek s omčom oko vrata. – To je bio nesrećan slučaj! Nisam hteo da ga ubijem!

Opet je Dok Holidej osetio navalu besa i neki unutrašnji podstrek da reaguje i ruka mu se mahinalno spustila ka revolveru. Međutim, da se i umešao, sada bi već bilo kasno. Vozač je raspalio bičem iznad konjskih glava. U divljem skoku životinje su krenule i povukle kola napred. Osuđeni na smrt je vrisnuo. To je bio njegov poslednji vrisak u životu. Omča se zategla, a osuđenikova glava se ružno iskrivila. Dok Holidej je jasno čuo krckanje kada je čovekova kičma pukla. Još se začulo krkljanje i to je bilo sve.

– Nesrećan slučaj! – zarežao je Šern, ali ovoga puta zadovoljno. – Nesrećan slučaj! Do đavola! Namereno je ubio barmena. Pravda je sada izvršena... na naš način.

Iako je Šern to govorio Doku skoro na uvo, ovaj nije reagovao. Posmatrao je gomilu okupljenu oko tela, koje je visilo na drvetu, a usne su mu se iskrivile u prezriv osmeh.

– Zabava je gotova – rekao je Šern.
– Sa tom propalicom bila su još dva njegova prijatelja.

– Hoćete li i njih obesiti? – upitao je Dok pogledavši Šerna pravo u oči.

– Nećemo. Njih nećemo obesiti, ali, oni su se protivili našoj odluci da uhapsimo njihovog prijatelja i moraju biti kažnjeni.

– A gde su oni?

– U salunu.

– I kako ćete njih kazniti za taj „prestup“?

Šern se iscerio pakosno.

– Uvaljaćemo ih u smolu i perje i proterati ih iz grada.

I to je bilo svirepo, ali, bilo je bolje nego vešanje.

– Hajdemo! – pozvao ga je Šern. – Ovo će biti zabavno.

Samo nekoliko trenutaka Dok kao da je oklevao, a onda je krenuo za Šernom.

Šern je primetio blato na Dokovim čizmama i osmehnuo se. – Upali ste u nevolju? – upitao je.

Dok Holidej je rešio da mu kaže istinu, tim pre što je mislio da je Šern već zna. – Da – nasmešio se. – Opet je bila u pitanju vaša bratanica.

– Ona je pravi talenat da se uvali u nevolju – nacerio se Šern.

– To sam joj i ja rekao.

– Da niste naleteli na Bena?

– Jesam. U stvari, svratio sam na njegov ranč. Nisam znao da je njegov. Navratio sam da napojim konja, ali, on mi je rekao da je malo dalje potok. Taj vaš brat baš nije neki ljubazan čovek.

– On je lud – rekao je Ejs Šern. – Uobrazio je da se u ovom gradu događaju neke čudne stvari. Morali smo

da zatražimo od njega da istupi iz odreda dobrovoljaca, baš zbog tih njegovih sumanutih ideja i optužbe, koje nikako ne prestaju.

Dok Holidej je rešio da pođe još malo dalje. – Da, i meni je rekao da što pre napustim teritoriju. Kaže, uskoro će ovamo doći federalni šerif, pa je za mene bolje da se izgubim pre toga. Izgledao je kao da je ubeđen da većina ljudi ovde jedva čeka da dođu rendžeri.

Šern se nasmejao glasno.

– Da, i to liči na Bena – klimnuo je glavom. – Samo, neće baš sve biti kako on kaže.

– Mislite?

– Možda će rendžeri i doći, ali bojim se da će se stvar drugačije završiti. Čim Vajat Erp bude razgovarao sa ljudima ovde, shvatiće kakvo je njihovo raspoloženje. Ali, hajdemo. Zabava je već počela. Sad ne treba misliti na druge stvari.

Ušli su u salun gde je zabava zaista već bila počela. Ona dva prijatelja obešenog mladića već su bili svučeni do gole kože.

Mladići su vikali i bunili se, dok su ih meštani gurali na ulicu gde je već bio prosut katran. Ali, kada im je vruća smola oprljila kožu, počeli su da jauču i vrište, da se moralo čuti miljama. Međutim, to im nije pomoglo. Bili su bukvalno uvaljani u katran, tako da su ličili na crna strašila.

Konačno su ih uspravili na noge.

– Platićete za ovo, kojoti! – vrisnuo je jedan od nesrećnika. – Svi zajedno. Ubili ste Toma...

Nije dovršio rečenicu. Ućutkan je snažnim udarcem posred lica. Onaj drugi se nije usudio ni da pisne. Čutao je. Tada su sa svih strana počeli da cepaju jastuke i da po njima posipaju perje. Uskoro su ličili na dve ogromne smešne ptice.

Konačno su ih vezali jedan za dru-

gog dugačkim konopcem, pa su ih, uz paklenu galamu, poterali iz grada.

– Terate ih pešice... Mislim, nećete im dati konje? – upitao je Dok Šerna.

Šern se nasmejavao nadmoćno. – Nećemo – rekao je. – Njihovi konji će biti prodati, da bi se nadoknadila šteta koju su napravili u salunu.

Dok nije rekao ništa. Klimnuo je glavom i krenuo da pođe.

– Zar nećete poći da prisustvujete svečanom proterivanju, Holideje? – zadržao ga je Ejs Šern.

– Ne – odgovorio je Dok. – Moram prvo da odvedem konja u štalu i da se postaram da bude lepo namiren. Dogleće sve biti gotovo.

– Da – klimnuo je Šern i udaljio se.

Šern je pošao za gomilom, a Dok je prišao svome konju. Još uvek je mislio na onu dvojicu što su ih oterali iz grada. Nimalo mu se nije dopalo što će jandnici, onako uvaljani u perje, morati da pešače do najbližeg grada Tarasa, a to nije blizu. Već je bio blizu štale, kad je ugledao konja Pirsu Tejlora koji je stajao kraj ograde korala. Odjednom mu je sinula ideja.

Ušao je u štalu. Štalara, stvarno, nije bilo. Okrenuo se oko sebe i zgrabio prvo sedlo koje je ugledao. Osedlao je Tejlorovog konja i poveo ga ka izlazu iz grada, pravcem kojim je rulja isterala dvojicu nesrećnika iz grada. Trebalo mu je skoro četvrt sata da pronađe onu dvojicu uvaljanu u perje. Stajali su na stazi osvetljeni mesečinom i pokušavali da skinu katran sa svojih tela. Nekoliko trenutaka Dok je stajao i posmatrao ih. Znao je da je to mučan posao. Onda je vezao maramu preko lica i prišao im.

– Zar se niste dovoljno zabavljali? – upitao je onaj što ga je prvi ugledao.

– Budite mirni i slušajte me – rekao je Dok. – Ja sam vaš prijatelj. Ali, nemam mnogo vremena. Recite mi da li ste čuli za Vajata Erpa?

– Naravno da smo čuli – odvratio je čovek. – Zbog toga je sve i započelo.

– Kako?

– Mi smo ušli u Rauhajd sa zapadne strane. Hteli smo da se prijavimo za šerifove pomoćnike kad Vajat Erp dođe. To smo i rekli... u salunu. Tada je barmen počeo da nas zavatlava.

– Dobro – prekinuo je dalju priču Dok. Morao je da stigne u grad pre nego što se štalara vrati u štalu. – Odjašite do najbližeg grada i tamo sačekajte Vajata Erpa. Kad stigne, recite mu šta se dogodilo i obavezno pomenite ime Ejsa Šerna.

– U redu, prijatelju – zahvalio se čovek. – Ali, šta da mu kažemo ko nam je dao konja?

Dok je to govorio, čovek je radoznalo zurio u Dokovo lice, iako ništa nije mogao da vidi, jer je Dok imao maramu vezanu sve do očiju.

– Recite da vas je poslao prijatelj iz Rauhajda. I ne gubite više ni trenutka. Jašite brzo. Kad se ljudi u gradu podnapiju, može im pasti na pamet da pojure za vama. Znaju da bez konja nećete daleko stići.

– U pravu ste, mister – složio se čovek.

Dok Holidej mu je pružio uzde. – Srećno, momci – rekao je. I ne sačekavši odgovor, okrenuo se i nestao u mraku.

Brzo je stigao do štale. Tamo još nikog nije bilo. Smestio je konja u boks i stavio zobi pred njega. Onda je krenuo sporednom ulicom i sa zadnje strane prišao hotelu. Ušao je u svoju sobu i zapalio lampu. Odmah je konstatovao da mu je neko pretresa sobu. Pogledao je svoje bisage iza vrata. Nije nedostajalo ništa.

Ali, razmišljao je dok je išao u kupatilo, ta činjenica je dokazivala da se neko interesuje za njega.

Sledećeg jutra probudio se rano. Ustao je, širom otvorio prozor i za-

gledao se u tihi ulicu. U gradu je bilo bučno sve do posle ponoći, pa je pretpostavljao da će, kao što obično biva posle mnogo popijenog pića, tog jutra u gradu biti dosta mutnih i mamurnih glava.

Podigao je pogled prema drvetu koje je raslo nasred gradskog trga. Na njemu više nije bilo tela obešenog čoveka. U međuvremenu neko ga je bio odneo.

Polu sata kasnije, naručio je doručak. Dok je lagano jeo, polako, kao nezainteresovano, prišla mu je ričokosa devojka koja mu je nešto ranije servirala doručak. – Mister Holideje – rekla je glasom koji je ličio na gukanje goluba, ali u kome se naslućivalo izvesno oklevanje.

– Da? – Dok je podigao pogled sa tanjira.

– Mister Kod me je zamolio da vam prenesem poruku – rekla je devojka brže nego što se to moglo očekivati posle onog oklevanja.

– Da? – rekao je Dok.

– Rekao je da izvesno vreme neće biti u gradu, ali, da vi ne brinete zbog toga. I rekao mi je da vam kažem, da ne kupujete ništa, jer će on završiti posao za vas.

– To je sve? – upitao je Dok i osmehnuo se kada je devojka završila.

Devojka je klimnula glavom, poručenela je i brzo se povukla. Holidej se osmehnuo i vratio se svom doručku.

U stvari, bilo mu je drago što Kod nije bio u gradu. Tako će bar malo biti odgođeni razgovori o kupovini zemljišta. Osim toga, bilo mu je potrebno malo slobode da bi mogao da prošeta po okolini, da malo osluškuje i postavi poneko pitanje, ako mu se za to pruži prilika.

Ipak, nije krenuo odmah. Izvesno vreme je proveo motajući se po gra-

du, a onda se uputio u okolinu na kraću šetnju konjem. Obišao je okolne rančeve i razgovarao sa nekim stočarima. Svi su oni bili uzdržani i niko se baš nije obradovao kad im je govorio da misli da kupi zemlju i da se tu nastani. Kada se najzad vratio u Rauhajd, nije znao ništa više nego kad je izlazio iz njega... Ništa!

Ostavio je konja u štali i otišao do saluna. Tu ga je čekalo iznenađenje. Salon je bio prazan. Samo za jednim stolom sedeo je Ejs Šern i čim je ugledao Doka, pozvao ga je da priđe.

– Niste došli sinoć na zabavu, Holideje? – upitao ga je čim je prišao.

– Nisam – odmahnuo je glavom Dok. – Bio sam premoren. Zaspao sam, ni sam ne znam kako i kada.

– Onda mi dozvolite da vas častim pićem – rekao je i pozvao barmena.

Dok Holidej je seo i počeo da igra svoju igru. Pogledao je Šerna i, kao da je od njega očekivao pomoć, upitao ga tiho.

– Hoćete li mi nešto reći, Šerne?... Hoću da kažem... nadam se da nema nikakvih šansi da rendžeri ovde osnuju svoju stanicu?

Šern je odmahnuo rukom.

– Nema izgleda – odgovorio je. – U to nikako ne bih mogao da poverujem. – Naglo se uozbiljio i žmireći pogledao Doka pravo u oči. – Vi se plašite takve mogućnosti? – upitao je.

Dok se brzo malo uspravio u stolici, kao da mu je bilo potrebno samopouzdanje.

– Pa, ne bih baš rekao da se plašim. Za mnom nije raspisana nikakva poternica, ako ste to mislili – rekao je brzo. – Međutim, nisam baš omiljen među rendžerima. Nikada me nisu gledali prijateljski. Sa Vajatom Erpom sam neko vreme bio dosta blizak, ali, stvari se u životu menjaju. On je sad federalac.

Šern je sa razumevanjem klimnuo

glavom. – Ne brinite – rekao je. – Ja znam kako Vajat radi. On će se prvo obratiti našem gradskom savetu, a mi ćemo mu reći da nije potrebno da rendžeri ostanu u gradu. Moraće da nas posluša.

– Samo što će sad imati neki razlog...

– Kakav razlog? – namrštio se Šern.

– Pa, ono vešanje od sinoć. Mi-slim... rendžeri ne vole vešanje bez prethodnog suđenja, po propisu.

– Ne verujem da će Vajat saznati bilo šta od onoga što se ovde sinoć dogodilo – rekao je mirno Šern. – Nema mnogo ljudi koji bi o tome voleli da razgovaraju s njim. A oni, koji bi, eventualno, hteli, neće smeti.

Dok je malo stisnuo usne i napravio sumnjičav pokret glavom, kao da baš nije siguran u ono što je Šern rekao.

Šern ga je prijateljski lupio po ramenu. – Ne brinite, Holideje – nasmejavao se. – Vi mi se dopadate. Ja ću biti prvi čovek koji će saznati da li rendžeri imaju nameru da se ovde stacioniraju. A vi ćete biti prvi čovek koga ću ja obavestiti o tome. U redu?

– Hvala vam, Šerne.

– Nema na čemu... to nije vredno pomena. Nama je potreban dobar i miran grad, bezbedan za naše žene i decu. A mi umemo da se brinemo da tako i bude. Sem toga, u stanju smo da procenimo čoveka, bez obzira da li je za njim izdata poternica. Naša je parola da pružimo šansu svakome ko je spreman da opravda naše poverenje. To hoću da znate. Vi ste, možda, u nekoj situaciji i dolazili u sukob sa zakonom, ali ste učinili dovoljno da se to zaboravi.

– Eh – rekao je Holidej kao da ne želi da o tome mnogo govori. – Bilo je svačega.

– Nego, ostavimo te stvari – odjed-

nom je prekinuo Šern – i uživajmo u piću. Opustite se Holideje. Rendžeri još nisu stigli.

Dok Holidej se osmehnulo i podigao čašu s pićem. Sa Šernom je proveo još sat vremena, ali, ništa nije uspeo da sazna. Umesto toga, kada je bio na putu za hotel, počeo je da se pita: da li je baš Ejs Šern čovek koga je tražio. Nekako mu je previše ličio na hvalisavca. Da ipak, iza svega ne stoji rančer Ben Šern? I to bi moglo da se dogodi. Zato je odlučio da podjednako motri na oba brata.

Te večeri je Dok Holidej opet svratio u salun. Uostalom, na drugo mesto i nije mogao da ide, ako nije želeo da leži u svojoj sobi i bulji u tavanicu. Prvi put otkako je stigao ovamo, ukazala mu se prilika da sedne za zeleni sto. Partija pokera je trajala sve do ponoći, ali se on čuvao da ne dobije previše. Ipak, kada je igra prekinuta, konstatovao je da je bogatiji za priličnu sumu dolara, ali, što se informacija tiče, nije sada znao ništa više nego prethodnog dana.

Prišao je šanku i s nogu popio još jedno piće, a onda napustio salun. Glavna ulica obasjana karbidskim svetiljkama, čija se svetlost mešala sa blistavom srebrnom mesečinom, bila je tiha. Proteglio se, duboko uzdahnio i napunio pluća svežim vazduhom, a onda se uputio ka svom hotelu. U tom trenutku ugledao je čoveka koji se tiho i oprezno kretao osenčenom stranom ulice. Približavao se uglu na kome se ulazilo u aleju pored saluna.

I Dok Holidej se sklonio u senku. Tu se primirio. Čovek je zastao na uglu i počeo da se hitro osvrće oko sebe. U jednom trenutku mesečina mu je obasjala lice. Dok ga je smesta prepoznao. Zaustavio se od iznenađenja. To se lice moglo videti na poternicama izdatim u mnogim saveznim drža-

vama. Lice bezobzirnog lopova i nemilosrdnog ubice. Da, to je bilo lice Lakera Džekmena.

Džekmen? Dok Holidej se namršti, a bora mu se usekla u čelo. Nije zaboravio da je baš Džekmen ubio jednog rendžera u jednom malom gradiću srednjeg Teksasa i da je za to već odavno trebalo da visi. Dok Holidej je tada bio u tom gradiću i dobro se sećao kako se sve odigralo. Džekmen je upravo bio opljačkao banku i za sobom ostavio trojicu ubijenih. Bežao je ulicom, a rendžeri su pokušali da ga zaustave. Bilo je pravo čudo kako je Džekmen uspeo da se izvuče. Zgrabio je jednog rendžera, izbacio mu oružje iz ruku i upotrebio ga kao zaklon. Ostali rendžeri nisu smeli da maknu, da ne bi ubili svog kolegu.

Tako, gotovo potpuno bezbedno, Džekmen je izašao iz grada. Međutim, nije pustio rendžera. Hladnokrvno je ispalio u njega ceo magacin „kolta“.

Posle toga, Laker Džekmen je, kao i Pirs Tejlor, uspeo da nestane. Kao da je u zemlju propao. Tako nestaju samo oni koji imaju sigurno skrovište. Samo, Dok nije mislio da je to skrovište ovde. A sada je sve više verovatno da jeste.

Ubica je kliznuo u sporednu aleju, a Dok Holidej je pošao za njim. Pratio je bandita a ruka mu ni za trenutak nije napuštala dršku revolvera. Džekmen je bio vrlo oprezan. Išao je tiho kao mačka, Dok takođe. Video je kako je Džekmen zastao pred zadnjim vratima saluna, a onda ušao. Kad su se vrata za banditom zatvorila, i Dok Holidej je krenuo tamo. Stigao je do vrata i počeo da osluškuje.

Upravo je hteo da uđe unutra, kada se jedan prozor osvetlio. Bio je na samo dva koraka od njega. Nekoliko puta se Dok oprezno osvrnuo oko se-

be, pa je tek onda prišao prozoru. Provirio je. Džekmen je bio unutra. Očigledno, osećao se sasvim bezbedan. Skinuo je košulju i čizme i seo na ivicu kreveta. Na stočiću pored kreveta bila je puna boca. U jednom momentu pružio je ruku i nasuo viski u čašu. U uglu usana bila mu je neupaljena cigareta, a „kolt“ je ležao pored njega na krevetu. Trebalo mu je da napravi samo kratak pokret rukom i da ga dohvati.

Izvesno vreme Dok je stajao kraj prozora. Posmatrao je Džekmena kako ispija jednu čašu za drugom. No, u tom trenutku začuo je neku osobu koja se približavala i hitro se povukao duboko u senku. Iz aleje je prema njemu išao jedan čovek i uputio se u salun kroz zadnja vrata. Kad su se vrata zatvorila i za ovim drugim, Dok je opet prišao prozoru.

Video je kada je taj drugi čovek ušao u malu odaju i prepoznao ga. Bio je to Krozbi Felin, zločinac koga je zakon, takođe, tražio. Džekmen se rukovao sa pridošlicom, a onda je Felin seo na ivicu drugog kreveta. Džekmen je i njemu nasuo piće. Banditi su o nečem živo razgovarali, ali, Dok Holidej nije mogao da čuje ni reč. Prozor je imao dvostruka okna, a zidovi saluna su bili dosta debeli.

Posle izvesnog vremena, Džekmen se ispružio na krevetu, pa je to isto učinio i Felin. Onda je Felin dunuo u svetiljku i nastala je tama.

Dok Holidej se odmakao od prozora. Nije više bilo svrhe da stoji ovde i izlaže se opasnosti da ga primeti neko iz saluna. Dobro je znao da u ovom trenutku ne može ništa da učini. Oprezno je prošao kroz aleju i uputio se svom hotelu. U holu je zatekao vlasnika hotela budnog.

– Dobro veče, mister Holideje – rekao je s prizvukom oklevanja u glasu.

– Dobro veče – odgovorio je Dok Holidej. – Lepa i prijatna noć, zar ne?

– Da, naročito s obzirom na pret-hodnu – odvratio je vlasnik hotela, a lice mu se iskrivilo u grimasu.

Dok Holidej je zastao i odmerio čoveka. – Vi se ne slažete sa onim što se sinoć događalo? – upitao je.

Vlasnik hotela je prebledio.

– Nisam to rekao, mister Holideje – požurio je da odgovori, ali mu je glas zadrhtao.

– Hajde, hajde – nasmešio se Dok. – Ja nisam građanin ovoga grada, a vama se ono stvarno nije dopalo?

– Nije – odjednom se okuražio hotelijer.

– Pa, zašto se onda niste pobunili protiv toga?

– Protiv mister Šerna i gradskih dobrovoljaca? – zgrnuo se hotelijer.

– Kako bih mogao...

– Zašto? – presekao ga je Holidej.

– Zato što... – hotelijer je odjednom prekinuo. – Mislim da previše pričam – rekao je slomljenim glasom.

Tada je Dok Holidej shvatio da je hotelijer zaplašen. Bilo mu je, takođe, jasno da od ovog čoveka neće više ništa saznati. Ipak, nije nameravao da ga pusti da ode.

– Nego – počeo je opet – danas sam malo razgledao vaš grad. Nisam mogao da se ne divim onom levom krilu saluna. Mnogo je lepši od fasade. Izgleda da je izgrađeno pošto je čitava zgrada već bila završena. Da li neko stanuje u tom krilu?

Vlasnik hotela je klimnuo glavom.

– Da. To su prostorije mister Šerna. Njegov privatni deo zgrade.

– Ejša Šerna?

– Da. On živi sam. Ima jedna žena koja mu kuva i sređuje sobe. Ali, ona tamo ne stanuje... samo boravi preko dana.

– To je dirljivo i čedno – podrugnuo se Dok Holidej i klimao glavom vla-

sniku hotela. Hotelijer je odahnuo. Hitro se povukao, a Dok Holidej se osmehnulo i polako krenuo uz stepenice.

Ali, dok se penjao ka svojoj sobi, kroz glavu su mu se grozničavo kovitlale misli o situaciji u gradu i ulozi Ejša Šerna u njemu. U levom krilu saluna u privatnim prostorijama Ejša Šerna trenutno su se nalazila dva okorela razbojnika. Dvojica ubica. Više nije trebalo da razmišlja ko je začetnik zavere u kojoj treba da bude ubijen Vajat Erp i onemogućiti dejstvovanje rendžera.

V

Dok Holidej se probudio u ranu zoru. Obrijao se, umio se hladnom vodom, zagladio kosu i proverio revolver. I sve vreme razmišljao je o dve stvari koje je trebalo da uradi. Kao prvo, trebalo je da svrati u salon da vidi jesu li ona dvojica ubica još u blizini. Posle toga je nameravao da poseti Bena Šerna i da ozbiljno porazgovara s njim.

Rešio je da doručkuje kasnije. Tako se odmah uputio u glavnu ulicu i krenuo prema salunu.

Odabrao je put kroz sporednu aleju u koju je skrenuo posle samo nekoliko koraka hoda glavnom ulicom i ubrzo se približio zadnjem delu saluna. Ako bi naišao na nekog, lako je mogao da objasni svoje prisustvo na tom mestu, jer je ta ulica vodila i u štalu.

Već je skoro prišao levom krilu saluna, kada je čuo povišene glasove. Prvo je prepoznao glas Ejša Šerna, a onda i glas njegovog brata, Bena. Izgledalo je da se njih dvojica žučno svađaju. Pošto se uverio da nema nikog u blizini, Dok Holidej se oslonio na zid i počeo pažljivo da prisluškuje.

– Ti to nazivaš zakonom? – vikao je

Ben. – Obesiti čoveka zbog nenamernog ubistva?

– Nije bilo nenamerno – odgovorio je Ejs Šern.

– Bilo je... Čuo sam kako se stvar dogodila – opet se čuo njegov brat. – Uostalom, to čak i nije toliko važno. Mnogo je važnije kakva prava imate ti i tvoji takozvani dobrovoljni redari da nekoga obesite a da mu ne pružite mogućnost da mu sude pravi sud i porota. Za mene to nije ništa drugo nego zločin.

– Činjenice su tačne i nepobitne. Barmen je mrtav. Po mojoj logici pravo je da ubica bude obešen.

– Ali u ovoj zemlji postoji zakon – i dalje se bunio Ben.

– Trebalo bi već jednom da shvatiš – odgovorio je na to Ejs Šern – da je ovo moj grad, brate, i u njemu ja sprovodim svoj vlastiti zakon. Onaj momak je bio ubica, a s ubicama se postupa samo na jedan način.

– Na tvoj način – dobacio je Ben ogorčeno. – U redu, brate, uživaj dok još možeš. Ali, kada Vajat Erp stigne ovamo...

– Ako stigne – ciknuo je Ejs.

– Stići će, ne brini. A kada bude došao, mislim da će imati priliku da čuje svašta. Ti i tvoji „dobrovoljci“ nećete moći da nas zaplašite. Rendžeri će uspostaviti red i zakon u ovom kraju, Ejse, a onda ćemo možda i očistiti ovaj grad od...

– Zaveži i slušaj me, brate – upozorio ga je Ejs. – Bolje će biti da gledaš svoje imanje. Ne mešaj se u moj posao, inače...

– Inače ćeš se obračunati sa mnom, zar ne? – upitao je besno Ben. – To liči na tebe... Oblačiš se u elegantna odeća i želiš da izgledaš kao džentlmen, ali, ti si prava propalica... bez srca. Teško mi je što si mi brat.

– Dok!... Dok Holidej!

Taj uzvik je dopro sa drugog kraja

aleje i Dok je mršteći se stisnuo zube. Odmaknuo se od zida kada je ugledao Dejva Koda kako ulazi u aleju. Htrim koracima je krenuo prema mladiću, ne želeći da mu dozvoli da priđe bliže salunu i čuje kako se dva brata svađaju.

– Nadao sam se da ću vas naći – smeja se Dejv Kod – mada nisam verovao da će to biti tako brzo, mogu da vam saopštim dobre vesti. Znam ko je vlasnik one doline.

– Zaista? – upitao je Dok vedro, a u sebi je psovao mladića što se pojavio tako neočekivano.

– Vlasnik je Ejs Šern – rekao je mladić, kao da je to tek sada otkrio.

– Ejs Šern? – bajagi se začudio Dok.

– Lično on. I možda će biti spreman da s vama pregovara o poslu, ali ne sada. Za nekoliko dana.

– Nisam znao da je on zemljoposjednik – još uvek se čudio Dok Holidej. – To nisam znao... ne izgleda mi... više liči na nekog čoveka iz velikog grada.

– Tako je. Ali, veliki deo ove teritorije oko našeg grada pripada njemu. Samo, on neće da se govori o tome.

– Razumem – klimnuo je Dok glavom.

– Onda je sve u redu. Zato je i postavio jedan uslov. Samo pod tim uslovom će pregovarati s vama o poslu – rekao je Kod. – Njegovo ime ne sme biti pomenuto.

– U redu, kako on kaže – odmah se složio Dok. – Meni se ona dolina sviđa i pristajem na sve. Samo, nije mi jasno zbog čega odlaže pregovore. To ne razumem.

– Pa, ima razloga – rekao je Kod nevoljno. – U ovom slučaju, on ima nekoliko ortaka. Obavezan je da se prvo dogovori s njima.

Bacio je pogled prema istoku gde je sunce već bilo odskočilo.

– Uh, što sam gladan – rekao je. – Hajdemo na doručak, pa ćemo uz put razgovarati o tome. Restoran je već otvoren. Osim, ako vi, Holideje, nemate neke druge planove?

– Hteo sam da malo pojašem konja – rekao je Dok. – Treba da prošetam.

– To možete i kasnije – odvratio je Kod. – Hajdemo. Ovo vam je, valjda, važnije?

Dok je znao da bi protivljenje moglo navesti Koda da posumnja u prave motive njegovog dolaska u Rauhajd i čutke je krenuo za Kodom. Za vreme doručka su, međutim, razgovarali o nevažnim stvarima, ali je pogled Doka Holideja sve češće padao na prozor kroz koji se sasvim dobro videla štala.

Nije se prevario. Video je ono što je očekivao. Dvojica su se oprezno približili štali, a nešto kasnije su odjahali iz grada. Bio je siguran da je jedan od te dvojice Laker Džekmen i proklinjao je Koda što ga je ovde zadržao, pa nije mogao da pođe za razbojnikom. Dovršio je svoj doručak u tišini, puštajući Koda da uglavnom on govori. Pošto je obećao da će se strpeti dok Ejs Šern ne odluči da s njim pregovara o kupoprodaji doline, oprostio se od mladića.

Kod se odmah uputio glavnom ulicom, a Dok Holidej je oklevao nekoliko trenutaka, pre nego što je krenuo u štalu. Stigao je taman na vreme da vidi kako Ben Šern napušta grad u paklenom galopu. Dok je požurio u štalu i osedlao konja, rekavši štalaru da će malo prošetati dolinom. Štalar je nešto ozbiljno progundao i ostavio ga, a Dok više nije gubio ni trenutka, već je jurnuo za Benom.

Nije bio svestan da ga posmatra par zainteresovanih očiju. Lice njihovog vlasnika je bilo duboko zamišljeno, kada je, nešto kasnije, i sam krenuo prema štali iz koje je Dok malo pre izašao.

Ben Šern je imao dobru prednost. Dok je prešao već pet milja od grada, kad ga je ugledao. Ovako neće dugo izdržati, pomislio je. Nikako ne smanjuje tempo. Onda je i sam poterao konja u galop. Tek kad je bio blizu Bena, ugledao je još dva jahača. Iskočili su iza jedne okuke zaklonjene grmom. Prepoznao je obojicu. Bili su to Džekmen i Felin.

Dok Holidej je glasno opsovao kad je video da oba bandita hitaju da Benu prepreče put i da obojica imaju oružje u rukama. To je upravo bilo ono što je Dok i pretpostavljao da će se desiti.

Onda je video kako se Šernov konj spotakao i posrnuo, a do njega je dopro prasak pucnja. Video je, takođe, kako je Šern poleteo preko glave svog konja i kako je odmah skočio i utrčao u zaklon jedne stene.

Koliko će to biti efikasno, Dok nije mogao da zna, tim pre što je znao da rančer ne nosi revolver. Onako golorukom, nikakav zaklon mu neće pomoći. Ne oklevajući ni trenutka, Dok Holidej je opet obo konja i on je poleteo kao strela. Bio je zadovoljan što je tutnuo pušku u futrolu na sedlu pre nego što je napustio štalu. Sada je izvukao. Tu pušku juče nije poneo sa sobom i tada se zakleo sebi da mu se taj propust više nikada neće dogoditi.

Stigao je do dna doline u trenutku kada je Džekmen nanišanio na Bena Šerna. Ubica je sedeo u sedlu neposredno pored Šerna, držeći pušku prislonjenu uz rame i nije bilo mesta sumnji da će, bez imalo oklevanja srediti još jednu nedužnu žrtvu. Po čijem nalogu, ni u to nije bilo sumnje.

Dok Holidej je hitro podigao pušku, nanišanio i opalio. Osmehnuo se kad je video kako se Džekmen grči, a zatim pada s konja. Tresnuo je svom težinom nedaleko od Bena Šerna.

Dok je u magnovenju video Bena kako je priskočio napadaču i zgrabio njegovu pušku, koja mu je ispala iz ruku.

Međutim, time se Dok otkrio. Krozbi Felin ga je video da je srušio Džekmena i sada je kao mahnit pucao prema njemu. Dok Holidej je osjetio zujanje metaka pored lica i okrenuo pušku na Felina. Onda ga je nešto udarilo u glavu. Osetio je strašan bol, pre nego što je odbačen unazad. Pao je s konja i pre nego što je dotakao zemlju, obavila ga je tama nesvestice.

Videvši kako čovek, koji mu je skočio u pomoć, pada s konja, Ben Šern je ljutito nanišanio Džekmenovom puškom.

Ispalivši sa visine kuka ceo rafal metaka mahnitom brzinom, Ben Šern je prosto isekao bandita i oborio ga sa sedla.

Rančer je teško disao kada je ponovo zavladala tišina. Spustio je pušku i na brzinu pogledao dvojicu bandita. Nijedan od njih nije pokazao znake života.

Šern je odmahnuo rukom i prišao Doku Holideju, koji je ležao nedaleko. Namrštio se kada ga je prepoznao, ali je ipak kleknuo pored njega. Odahnio je s olakšanjem kada je shvatio da je Dok živ. Imao je posetotinu s leve strane čela. Međutim, izgledalo je da će se brzo osvestiti.

Šern nije oklevao ni trenutak. Skinuo je maramu sa svog vrata i njom čvrsto stegao Dokovu ranu. Onda je doveo konja, koji je stajao u blizini. Podigao je Doka u sedlo i privezao ga lasom da ne padne.

Ben je uhvatio konja jednog bandita i priveo ga bliže. Upravo je uzjahao kada se na putu pojavio Dejv Kod.

— Čuo sam neku pucnjavu — rekao je Kod. — Šta se događa?

— Sačekali su me. Nisam još ni shvatio da su tu, a već su mi oborili konja. Da nije stigao Dok Holidej, ja bih već bio mrtav.

— Do đavola! — namrštio se Kod. — Jedan od te dvojice je poznati ubica, Laker Džekmen!

— Znam — rekao je Šern. — Dobio je ono što je zaslužio. Nemam sad vremena da mislim na njega. Moram da odnesem Holideja kući, da se osvesti.

— Ja ću paziti na njega — ponudi se Kod. — Vi pođite napred i vodite konja.

— O'kej — složi se Šern.

Trebalo im je više od sata da stignu na Šernov ranč. Sve vreme, međutim, Holidej nije dolazio svesti.

Nela ih je primetila još izdaleka i istrčala im u susret.

— Oče! — uzviknula je uzbuđeno. — Šta se dogodilo? Ko je?...

— Dok Holidej — odgovorio je Šern ne čekajući da devojkica završi pitanje. — Ranjen je. Hajde požuri. Brzo zagrej dosta vode i pripremi zavoje... požuri, devojkico! Dejv i ja ćemo ga uneti u kuću.

Nela je zbunjeno klimala glavom. Kada su Kod i njen otac položili Doka na krevet, ona je već imala pripremljene zavoje, jod i sve što je bilo potrebno, a voda na ognjištu je već strujala.

Sve se odvijalo neverovatno brzo. Nela je spretno očistila Dokovu ranu na kojoj se krv već bila skorela.

— Šta se dogodilo? — pitala je oca ne dižući glavu.

— Dok sam išao kući — počeo je Ben, kada je otpio nekoliko gutljaja kafe — otprilike tri milja odavde, napala su me dva bandita. Mislim da bi me sredili bez problema, da se nije pojavio Dok Holidej.

— Ali, ko su bila ta dvojica? — upitala je devojkica.

— Jedan od njih je bio Laker Džek-

men, revolveraš i plaćeni ubica za kojim su izdate poternice u nekoliko država – odgovorio je njen otac. – A i onaj drugi mi je nekako poznat. Mora da su hteli da me opljačkaju.

Nela je klimnula glavom.

– Znači, Dok Holidej je... obojicu...? – upitala je tiho.

– Jednog – rekao je otac mirno. – Drugi je pogodio Holideja, pre nego što je stigao da se zakloni. Tog drugog sam sredio ja!

– Ti? – zapanjila se devojka. – Ti si ga ubio?

– Ubio sam ga, devojko – govorio je njen otac, kao da se oslobodio neke more. – I mada se ne ponosim time, mogu ti reći da mi nije žao. Zaista mi nije žao.

Onda je pogledao Dejva. – Hoćeš li još kafe, Dejve? – upitao ga je.

– Da – klimnu glavom Dejv, ali, njegove oči su počivale na Neli, koja je pažljivo čistila krv sa Dokove rane.

– Nije opasno – rekla je Nela, pošto je dobro očistila ranu. Sada je prala krv sa Dokovog lica i vrata. Međutim, smetala joj je jakna koju je Dok imao na sebi, pa ga je oprezno okrenula na stranu. Veoma spretno mu je skinula jaknu i nastavila da ga čisti od krvi i prašine. Nadvijena nad njega, posmatrala je izbliza njegovu sjajnu dugu talasastu kosu i markantne crne obrve skoro sastavljene na početku nosne kosti. Iako sklopljenih očiju i bled u licu, izgledao joj je lep, lepši nego kada je u njemu gledala samouverenog, opasnog čoveka. Ovako nemoćan, zavisn od njene pomoći, bio joj je mnogo bliži, čak na neki način drag i mio.

Sasvim obuzeta svojim pacijentom, Nela nije obraćala pažnju na Dejva Koda, koji je žmireći poluzatvorenim očima pratio njene pokrete. Pažnju nije obraćao ni Ben Šern, inače bi neizostavno primetio njegov usplam-

teo pogled netremice upućen ka postelji na kojoj je Dok Holidej ležao. No, da je nekim slučajem neko od dvoje ukućana primetio taj pogled, verovatno bi ga pripisao drugim, a ne pravim razlozima. Jer Benu Šernu, a i njegovoj kćeri Neli ne bi palo na pamet da Dejv Kod koji se inače interesovao za Nelu, pa čak pokazivao i da je u nju zaljubljen, ne posmatra devojku nego njenog pacijenta.

Pažljivi posmatrač, međutim, mogao je primetiti da Dejv Kod ne posmatra devojku već razmišlja o nečemu za njega mnogo važnijem. Njegov pogled, žmirav i preteći, opasan kao pogled mačke koja vreba plen, počivao je na Holideju koji je još uvek bez svesti ležao na postelji, a po izrazu lica, videlo se da ga nešto muči. Po prirodi lukav, uzdržan tip, Kod je instinktivno nastojao da se ono što mu se u duši zbiva ne odrazi na licu i ovoga puta zato je imao dosta razloga. Raspinjala ga je sumnja ko je, šta hoće i zašto je došao ovaj čovek koji se predstavljao kao revolveraš na koga predstavnici reda i zakona širom Zapada ne gledaju sa mnogo blagonaklonosti. Da li je to zaista bilo tako? Prisetio se Holidejevog drugovanja sa Vajat Erpom i crv sumnje je počeo da ga nagrizi. Obračun kod O. K. Korala u kome su se Vajat Erp i Holidej borili rame uz rame, odigrao se odavno, ali, nije moguće da su ta dva čoveka ostali prijatelji. Da li je bilo verovatno da će čovek kao što je Holidej dozvoliti da njegov nekadašnji prijatelj bude ubijen. Nije li pogibija Džekmena i Felina otkrivala nešto drugo od onoga što je Holidej javno izjavljivao? O svemu tome mora se dobro zamisliti onaj koga se to najviše ticalo.

Njegov lukav pogled skrenuo je na Bena Šerna koji je zamišljeno stajao pored prozora.

– Nešto mi ipak nije jasno – rekao je Šern.

– Šta mislite?

– Pa, evo šta mislim. Ovaj čovek je poznati pustolov i revolveraš, a ipak se umešao u nešto što ga se ne tiče. To zvuči neobično. Rizikovao je glavu da bi spasao moju. Za čoveka koji živi od kocke, a možda i od revolvera, to nije normalno. Zar ne mislite da je tako, Dejve?

– Hm... da – rekao je Kod praveći nevešto i začuđeno lice i ako je, neposredno pre toga, i sam razmišljao o istoj temi.

– Šta bi to moglo da znači? – zapitala je Šern.

– Ne znam. Možda ste mu simpatični – pokušao je Kod da napravi šalu.

– Ne verujem – odgovorio je Ben Šern. – Posle onoga kako sam se poslednji put ponašao, ne verujem da bi taj razlog mogao doći u obzir. Mora biti da ima nešto drugo.

– Ja znam šta je to – umešala se sada Neli koja je dotle ćutala zagledana u svog pacijenta. – Jedino objašnjenje je da Dok Holidej nije onakav čovek za kakvog ga smatramo, da nije ono što se o njemu priča.

– Možda – složio se njen otac. – Nikada mi ni na kraj pameti nije moglo pasti da ću život dugovati čoveku kao što je on. Ko zna šta ću još doživeti! – zatim se obratio Dejvu Kodu koji je zamišljeno ćutao. – Hvala vam na pomoći, Kode.

– Sve je o'kej, Šerne. Malo skretanje s puta, to je sve. Uostalom, bilo je prijatno videti mis Šern – rekao je Kod i okrenuo se da pođe, kad ga je Šern zaustavio.

– Dejve, možda bi bilo dobro da nikom ne govorimo o ovome što se danas desilo. Istina je da mi je život bio ugrožen, ali, ako neko stoji iza tog napada, bolje je da ne zna šta se odi-

gralo. Ako su, pak, napadači izveli napad na svoju inicijativu...

– Ja se slažem – slegnuo je ramenima Dejv Kod. – Kao što znate, oduvek sam umeo da držim jezik za zubima.

Pošto je ljubazno dotakao obod šešira i naklonio se devojci, Kod je izašao iz kuće.

Trudeći se da od oca prikrije svoju zabrinutost, Nela je zapitala. – Zašto smatraš da bi trebalo ćutati o ovome što se danas desilo, tata?

– Zasada treba ćutati – rekao je Šern. – Nemoj mnogo lupati glavu zbog čega. U ovoj situaciji, eventualni protivnik treba što manje da zna.

– Ne misliš, valjda, da su u to umešani ljudi iz odreda dobrovoljaca? – zapitala je devojka bojažljivo.

Šern je zamišljeno odmahnuo glavom. – Posle današnjeg dana, spreman sam da poverujem u svašta – odgovorio je zamišljeno. – Mada – trgao se sam od svojih reči – ne, to ipak ne bi moglo da bude... jer, ako bi to bilo tačno, onda je u pokušaj ubistva umešan i... – začutao je kao da ne želi dalje da misli o onome što mu je palo na pamet.

Nela je ostala zbunjena i nema.

*

Dok Holidej se polako vraćao svesti. Setio se poslednjih trenutaka tamo na drumu, pre nego što ga je metak pogodio i naglo je otvorio oči.

Uspravio se u krevetu i bolno namrštio, kada ga je presekao oštar bol u glavi.

– Samo polako, mister Holideje – čuo je nečiji blag glas.

Trebalo mu je dosta vremena da se okrene na stranu sa koje je dopro taj glas. Pogled mu je bio zamagljen, ali je u lepotici, koja mu je prišla, prepoznao Nelu Šern. Tada je ponovo klonuo na jastuk.

– Znači, mrtav sam – rekao je, pokušavajući da se osmehne. – Inače, odakle anđeo pored mene?

Sada se i Nela osmehnula.

– Ne brinite – odmahнула je glavom. – Daleko je ovo od smrti. Metak je samo zaparao kožu, ali, oštetiо je neki mali krvni sud. Ipak dosta ste iskrvarili, a od udarca, valjda, i onesvestili ste se. Još izvesno vreme ćete, sigurno, osećati glavobolju.

Dok, ipak, nije bio sasvim bistar.

– Ali, gde sam to ja? – upitao je zbunjen.

Tada je prišao Ben Šern.

– U mojoj kući – rekao je mirno. – Spasli ste mi život, Holideje. Ovo je najmanje što sam mogao da uradim. Samo pokušavam da vam vratim uslugu.

Doku je bilo jasno da Šern želi čiste račune.

– Hvala – odgovorio je, a onda se namrštiо. – Šta se dogodilo s onim banditom, sa Felinom? – zapitao je.

– Felin? – Ben Šern je opsovao sebi u bradu. – Pa, dabome, to je bio on. Zato mi je bio poznat.

– Je li pobjegao?

– Nije. Mrtav je! Ubio sam ga Džekmenovom puškom – objasnio je Šern, ali je sve vreme pažljivo gledao Doka Holideja.

– Imali ste sreće. Taj je bio gori od Džekmena.

– Znam...

Ben Šern je počeo da šeta po sobi, udarajući levom pesnicom o dlan desne ruke.

– Izgleda ima još nešto? – upitao ga je Dok.

– Ima – zastao je Ben. – Ima još nešto što bih voleo da saznam, Holideje.

– U vezi čega? – upitao je Dok i spustio noge preko ivice kreveta.

Ben je ćutao, kao da se dvoumi, da li da postavi pitanje, koje je za njega, očigledno, bilo važno.

Dok Holidej je osećao da glava ponovo počinje da ga boli, ali, mozak mu je radio grozničavo. Pogledao je Šerna pravo u oči. – U čemu je stvar, Bene? – upitao je.

– Hteo bih da znam zašto ste mi pritekli u pomoć?

– Bili ste sami protiv dvojice. Uz to još niste imali oružje. Takav odnos snaga ne volim.

– Rizikovali ste život?

– I vi biste, verovatno, učinili isto, zar ne? – rekao je Holidej i zagledao se svom sagovorniku u oči.

– Ja bih, ali ja sam... – zaustio je Šern i začutao u pola rečenice.

– Hoćete da kažete da ste vi pošten i častan čovek i da je takav postupak sa vaše strane normalan, ali da sam ja nešto drugo, jer sam revolveraš i puistolov. Jeste li to mislili? – zapitao je Holidej sa neznatnom dozom jetkosti u glasu.

Ben Šern se zbunio. – Pa, nisam mislio baš to, ali priznajem da nisam očekivao takav postupak od vas.

Holidej se zagledao Šernu u oči. Činilo mu se da je Ben Šern dobar čovek i da pred njim više ne bi morao da skriva istinu. Tim pre što se moglo desiti da mu u skoroj budućnosti zatreba pomoć. Odmahnuo je glavom kao da želi da odagna bol i nastavio. – Šta biste rekli na to da ja u vaš grad nisam došao slučajno već s određenim ciljem?

– Razumljivo da ste došli s ciljem. Ali, taj cilj sigurno nije bio da spasavate moj život. Mada vam na tome zahvaljujem – rekao je Ben Šern, dok je devojka bez pokreta slušala razgovor i netremice posmatrala Doka.

– Naravno da nije – priznao je Holidej – ali, možda je moj cilj bio da olakšam dolazak rendžera i Vajata Erpa.

– To je dosta fantastično – rekao je Šern.

– Fantastično, ali istinito. Ovo što sam vam rekao nije za vas od neke važnosti i mogao sam i da vam ne kažem, ali priznajem da ste mi simpatični, Bene, i da sam stekao utisak da ste pošten čovek. Zbog toga je dobro da znate da sam ja ovde došao kao prethodnica. Ta činjenica nema mnogo značaja za moje postupke i ugled, i zato vam iskreno govorim da znate na čemu ste.

Ben Šern je ćutao i stenjao. Najmanje od svega mogao je očekivati ovakav ishod događaja, najmanje od svega mogao je verovati da Dok Holidej nije protuva koja lako poteže pištolj, već častan građanin kome na srcu leži dobrobit građana.

Dok Holidej je pustio Bena da razmišlja, a on je dohvatio jaknu i u džepu potražio svoju skupocenu tabakeru. Odabrao je jednu cigaru i sve vreme pažljivo posmatrao Bena, pitajući se da li je pametno uradio što mu je rekao istinu.

Nastala je tišina, napeta i neizvesna. Svi troje su ćutali, svako zabavljen svojim mislima.

Tada je Ben Šern pogledao još jednom Holideja u oči, a onda mu je pružio ruku koju je ovaj prihvatio. Do tog trenutka Dok Holidej nije bio siguran da je i pored svega zadobio Šernovo poverenje, ali, sada je bio načisto s tim. Nije se iznenadio kada je Šern najzad progovorio gledajući ga pravo u oči.

– Pogrešno sam vas ocenio, Holidej – rekao je tiho. – Ipak ne razumem, zašto...

– Zašto odmah nisam rekao ko sam?

Ben je klimnuo glavom.

– To je sve deo plana – rekao je Dok. – Moj prijatelj Vajat Erp i ja smo došli do zaključka da bi jedan tajni agent sa reputacijom revolvera-

ša, ili čak i razbojnika, mogao mnogo da dozna o stvarima koje se događaju u ovom kraju.

– Znači, ono sa Ridžentovom bandom i sve ostalo, sve je to bilo istina? – pitao je Šern koji još nije mogao da se povрати od iznenađenja. – Vi niste radili za novac, već iz drugih pobuda.

– U izvesnom smislu, može da se kaže i tako. Ali, to sada nije najbitnije. Važno je da je banda Kola Ridženta uništena...

– Da, ali, mi smo čuli da ste vi ubili trojicu bandita... tamo u Derisfordu.

– Tačno. Sva trojica su bili članovi Ridžentove bande – potvrdio je Dok Holidej. – Tek to su bile ptičice! Najgori ološ. Gadovi... plaćene ubice... sve najgore što može da se zamisli. Nisu mogli biti osuđeni, jer protiv njih nije bilo dokaza. Ja sam ih potražio i osvetio svog prijatelja.

Šern je seo na stolicu.

– Mi smo tu priču čuli pre nego što ste vi došli ovamo – rekao je. – U stvari, reći ću vam sve. Priča se da ste tu trojicu ubili, tobož za račun kompanije od koje su ukrali novac...

– Nije bilo baš tako.

– Ali, to nije kraj priče. Pričaju da ste, u stvari, to uradili za svoj račun, i da ste sav novac zadržali.

– Znači, čuli ste čak i nagađanja, zamišljeno je rekao Dok. Prosto nije verovao da vesti lete tako brzo. I ko je već stigao da ih donese? On je krenuo sutradan posle one pucnjave i nije mogao da zamisli da će neko biti brži od njega.

– Pa, eto, tako se priča – trgao ga je Šern iz razmišljanja. – Čuli smo, takođe, da su rendžeri izdali poternicu za vama. Zato ni Dejvu Kodu nisu bili jasni vaši postupci. Čudio se zašto ste se umešali.

– Dejv Kod? Odakle on to zna?

– Pa, naišao je posle okršaja...

– Dok sam bio u nesvesti? – zapitao je Dok.

– Da. Naišao je na vas tamo na dru-
mu kad je pucnjava već bila završena.
Pomogao mi je da vas donesem ovde.

Dok Holidej je odjednom oživeo.
Hitro je ustao iako ga je glava još bo-
lela.

– I otišao je? – upitao je.

Ni Nela, ni njen otac nisu razumeli
zašto se Dok tako uzbudio.

– Pa, morao je da ode – rekla je Ne-
la. – Kaže da ima nekog posla, ali,
dao je reč da nikome ništa neće reći.

– Voleo bih da održi reč – rekao je
Dok zamišljeno. – Ne bi bilo dobro da
bude drugačije. Samo, sumnjam...

– Zašto? Dejv Kod je častan i po-
šten mlad čovek.

Holidej je odmahnuo glavom. – To
tako izgleda na prvi pogled. Ali, ja ne
bih smeo da se zakunem u njegovo
poštenje.

Šern se zamislio s osećanjem nela-
godnosti da je, možda, bio suviše la-
koveran. – Oprostite, Holideje, ali,
možda, biste nam mogli reći kakav je
vaš zadatak ovde? – upitao je Ben.

Dok Holidej je ponovo seo na ivicu
kreveta i zapalio cigaru, odbio je ne-
koliko gustih kolutova dima pre nego
što je rekao. – Mislim da to nije toliko
važno za vas. Ipak, mogu i da vam
kažem. Vi znate da su ovde ubijena
dva rendžera?

– To znam – rekao je Šern. – Ali,
niko nije znao da su oni rendžeri. Sve
dok nisu nađeni mrtvi. Dobrovoljci
su smatrali da su ih neki banditi pre-
poznali i sredili.

– Da, čuo sam tu priču – promr-
mljao je Dok. – Međutim, rendžeri,
pogotovu Vajat Erp, ne misle tako.
Oni su ubeđeni da se stvar odigrala
drugačije.

– Može biti – rekao je Šern zami-
šljeno.

– Vi znate da u gradu ima dosta

ljudi koji ne žele da im se rendžeri
motaju ovuda.

– Znam – potvrdio je Ben Šern. –
Često sam se zbog toga svađao sa svo-
jim bratom. On misli da će i dalje mo-
ći sam da upravlja gradom i da nam
rendžeri u ovom kraju nisu potrebni.

– Eto, vidite.

– Samo, opet ne vidim kako ćete vi
srediti tu stvar?

– Pa to i nije moj cilj. Osim toga,
koliko vidim, ostalo mi je malo vre-
mena. A ako Dejv Kod progovori, ne
treba da vam objašnjavam šta će se
desiti.

– Nadajmo se da neće – brzo je re-
kla Nela. – Ako treba, ja ću razgova-
rati s njim... on će mene slušati.

– Videćemo da li će to biti potreb-
no. Ali, zato me dobro slušajte. Jedan
od rendžera, koji su ubijeni ovde,
Spiling je pre pogibije uspeo da pošal-
je poruku svom komandantu.

– Onda... – počeo je Šern.

Dok Holidej je, međutim, išao za
svojim mislima.

– Spilingova poruka je govorila da
izvestan krug ljudi ne želi da federal-
ni šerif dođe u Rauhajd. Još gore...
oni su planirali da pobiju Vajat Erpa
i njegove ljude.

– Pa, zašto onda nije došla vojska,
da sredi stvar? – planuo je Ben.

– Spiling nije rekao koji su to ljudi,
kako će to izvesti i gde. U stvari, ime-
novao je jednog čoveka, koga je sma-
trao najsumnjivijim. I ja sam se uve-
rio, mislim da bi baš taj čovek mogao
da bude organizator svega.

– Ko je taj čovek? – upitao je Ben, a
u glasu mu se osetila ogorčenost.

Dok Holidej je ćutao neko vreme. –
Sve do sinoć nisam bio siguran – re-
kao je Dok. – A onda sam video dvo-
jicu bandita u njegovoj kući. Bili su
to Džekmen i Felin...

Ben Šern se trgao. – To su ona dvo-

jica, koji su hteli da me ubiju? – rekao je.

– Da – potvrdio je Dok.

– I sad se pitam, zašto su to name-
ravali. Valjda nisu mislili da nosim
novac po pašnjacima ili kada navra-
tim u grad.

– Ne verujem da su hteli da vas op-
ljačkaju. Mislim da su dobili naređe-
nje da to urade.

– Zašto? – zapitao je Ben.

Nela je netremice posmatrala Doka
Holideja. Čuvši Dokovo mišljenje da
je neko naredio da njen otac bude
ubijen, ona je pobledela.

– Zašto? – ponovio je Dok. Povukao
je dobar dim i izduvao ga prema ta-
vanici. – Kao prvo, smetali ste im. Vi
ste za njih bili stalna pretnja. Znali
su da želite da dođu rendžeri, a čak
ste im pretili da ćete podržati fede-
ralnu vlast. Znali su da ćete učiniti
sve da se uspostavi zakon u ovom
kraju. Kao drugo – Dok je opet malo
zastao. – Danas ste bili u gradu i sva-
đali ste se...

– Svađao sam se sa svojim bratom
– rekao je Šern. – Jedino sam s njim
danas razgovarao.

– A zašto ste se svađali?

– Zašto? – namrštio se Ben. – Jutros
sam ustao rano i otišao da posetim
Džona Barlousa, mog prvog suseda.
On mi je ispričao šta se juče dogodilo
u gradu... da su obesili čoveka. Na-
ravno da sam otišao do Ejsa da pora-
zgovaram s njim o njegovom odredu
dobrovoljaca...

Šern se naglo zaustavio i razroga-
čio oči u neverici. – Nećete, valjda, da
kažete, Holideje...

– Rekao sam vam da je Spiling po-
slao izveštaj. U njemu je pomenuto
ime Šern – odgovorio je Dok. – U po-
četku sam sumnjao na vas. Ali, kasni-
je sam upoznao vašeg brata i shvatio
da ima dva Šerna.

– To još nije dokaz.

– Zatim sam prošle noći video da
su Džekmen i Felin odseli u njegovim
privatnim prostorijama, u levom kri-
lu saluna. Lepo se videlo da se tamo
osećaju kao kod svoje kuće.

Šern je prebledeo, ali je odmahnuo
glavom. – U to ne mogu da verujem –
procedio je kroz zube.

– Ali, ja mogu. Na žalost, u pravu
sam... videćete. Ubeđen sam da je
Ejs naredio onoj dvojici da vas pre-
sretnu i ubiju. Koliko je vremena
prošlo od trenutka kada ste prekinuli
razgovor sa Ejsom i onog kada ste
krenuli iz grada?

– Oko pola sata – odgovorio je
Šern. – Navratio sam da vidim Toda
Meraja, ali ga nisam našao kod kuće.
Onda sam napustio grad.

Džekman i Felin su izašli iz grada
nekoliko minuta pre vas – rekao mu
je Dok. – Video sam ih kad su izašli.
Vi ste već bili otišli od svoga brata.
Imao je dovoljno vremena da im izda
naređenje.

Ben Šern je ustao i počeo nervozno
da šeta po sobi. Bio je smrknut, a ru-
ke je prekrstio na grudima. – Jedno je
tačno – rekao je najzad. – Ejs ne želi
da vidi rendžere ovde. Samo, ja ni-
sam shvatio o čemu se radi. Mislio
sam da je to zato što je uobražen i što
misli da je sam dovoljno sposoban da
upravlja gradom. A, ipak...

Zastao je pred Dokom Holidejem i
prodorno ga pogledao:

– Ne, Holideje – rekao je. – Mislim
da niste u pravu. Ne verujem da je
moj brat ogrezao u tako nešto. On ne
bi bio u stanju da organizuje napad
protiv federalnog šerifa... i još da ga
ubije! Ne, to ne verujem. Ejs, možda,
jeste...

– Lojalnost koju pokazuješ prema
porodici, brate, zaslužuje zaista sva-
ko divljenje! – začuo se u tom trenut-
ku hladan glas s vrata. – Ali, bojim se
da si zakasnio!

Sve tri osobe koje su se tog trenutka nalazile u sobi okrenule su se naglo u pravcu odakle se čuo glas i ugledali Ejša Šerna koji je ušao na vrata. Iza njega je stajao Dejv Kod, a sem njega još nekoliko ljudi. Svi su imali revolver u rukama.

Dok Holidej je tiho promrmljao nerazgovetnu kletvu, ali je shvatio da je nemoćan.

– Ja bih bio miran na tvom mestu, mister – obratio se Ejs Šern Doku Holideju. – Ili, možda bi bilo bolje da te oslovjavam sa „šerife“ ili tako nekako?

Revolver u ruci Ejša Šerna bio je uperen tačno u Dokove grudi.

VI

– Slušaj, Ejse – javio se Ben Šern. Skloni to čudo i objasni mi šta ovo sve treba da znači? Šta ti treba da se kao lopov uvlačiš u moju kuću i dovodiš gomilu protuva? I to još sa naperenim revolverima?

– Ne izigravaj nevinašce, brate i zaveži. Sedi na krevet i ne miči. S tobom ću razgovarati kasnije – rekao je Ejs Šern. – Nas dvojica imamo kad da popričamo.

Ben Šern prosto nije mogao da dođe sebi, pa je malo oklevao. Ali, Dok mu je dao glavom znak da poslušaj.

– Vaš brat govori ozbiljno, Bene – rekao je. – Zato budite mirni i poslušajte ga.

Ben Šern je besno sevnio očima, ali se, ipak, spustio pored Nele na krevet.

Ejs Šern se nasmejao glasno. – Ovde je razuman samo mister Holidej – rekao je glumeći ljubaznost, ali, lice mu se iskrivilo u ružnu grimasu. – To je, zaista, neočekivano od čoveka koji zna da će brzo umreti.

Prišao je korak bliže i malo se nagnuo prema Doku, a osmeh mu je postao još pakosniji.

– Obmanuo si me, Holideje – ciknuo je. – A ja sam imao nameru da ti ponudim da stupiš u naše redove. Mislio sam da te rendžeri stvarno progone. Imali smo sreću što je Dejv naišao ovde u pravom trenutku i tako doznao ono što je za nas interesantno. Inače, ko zna kako bi se sve ovo završilo.

Dok Holidej je pogledao u Dejva Koda. On mu nije verovao. Doduše, na trenutke je pomišljao da bi od ovog mladog čoveka još nešto moglo da bude, ali bio je oprezan. Pazio je da ničim ne pokaže na svoje pravo raspoloženje, a još manje zašto je ovde.

Onda je pogledao u ostale Ejsove pajtaše. Svi do jednog su mu bili poznati sa poternica, a svi su smatrani da su nestali.

– Znači, tako si smislio stvar s ovima ovde – rekao je Dok i pokazao rukom na bandite. – Za svakim je raspisana bar jedna poternica.

– Skinij opasač sa revolverom, šerifčiću – naredio je Ejs besno. – Samo pazi... polako i oprezno.

Nasmešio se kad je Dok učinio kako mu je naređeno.

– Tako je već bolje. Umeš ti da budeš i poslušan – nacerio se. – Gurni ovamo taj revolver...

Dok je nogom odgurnuo revolver. Na njegovom licu nije se pomerio nijedan mišić. Mirno je gledao šta se događa, znajući da nema nikakvih šansi da preduzme bilo šta.

– Dakle, sada si potpuno bezopasan – nastavio je Ejs s užasnom mržnjom. – Tačno je da si prozreo svoju malu igru, samo, i ti si zakasnio. Naročito sada. Zar si mislio da sam ti slučajno poslao Dejva. Ali, ovde će ti biti kraj. Zaista, zakasnio si.

– Ja to ne bih rekao – odgovorio je Dok mirno.

Ejs nije obratio pažnju na njegovu primedbu. Stajao je nadmen, samouveren, kao neko ko je na domaku ostvarenja svog cilja. – Ja sam vlasnik ovog grada, Holideje – govorio je polako, da bi utisak njegovih reči bio upečatljiviji, dublji. – Ja sprovodim svoja pravila i nikakvi rendžeri neće moći da poremete moje planove.

– Zato, valjda, pružaš utočište svakom banditu koji ovamo nabasa – rekao je Dok mirno. – Po kojoj ceni?

Dok je namerno razvlačio razgovor, da bi dobio u vremenu. Još uvek se moglo dogoditi i čudo, a jedino čudo ga je moglo spasti.

– Po prilično visokoj ceni – klimnuo je glavom Ejs. – A zašto i ne? Imam dovoljno novca. Samo ona dolina vredi...

– Ona što si pristao da mi je prodaš? – odugovlačio je Dok. – Gde bi onda držao ovo svoje društvo?

Ejs Šern se zakikota.

– Pa, ti si stvarno naivčina, Holideje. A ja sam mislio da si marka i obrađovao sam se što ćeš nam popuniti ekipu. U stvari, ja jesam hteo da ti ponudim tu dolinu, ali samo kao utočište. Mislio sam da bežiš od rendžera.

Malo je počeo po zatiljku i dodao.

– Naravno, mislili smo da imaš i love. Konačno, smaknuo si one iz Ridžentove bande...

– Pa, kako si to mislio, kad ste pretresli moju sobu. Jeste li?

– Da, to su učinili moji ljudi – klimnuo je glavom Ejs. – Nisu pronašli baš ništa. Možda je tada trebalo da posumnjam.

– Možda – slegnuo je ramenima Dok. – A onu dvojicu mojih prethodnika si prepoznao?

– Prepoznali su ih moji momci – rekao je Ejs Šern. – Neki od njih su imali prilike da ih vide ranije.

– Nisi se mnogo razmišljao šta ćeš s njima?

– Nisam. Odmah sam naredio da ih pobiju. Tako su i uradili. I sad smatram da je to bio koristan potez... Niko pojma nema...

– Osim Vajata Erpa.

– Pričaš gluposti – nacerio se Ejs Šern.

– Ne pričam. Pre nego što je prepoznat, jedan od rendžera je uspeo da pošalje izveštaj Vajatu Erpu. Obaveštio ga je da mu se ovde sprema smrt, a tebe je označio kao glavnog organizatora.

Tada se Dok prvi put osmehnuo.

– Ako misliš da si u stanju to da uradiš, Šerne...

– I jesam – odvratio je Šern. – To ću i uraditi. Samo, ti nećeš biti živ da to vidiš.

Dok Holidej se nasmejao. – To nema nikakvog značaja. Ali, zar ti misliš da tek tako možeš ubiti jednog federalnog šerifa? Misliš da bi se posle toga izvukao?

– Mislim.

– Pa, ti si budala, Šerne. Ako ubiješ Vajata Erpa, ovamo će se sjatiti svi rendžeri u državi. Šta ćeš onda?

– U tako nešto ne verujem – odvratio je samouvereno Ejs Šern. – A za to ima dva razloga, Holideje. Kao prvo, kad Vajat Erp pogine, rendžerska organizacija u ovom kraju raspašće se u paramparčad.

Dok je znao da je to istina i bilo mu je krivo što je tako.

– Nisi rekao ono drugo? – upitao je Dok.

– E, to će te iznenaditi. Ono drugo je glavna stvar. Vajata Erpa neće ubiti belac. Sve sam lepo smislio i organizovao. Izgledaće kao da ga je ubio Indijanac.

– Nije loše. Samo, to ti neće uspeti – rekao je Dok.

– O, hoće – cerio se Šern. – Rekao

sam ti da sam dobro smislio celu stvar.

– Samo, gde ćeš naći Indijanca, koji će raditi za tebe?

– Vidiš, doznao sam da je jedna mala grupa crvenih pobegla iz rezervata Tuskarora. Mi znamo i gde se kriju. Naplašćemo tvoje rendžere u Skvo Veliju i pobiti ih. Tamo se kriju Indijanci, a ja ću se, onda, naći na usluzi vlastima. Povešću svoj odred dobrovoljaca na Indijance, pa ćemo i njih srediti. Ne treba da ti pričam da će ugledne ličnosti na istoku time biti zadovoljne, a mi ćemo time dokazati da možemo sami da se staramo o redu i zakonu.

Dok Holidej ga nije ispuštao iz vida. Bilo mu je jasno da je Šern dovoljno lud da veruje da će ostvariti sve što je zamislio. Za trenutak je pogledao Bena Šerna i njegovu kćerku. Njih dvoje su sedeli kao skamenjeni. Prosto nisu mogli da veruju u ono što su videli i čuli.

– Još samo jedno pitanje, Ejse – rekao je Dok. – Naredio si Džekmenu i Felinu da ubiju tvog rođenog brata. Zašto?

– Zato što je Ben počeo da dosađuje – odgovorio je Ejs mirno, kao da je to najnormalnija stvar na svetu. – Osim toga, on je čovek nedokazan. Bilo bi mi teško da ga uverim da su Indijanci napali rendžere, a ja ne volim nikakvu opoziciju.

Začutao je i pogledao brata, a oči su mu se suzile.

– Ja sam se nadao da će Holidej pomoći Džekmenu i Felinu – rekao je. – Njih dvojica su mi bili dobri prijatelji. Da, Holideje, i za njihovu smrt treba da plati.

– Jednog od njih sam ubio ja – dobacio mu je Ben Šern neverovatno smireno.

– Znam i to – rekao je Ejs, koji je sad ponovo gledao samo Doka. – Ne brini, i ti ćeš doći na red.

– Ne! – uzviknula je Nela, koja je izgubila nerve. – Ne možeš...

– Sedi i zaveži, devojko! – planuo je Ejs Šern. – Ako ne budeš ćutala, opaliću te ovim po glavi – pokazao je revolver. – Tebi su batine odavno potrebne.

Dok Holidej je osetio da Ejs Šern gaji mržnju prema svojoj bratanici, pa joj je tiho dobacio.

– Sedite, Nela.

Devojka ga je pogledala i sela kako joj je rekao. Uхватила je oca za ruku, a strica je presekla prkosnim pogledom.

– Pa, onda, šta ćeš uraditi s nama? – upitao je Dok Holidej.

– Kakvo je to pitanje? Vi ćete... Naglo se zaustavio, kad je i do njegovih ušiju dopro topot kopita. Neki konj je jurio galopom. Namrštio se i dao znak jednom od svojih ljudi da izvidi ko se približava.

– To je Ned – rekao je čovek, koji je prišao ulaznim vratima i otvorio ih.

– Dobro – rekao je Šern. – Daj mu znak da dođe.

Opet je pogledao Doka Holideja.

– Ima jedna stvar za koju verujem da ti je poznata, rendžeru – rekao je. – Tvoj prijatelj Vajat Erp juče je stigao u Tares... To je grad najbliži Rauhajdu. Već je krenuo ovamo, ali, ne verujem da će ikada stići.

– To nije tačno... Vajat još nije mogao stići – rekao je Dok mirno.

– Ipak je stigao – nasmejao se Ejs Šern. – U to mogu da te uverim. A ti ga nisi očekivao tako brzo? E, pa, on je došao i to je dobro za sve nas... sem za tebe.

Pre nego što je Dok Holidej stigao da kaže bilo šta, u sobu je ušao čovek čijeg su konja malo pre čuli.

– Šta je novo, Nede? – upitao je Ejs Šern, ali nije skrenuo pogled sa Doka.

– Džo mi je rekao da si ovde, gazda – rekao je Ned zadihano, a onda je pogledao Doka Holideja. – Šta se to ovde događa?

– Sve ćeš čuti kasnije – odgovorio je Ejs. – Govori ono zbog čega si došao. Dokle je stigla Vajatova grupa?

– Mislim da su već stigli do... otprilike na sat udaljenosti od Skvo Veliya – rekao je Ned. – Ako želiš da stignemo na vreme, moraćemo da krenemo odmah.

– Jesu li momci spremni?

– Čekaju.

– Odlično – zadovoljno je rekao Ejs Šern. Onda se obratio Kodu. – Ti Dejve, Tif i Kejn čekajte ovde. Kad prođe pola sata, pobijte ove...

Pokazao je rukom na Doka, svoga brata i bratanicu i nije ni trepnuo okom.

– Posle toga, spalite kuću i krenite za Rauhajd. Recite ljudima da ste videli Indijance kako se motaju ovuda. Kažite da su napali Benov ranč i skupite poteru.

– Razumem – klimnuo je glavom Dejv, a na licu mu se opet pojavio onaj dečakački osmeh.

– Poteru dovedi ovamo, a onda krenite našim tragom – nastavio je Šern poslovno. – Trudite se da stignete u Skvo Veli kada sve bude gotovo.

– Ne brini – odgovorio je Dejv očigledno polaskan. – Ti znaš da uvek možeš da računaš na mene.

– Nadam se – mirno je odgovorio Ejs Šern. – Tif i Kejn će ostati s tobom. Ostali, smesta na konje! Brzo!

– Prokleti tvore! – zarežao je Ben Šern. – Nećeš se izvući posle ovoga!

– Misliš? Ne verujem u to – rekao je smeškajući se.

Onda se naglo okrenuo i izašao iz sobe.

Dejv Kod je ostao sa revolverom uperenim u Doka Holideja, a ona dvojica bandita su pazili na Šernove.

Tek nekoliko minuta kasnije, čuli su konje, što je značilo da su ih Ejs i njegovi ostavili dosta dalje od kuće. Sada je bilo jasno kako su uspeli da se tako nečujno prišunjaju.

Dok Holidej je uporno posmatrao Dejva Koda, koji je čutao dok nije povukao i poslednji dim iz cigarete koju je pušio. Onda je bacio opušak na pod i zgazio ga nogom.

– Mislim da bismo mogli da počnemo – rekao je Dejv dvojici bandita. – Vi pronađite petrolej i dosta suvog granja. Ja ću paziti na ove ptičice.

Dvojica revolveraša su pošli da izvrše naređenje i u odaji je zavladała tišina. Ali to je trajalo samo kratko vreme. U jednom momentu Dok je pogledao Nelu i po izrazu njenog lica zaključio da nešto grozničavo razmišlja. Zatim je ustala. Ben Šern je upitno pogledao svoju kćerku, pa se i sam uspravio. Nela je krenula u jednom pravcu, a njen otac ju je začuđeno pratio pogledom.

Kod je sevnuo očima.

– Ne mrdajte! – siknuo je.

– Htela sam da pijem vode – rekla je devojka i prišla bokalu, koji se nalazio na stolu. Iz predostrožnosti, Ben Šern je iskoristio priliku i primakao se bliže Doku Holideju.

Kada je prihvatila bokal, Nela se osmehnula Kodu. Nagnula se napred da sipa vodu u čašu, a bluza joj se malo otvorila na grudima.

Doku Holideju nije promakao ovaj mali Nelin manevar. Oko njegovih usana je zaigrao osmeh, jer je znao da Dejv Kod neće izdržati.

Dejvove oči su se užagrole i nehotice je ovlažio usne.

I Nela je, očigledno, pogađala Kodove misli. To i nije bilo teško, jer je odavno znala da mu se sviđa.

– Hoćete li vode, mister Kode? – upitala je Nela, a glas joj je bio blag i pun obećanja.

Kod je bacio brz pogled na Doka i Šerna, a onda se ponovo okrenuo devojci.

Tu prilikom Dok nije propustio. Skočio je na Koda brzinom jaguara kada se baca na plen. Naletio je na njega svom snagom.

Kod je očajnički pokušavao da okrene revolver na njega. Jednim udarcem Dok mu je izbio oružje iz ruke i šutnuo nogom u stranu.

Međutim, Kod je bio brz i gibak kao zmija. Raspalio je Doka u koleno i ovaj je pao na pod. Zatim ga je jednim skokom preskočio i jurnuo s jednom određenom namerom.

U trenutku kada se Dok Holidej prevrnuo na podu, primetio je dve stvari: prvo, Kodov revolver je ležao pored zida na drugom kraju prostori-je, a drugo, na zidu je visila „sačmarica“ do koje je Dejvu Kodu bilo preostalo još samo nekoliko skokova. Lukavi revolveraš je dobro procenjivao situaciju.

– Puna je! – Nelin krik je bio oštar, pun očajanja, ali je trgao Doka, koji je oslabljen krvarenjem i onim Kodovim udarcem, još ležao na podu. Kao iz katapulta, bacio se i zgrabio Kodov revolver. Okrenu se oko sebe i zategao obarač.

Međutim, „sačmarica“ je već bila u Kodovim rukama okrenuta prema njemu. Šern je ležao na podu, jer ga je Kod udario kad je jurnuo po oružje.

Dok Holidej je opalio ne nišaneći. Metak je pogodio Koda u stomak i odbacio ga unazad. „Sačmarica“ je zadrhtala u njegovim rukama, a Dok Holidej je ponovo opalio. Dejv Kod se grčio, dok su mu noge divlje zaplesale. Poletio je preko sobe i leđima udario suprotan zid. Dvocevka je pala na pod, a Nela je pritrčala da je dohvati.

Privučeni bukom i pucnjavom, ona dvojica bandita su utrčala u sobu.

Revolveri su im bili u rukama, spremni na akciju.

Dok Holidej je pogodio jednog još dok je dizao „kolt“, a Nela je iz „sačmarice“ ispalila naboje iz obe cevi. Drugi bandit je odleteo prema zidu kao bačen nečijom snažnom rukom.

Tek tada se Dok polako podigao s poda. Bacio je pogled na trojicu bandita. Svi su bili mrtvi. I on i Nela su istovremeno ugledali Bena, koji se s mukom dizao, pridržavajući se za krevet. Jedna ruka mu je mlitavo visila niz telo, a krv je natapala rukav košulje.

– Ranjeni ste! – uzviknuo je Dok i požurio do njega.

– Prokleti metak! – stegao je zube rančer. – Onaj što je poginuo od „sačmarice“... opalio je dok je padao...

– Vode, mis Šern – doviknuo je Dok devojci i počeo vratnom maramom da steže rančеровu ruku iznad rane. – I zavoje!

Devojka je bila bleđa, ali pribrana. Hitro je poslušala Doka i za tren je bilo na stolu sve što je potrebno da se obradi rana. To je Dok obavio sasvim profesionalno. Onda se okrenuo i pogledao gde mu je opasač sa revolverom. Bio je kod vrata gde ga je ostavio Ejs Šern.

– Gde je Skvo Veli? – upitao je, dok je pripisivao opasač.

– Oko pet milja odavde – objasnila je devojka. – Ide se glavnim putem za Teres.

– Moram da požurim, nemam baš mnogo vremena!

– Idete da upozorite rendžere? – upitao je Šern.

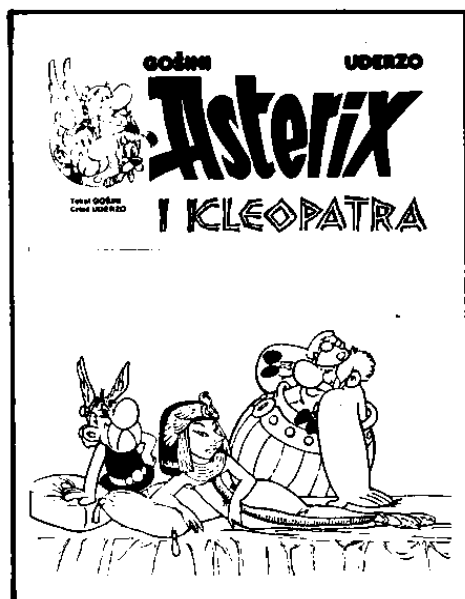
– Ako budem stigao na vreme.

– Postoji i kraći put, samo ga je teško naći – rekla je Nela. – Ja ga znam...

– Kakav put? Kuda prolazi? – pitao je Dok.

– To je teško objasniti – rekla je devojka. – Morala bih da jašem s vama.

IZAŠLI SU IZ ŠTAMPE NAŠI NOVI STRIP ALBUMI!

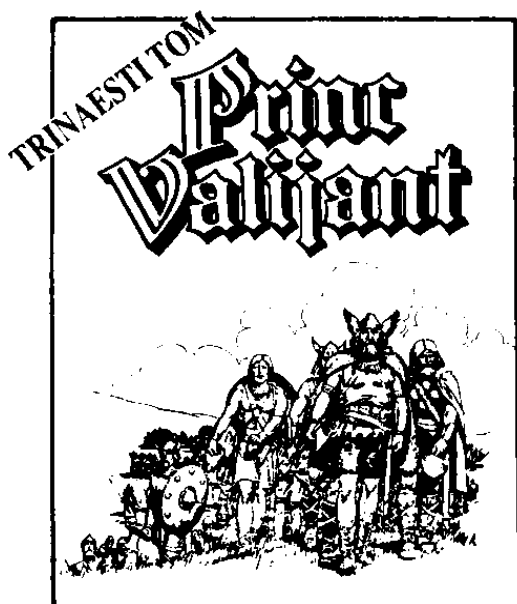
ASTERIKS I KLEOPATRA

tvrdi povež: 300,00 din.

TALIČNI TOM I JUNAK MLAKONJA

tvrdi povež: 300,00 din.

PRINC VALIJANT XIII tom

meki povež: 480,00 din.

tvrdi povež: 750,00 din.

Zainteresovani mogu
da se jave na našu adresu:
FORUM – MARKETPRINT,
Radnička 32,
PP 22, 21102 NOVI SAD,
sa naznakom – za Milana Kiša.
Tel.: 021/611-968

Dok Holidej se namrštio. Ta ideja mu se nije dopala.

– Sami ćete teško naći put – rekla je Nela, shvativši njegovo dvoumljenje. – A za mene ne brinite, umeću da se snađem ako dođe do gužve.

Holidej je shvatio da mu je Nela neophodna ako želi da na vreme upozori Vajat Erpa i njegove ljude.

– U redu – rekao je najzad. – U tom slučaju, treba odmah da krenemo. Spremite se.

Nela je zabrinuto pogledala oca.

– Hoćeš li moći sam, tata? – upitala je.

– Naravno da ću moći, ovo je sitnica – odgovorio je Ben. – Ali, Nela...

– Ne brinite za nju – odvratio je Dok i pošao prema vratima. – Ona će me samo odvesti do doline, a onda može da se vrati.

– Hvala vam – rekao je Šern jednostavno.

– Idem da osedlam sebi konja – rekla je Nela kad su izašli iz kuće.

– Nema potrebe – odgovorio je Dok. – Tu negde mora da su konji Koda i njegovih prijatelja. Popnite se iza mene, dok ne dođemo do njih. Ona ćete uzjahati jednog. Tako će biti brže.

Dok je govorio, Dok Holidej je pokazao svog Miga, koji je stajao vezan ispred kuće. Nela se popela na sedlo iza njega i on je poterao konja.

Nedaleko od kuće, ali malo po strani, pronašli su tri konja vezana za jedan grm. Nela je brzo odabrala jednog. Uzjahala je i okrenula se u suprotnom pravcu od onoga kojim su došli.

– Kojim putem? – upitao je Dok.

– Na severoistok – rekla je devojka. – Preći ćemo preko potoka, pa preko ravnice. Mislim da nam neće trebati više od pola sata da stignemo u dolinu.

– Vi vodite – rekao je Dok. – I znaj-

te da moramo stići brzo. Ne smemo izgubiti ni trenutka.

Devojka je klimnula glavom i Holidej je odmah shvatio da zaista neće izgubiti ni trenutka. Punim trkom pregazili su vodu i uputili se preko šumom obrasle ravnice, koja se prostirala pred njima. I ravnicu su prešli brzim galopom još uvek prateći stočni putić, a onda su izašli na dugačak uzan komad travne prerije.

Nela mu nije rekla da će morati da prođu pored nekoliko farmi, i da će morati da pređu preko zemljišta nekih od tih farmi. Propustila je i da mu kaže da jedna od njih pripada Džesu Livingstonu.

Dok je bio već odavno zaboravio na Livingstona. Međutim, Livingston nije zaboravio njega. Upravo sada je stajao na međi jedne svoje parcele, a konje, koji su bili upregnuti u plug, ostavio je nasred njive. Farmer je potezao piće iz boce. Od kako mu je brat poginuo, nije se ni treznio. I sada se, po ko zna koji put, zaklinjao u sebi, da će se osvetiti njegovom ubici.

Upravo tada je ugledao dva jahača koji su se odjednom pojavili iza stenja u daljini. Žmireći, posmatrao ih je kako mu se približavaju, a kada ih je prepoznao, na licu mu se pojavio zlokoban osmeh.

Ovako nešto ni u snu nije mogao da sanja. Bacio je bocu daleko od sebe, ne hajući za piće koje se prosipalo. Osvrnuo se malo okolo i onda potrčao na kraj njive gde su mu bila kola i dograbio pušku koja je stajala oslonjena pored panja. Zatim je potrčao da jahačima prepreči put.

Dok Holidej nije primetio Livingstona. Bio je zaokupljen mislima o Ejsu Šernu, njegovim razbojnicima i o rendžerima, koji nisu ni sanjali šta im se sprema. Zato, valjda, i nije primetio farmera. Trgao se tek kada je odjeknuo pucanj.

Dokov konj je poskočio i on je, nekoliko trenutaka, vodio očajničku borbu da umiri životinju. Nela je reagovala munjevito. Svom snagom je zategla uzde svome konju. U njenim očima, istovremeno, zablistali su i gnev i strah.

Doku Holideju je ruka pala na revolver, ali, zaustavio se kad je pred sobom na sredini puta ugledao čovaka sa puškom u ruci. Prepoznao je u tom čoveku Džesa Livingstona i videvši uperenu dvocevku, u stomaku mu se nešto zgrčilo.

– Rekao sam ti da ćemo se ponovo sresti – zarežio je farmer. – Zaista je lepo od tebe što si mi krenuo u susret.

Dok se namrštio i pogledao u Nelu. Pre svega, želeo je da sačuva nju. Međutim, sa čovekom mahnitim od ljutnje, koji je u rukama držao pušku, nije se znalo šta može da se dogodi. U stvari, moglo se pretpostaviti samo najgore.

VII

– Džese! – planula je Nela Šern. – Jeste li poludeli? Pustite nas da prođemo! Nemamo vremena...

– Vi zavežite, gospođice i držite se dalje od ovog – upozorio je farmer, čija je puška i dalje bila uperena u Doka Holideja.

– Čekajte da vam kažem...

– Rekao sam vam da zavežete.

– Ali, Dok Holidej je na strani rendžera! – očajnički je uzviknula Nela.

– Što se mene tiče, može da bude i lično predsednik Sjedinjenih Država. To je njegova stvar. Ali, ja imam da sredim račune s njim i od toga neću odustati.

– Nas dvoje moramo da žurimo – nastavila je Nela. – Rendžeri... Vajat Erp i njegovi ljudi jašu pravo u zase-

du. Moramo da ih upozorimo, inače će svi izginuti...

Njene reči, međutim, nisu ostavile nikakav utisak na Livingstona.

– Rekao sam vam da se ne mešate u ovo – zarežao je ponovo.

– Mister Livingstone... – opet je počela Nela.

– Čutite, Nela – rekao je Dok Holidej dok je u mislima munjevito proračunavao šta da radi. Svaki sekund bio je dragocen, a Livingston očigledno nije imao nameru da se urazumi. Pred sobom je video samo osvetu i mrsku ličnost kojoj je trebalo vratiti milo za drago. – Zar vam ništa ne znači što sam ovog trenutka na putu da spasem rendžere od sigurne smrti? – pokušao je da urazumi Livingstona.

– Baš nimalo – frknuo je Livingston. – Uživam da te gledam kako se preda mnom trudiš da proživiš koji minut duže. Još ćeš me moliti, ali to ti neće pomoći.

Dođavola, pomislio je Dok. Onda je pokušao da spase što se spasti može... ako može.

– Može li bar devojka da nastavi? – upitao je Livingstona.

– Naravno da može. A ako ima malo pameti, to će i uraditi – rekao je Livingston.

Dok se okrenuo Neli.

– Idite, Nela – rekao je. – Upozorite ih vi. I požurite. Sada je sve u vašim rukama.

Devojka se kolebala.

– Vaš grad računa na vas – podsetio je Dok.

Nela je bila bez oružja i dobro je znala da nema drugog izbora, sem da posluša Doka Holideja. Potala je konja pored farmera i dobacila mu ljutito. – Ako se Doku Holideju bude nešto desilo, vi ćete posetiti, Livingstone!

Livingston se nasmejao grohotom.

– To ćemo još videti, gospođice! –

odgorovio je, ali nije skidao pogled sa Doka Holideja.

– Samo idite, Nela! – doviknuo je Dok za devojkom.

Za trenutak, devojka je još jednom pogledala Doka Holideja. S očajanjem je shvatila da ništa ne može da učini. Zato je besno obola konja i odjurila napred.

Tek kada mu je Nela nestala s vidika, Dok se okrenuo pijanom farmeru. Nagnuo se malo napred na sedlu i fiksirao ga pogledom.

– Pa? – upitao je skoro ljubazno. – Kako ćeš to izvesti, Livingstone? Metak u grudi, a?

– Tako si i ti ubio mog brata. – promrmljao je farmer.

– Tvoj brat me je izazvao. Želeo je da me sredi. I eto – slegnuo je ramenima – nije uspeo. Bila je to fer borba.

– Valjda ne misliš da ti verujem? – zarežao je farmer. – Ne, Holideje. Revolveraš protiv jednog početnika nikad nije fer. Zato ćeš umreti!

Dok Holidej je mirno klimnuo glavom.

– Trebalo je da to znam – rekao je Dok. – Ti nisi u stanju da se pošteno obračunaš sa čovekom. Ne... ti nisi sposoban za tako nešto.

Livingstonovo lice se izobličilo od besa. Dok Holidej je video da se u farmeru vodi teška borba i pažljivo je pratio svaki njegov mig. Znao je da neće imati nikakve šanse, ako Livingston odluči da odmah puca.

Zato je Dok munjevito razmišljao. Ako bar za trenutak uspe da skrene farmerovu pažnju, možda bi još nešto i mogao da uradi, pomislio je, čekajući pogodnu situaciju.

– Silazi sa tog konja, mister! – planuo je farmer. – Ako želiš da borba bude fer – dobacio mu je – bar onoliko koliko je bila fer sa mojim bratom, silazi s konja...

Dok Holidej se namrštió i počeo da

silazi s konja. Pomislio je na Nelu i pitao se da li će stići na vreme. Ako ne stigne! ... Nije želeo ni da misli šta će se tada dogoditi!

Konačno, stupio je na zemlju i odmakao se od konja.

– Šta sada, Livingstone? – upitao je mirno. – Nameravaš li još da oklevaš ili da jednom svršimo s tim?

– Daću ti izvesnu šansu – izjavio je farmer. – Spustiću cev moje puške prema zemlji i brojaću. Kad kažem: „tri“, možeš da potegneš revolver. Jasno?

– Jasno. Samo, zar ti to zoveš šansom? – namrštió se Dok, odugovlačeći razgovor. – Puška ti je nategnuta, a metak je u cevi. Pa...

– To je veća šansa od one koju si ti dao mom bratu – prekinuo ga je Livingston. – Nego da požurimo! Nemam vremena za razgovor, a i dosta je bilo. Treba danas da uzorem čitavu njivu.

Samo delić sekunde nastala je tišina. Onda je Dok napeo čitavo telo, a prsti desne ruke su mu se zgrčili.

– Posmatraj pažljivo moju ruku, Livingstone – rekao je mirno. – Dobro je gledaj. Ja neću čekati da izbrojiš do tri...

Livingston je već oborio puščanu cev i sada su stajali jedan prema drugom, na rastojanju od samo desetak stopa.

– Povuci ću ranije – rekao je Dok. – Pazi dobro, Livingstone!

Dve stvari su se dogodile u istom trenutku. Farmerove oči su skrenule prema revolveraševoj ruci, što je ovaj i čekao. I drugo, Dok se pokrenuo brzinom munje!

Livingston je video šta se dešava i pokušao je da podigne cev svoje puške, ali, već je bilo suviše kasno.

Dok Holidej je već imao revolver u ruci. Crveni plamičak planuo je iz cevi i puška je izletela iz njegove ruke.

– Tako – rekao je Dok. – Sada je već bolje.

Livingston je jauknuo, a u očima mu je buknuła divlja mržnja.

– Ti si budala, Holideje – prosiktao je prilazeći mu bliže sa stisnutim pešnicama. – Ja sam u stanju da ubijem bika golim rukama, a kamoli žgoljavka kakav si ti!

Dok Holidej je bio visok i mišićav, ali je prema Livingstonu izgledao kao nedorasli dečaćić. Tek što je izgovorio te reči, farmer je oborene glave kao nosorog jurnuo na pustolova.

Međutim, Dok Holidej je predvideo šta će Livingston uraditi... šta, uostalom, jedino i može da uradi. I kad je farmer naleteo, Dok je bio spreman.

Dok Holidej se izvio u stranu i kad je farmer stigao do njega raspalio ga je drškom revolvera posred čela. Udarac je tupo odjeknuo, ali, izgledalo je da nije imao nikakvog efekta. Livingston se samo zaustavio na mestu, okrenuo se i ponovo poleteo na Doka Holideja, još divljiji i bešnji.

Ovoga puta Dok ga je dočekao udarcem koji bi oborio bika. Skočio je u stranu i svom snagom zadao udarac od koga je i vo morao da padne. Od strahovitog udara džin se zaneo u stranu, pao na zemlju i slepoočnicama tresnuo o deblo.

Dok Holidej se nehotice stresao kada je čuo tup odjek udarca.

Livingston je bio pobeđen. Doduše, uspeo je da se podigne u sedeći položaj, ali, onda se ponovo skljkao na drvo iza sebe. S naporom je otvorio oči i pogledao Doka Holideja, koji je držao revolver u ruci.

– Da prekinemo s tim – rekao je s naporom. – Pobedio si... Ubij me sada, kao što si ubio i mog brata.

Dok Holidej se namrštió.

– I imao bih pravo da te ubijem – rekao je. – I ti bi mene ubio da si mo-

gao. Zaustavio si me s tom namerom. Ali, ja to činim samo onda kada sam prisiljen na to. Tako je bilo i sa tvojim bratom.

Prišao je grmu i podigao odande farmerovu pušku. Držeći je za cev primakao se bliže stablu uz koje je ležao Livingston.

– Život mnogih ljudi zavisio je od toga da li ću ja stići na vreme, a ti si me zaustavio. Da nije bilo Nele, imao bi da odgovaraš za mnoge stvari.

Dok Holidej je zamahnuo puškom iznad svoje glave, a onda je svom snagom tresnuo o drvo. Oružje se slomilo nadvoje, a onaj deo što mu je ostao u ruci, Dok je bacio u grmlje.

– Možda ćeš, ipak, odgovarati – rekao je farmeru. – Ako Nela ne uspe da stigne na vreme i upozori rendžere. Ako su rendžeri mrtvi, onda ću se ja, Livingstone, vratiti po tebe.

– Ti si budala, Holideje – govorio je farmer s mukom. – Trebalo je da me ubiješ. Jednoga dana ću te ipak ubiti.

– Sledeći put – odgovorio je Dok i žurno uzjahao konja – stani pred mene s revolverom u ruci. Ne dočekuj me u zasedi, kao što si sad uradio.

Obo je konja i prošao pored Livingstona.

Dok se Dok Holidej gubio u daljini, Livingston je netremice gledao za njim. Nikako mu nije bilo jasno zbog čega mu je ovaj čovek poklonio život.

*

Dok Holidej je oštro gonio konja. Crpeo je iz njega poslednju snagu. Još uvek je mislio da može da stigne do Skvo Velija, pre nego što okršaj između bandita i rendžera počne.

Nije prešao ni pola milje, kada je ispred njega odjeknuo pravi plotun pucnjeva.

Dok je poterao konja još brže, ako je to uopšte bilo moguće, pitajući se

da li to pucaju Šernovi ljudi i da li im je uspjelo da iznenade rendžere. Onda mu je nešto drugo palo na pamet. Ponadao se da je Nela stigla pre bandita. Možda je na vreme upozorila rendžere. Možda su zašli banditima s leđa i sada ih tuku. „Kolt“ mu se, u trenu, našao u ruci. Proveravao ga je, dok je jurio na mesto okršaja putem koji je vodio s druge strane uzbrdice uz koju se penjao.

Stigao je do vrha upravo u trenutku kada je nekolicina ljudi izlazila iz zaklona iza jedne stene. Ruke su držali podignute, a iza njih su išli rendžeri sa puškama na gotovs.

Pucnjava je prestala, a Dok Holidej je odahnuo. Malo je zategao uzde i konj je usporio. Dok ga je prijateljski potapšao po vratu.

– Hvala, prijatelju – rekao je konju, a on je radosno zarzao.

– Dok! – razlegao se uzvik iza njege.

Dok se osvrnuo. Bili su to Vajat Erp i jedan rendžer. Jahali su prema njemu.

– Znači uspeo si, Dok! – uzviknuo je Vajat Erp. – Ali, šta ti je to s glavom? – Pokazao je rukom na zavoj oko Dokovog čela. – Jesi li ranjen?

– Mala ogrebotina.

– Znači, nije prošlo tek tako?

– Pričaću ti kasnije. Glavno je da si uspeo... već sam mislio da se svašta dogodilo.

– Sve je u najboljem redu – nasmejao se Vajat.

– Znači, Nela je stigla na vreme?

– Jeste – odgovorio je Vajat Erp i klimnuo glavom. – Bogami, hrabra devojka. Zahvaljujući njoj, uspeći smo da iznenadimo bandite. A oni su nameravali da iznenade nas. Ipak, mislim da je tvoja zasluga velika. Ne smem ni da pomislim šta bi se dogodilo da vas dvoje niste...

– Dobro je što si krenuo ranije – re-

kao je Dok. – Mada, ipak, mislim da je trebalo da me, na neki način, obavestiš.

– Znači li to da imaš nešto značajno da mi kažeš, pa si želeo da se prvo vidim s tobom?

– Da, imam.

– Valjda mi to možeš reći i sada?

– Postoje dva Šerna i upravo sam otkrio koji je od njih bandit – rekao je Dok.

– Nisam ja bez razloga imao puno poverenja u tebe. Znao sam da ćeš ti završiti posao. Znači, imamo dva Šerna? To ti je sigurno prilično otežalo stvar.

– Jeste, nije bilo lako proključiti istinu – rekao je Holidej kratko. – A gde je Nela?

– Devojka? – upitao je Vajat Erp. – Ona je dograbila pušku od jednog od mojih ljudi i poletela nazad tebi u susret. – značajno se smejućio Vajat.

– Mora da smo se mimoišli – rekao je Dok pomalo zabrinuto. – Nadam se da je u redu. Nego, da li ti je ona rekla svoje ime?

– Pa, rekao si da se zove Nela.

– A prezime?

– Nije. Rekla je samo da radi sa tobom.

– Njeno prezime je Šern – rekao je tiho Dok Holidej.

Vajat ga je pogledao zgranuto.

– Šern?... Do đavola, da li to znači da je...

– Nije. Ona je kćerka onog drugog Šerna, poštenog, pristojnog čoveka. Samo, on je rođeni brat čoveka koji je odgovoran za sve neprilike. Oni su...

– Ah, eno tvoje prijateljice! – prekinuo ga je Vajat i rukom pokazao prema padini. – Izgleda da su joj svi đavoli za petama, tako tera konja.

Međutim, Dok nije bio raspoložen za šalu. Poznavao je Nelu i znao je da ne bi ovako sumanuto jurila, da je sve u redu.

– Šta li je sad, do đavola? – promrmljao je sebi u bradu.

– Mister Holideje! – vikala je Nela iz sveg glasa, pre nego što je stigla do njih.

– Šta je, Nela? – potrčao joj je Dok u susret.

Konj joj je bio u peni i besno je frktao, jedva ga je Dok zgrabio za oglav i zaustavio, mada je i Nela svoj-ski pritezala uzde.

– Ejs... – govorila je Nela zadihana. – Ejs je pobjegao.

– Kuda je pobjegao, do sto đavola? – upitao je Dok.

– Na istok! Videla sam ga kako jaše prema dolini, koja...

– Kukavica! – procedio je Dok i pogledao gomilu uhvaćenih bandita kojima su rendžeri vezivali ruke. Među njima, zaista, nije bilo Ejša Šerna.

– Šta se dogodilo? – prišao im je Vajat brzim korakom.

– Pobjegao je Ejs Šern, glavni... kolovođa svega ovoga.

– Gazda ovih ptičica?

– Da.

– Onda bi bilo dobro da odmah krenemo za njim – rekao je Vajat Erp. – Brodi, skupi osmoricu ljudi. Ostali neka čuvaju zarobljenike dok se mi ne vratimo.

– Iz grada treba da stigne potera. – rekao je Dok. – Osmorica je malo ljudi. U onoj Šernovoj dolini, ima i dva tuceta bandita.

– Tako sam i mislio, kada sam čuo priču o neakvim dobrovoljačkim odredima, koji ne žele legalnu vlast. Ali kako bi bilo da mi ispričaš sve po-tanko?

Dok je počeo da priča, trudeći se da ne ispusti ni najmanju pojedinost.

– Eto, to bi bilo sve što sam ja sa-znao i iskusio – rekao je Dok, kada je završio.

Sve vreme Vajat Erp se mrštio i kli-mao glavom.

– To nije nimalo naivno – rekao je. – Izgleda da ćemo imati dobar okršaj. Taj Šern mora da je potpuno lud...

– I ja sam to mislio. Prosto ne mogu da zamislim da bi nekom pametnom čoveku pala na pamet takva ideja – uzdahnio je Dok. Tu, pored drveta, Nela je čistila svoje čizme isprskane blatom.

– Da li vas je Ejs video, Nela? – upi-tao je Dok.

– Ne verujem.

– Jeste li sigurni da se uputio u pravcu doline?

– Skoro... u stvari, sigurna sam! – odgovorila je Nela posmatrajući rendžere, koji su se okupljali oko njih. – Ja ću vam pokazati put – obratila se Vajatu.

Dok Holidej je smatrao da više ne treba da čekaju.

– Hajdemo – rekao je obrativši se Vajatu Erpu.

Rendžeri su već bili spremni. Pote-rali su konje galopom, sva osmorica rendžera, na čelu sa Vajatom Erpom, Dokom Holidejem i Nelom.

Jahali su, a niko od njih nije znao sa koliko će se protivnika sukobiti, kad jednom stignu u dolinu. Čak ni Dok i Nela nisu mogli da pretpostave sa koliko ljudi Šern raspolaže. Po onome što je shvatio iz razgovora Ej-sa Šerna sa Dokom u Benovoj kući, samo izvestan broj bandita je krenuo da presretne rendžere, pa je pretpo-stavljao da ih je mnogo više ostalo na imanju.

Jedini način da se to sazna, bilo je napasti dolinu i to odlučno i bez okle-vanja.

Bilo im je potrebno pola sata da stignu na ivicu doline. Međutim, pa-šnjaci pred njima su bili pusti, nigde nije bilo ni žive duše. Nije se primeći-vao nikakav znak života. A onda su primetili tanak stub dima, koji se iz odžaka dizao u nebo, i to je govorilo

da u dolini, ipak, ima nekoga. Dok Holidej je pošao napred i rukom pozvao rendžere da ga prate.

Već su prešli dobar deo puta kroz dolinu, kada je Dok Holidej priterao svog konja uz Nelinog.

– Vi ostanite u čestaru – rekao je. – I ne pokazujte se!

Nela je klimnula glavom.

– U redu – rekla je. – Pazite na sebe, mister Holideje. Ejs je opasan... i mislim da vas strahovito mrzi.

– Ne brinite, pripaziću se.

Devojka je ostala u čestaru, ali je ipak zauzela položaj sa koga je mogla da osmatra kuću i rendžere koji su joj prilazili.

I u trenutku kada je Nela pomislila baš to, iz senke iza kuće su izbili jahači i, kao po komandi, jurnuli u susret rendžerima.

Bilo ih je otprilike petnaestorica i svi su odjednom stali kao ukopani. Nela je tek tada shvatila da oni, u stvari, nisu primetili rendžere. Samo slučajno su jurnuli prema njima. Jer su već sledećeg trenutka svi okrenuli konje i poterali ih na drugi kraj doline ne birajući put.

– Za njima, momci! – viknuo je Vajat Erp, a rendžeri su svi do jednog poterali konje i, uz put, pripucali za banditima koji su bežali glavom bez obzira.

Međutim, nečemu se nisu nadali. Tamo, na drugom kraju doline, upravo su se razmestila dva stražara rendžera. Sad su ih dočekali brzom paljbom, kao da ih je desetorica.

Zbunjeni banditi, uskomešali su se na mestu, a onda su opet okrenuli konje. Odjednom, našli su se u stupici kojoj se nisu nadali. Rendžeri su ih opkoljavali i činilo se da ih je mnogo više nego što ih je stvarno bilo.

Ali, tada se desilo nešto što Vajat Erp nije predvideo. Banditi su najzad shvatili da je rendžera mnogo manje

nego što im se u početku činilo. Čak mnogo manje od njih.

Poskakali su sa konja i poleteli u zaklone. Trojica su poginula pre nego što su uspela da se zaklone, a ostali su odmah osuli paljbu prema progoniteljima. Rendžeri su, međutim, do tada već bili u zaklonima. U potpunom vojnom poretku polako su se približavali banditima.

– Dok!... – kriknula je odjednom Nela. – Dok!

Taj krik je stigao do Doka Holideja upravo u trenutku kada se on spremao da skoči iz sedla i baci se iza jedne kamene gromade pred sobom.

Presekao se, kada je čuo Nelin glas. Zastao je i okrenuo se. Nela je napustila čestar. U ruci je držala pušku i njome pokazivala na drugu stranu kuće.

– Eno ga! – vikala je. – Ejs! Hoće da pobegne!

Istog trena je njena puška zagrmela a Dok Holidej je okrenuo konja prema njoj kada je i oružje u rukama Ej-sa Šerna grmnulo. Tane je pogodio Nelinog konja i životinja se skljkala na zemlju kao da je grm pogodio.

Devojka je poletela konju preko glave i svom snagom tresnula o zemlju.

Dok Holidej je glasno opsovao, ali je odahnuo, jer pre nego što je stigao do nje, ona je već ponovo bila na nogama.

– Dobro sam – dobacila je, ali, osetljivom Dokovom uhu nije promakao treptaj bola u njenom glasu. – Pazite, on će pobeći, Dok... pogledajte... tamo!

Rukom je pokazivala na zadnji deo kuće, gde je Dok Holidej, stvarno, video Ej-sa Šerna kako uskače u sedlo, a konj mu je već bio u trku. Poterao je životinju prema zadnjoj strani doline.

– Za ime boga, sklonite se u zaklon

– viknuo je devojci. – I ne izlazite odande! Ja ću se pobrinuti za Šerna.

Ne čekajući njen odgovor, poterao je konja, a životinja već okupana u znoju i beloj peni, divlje zarza. Ipak, jurnula je svom snagom.

Šern je imao dobru prednost, mada to nije moralo ništa da znači. Pred njim je sada bila uzbrdica, a Dok Holidej je još uvek jurio ravnim terenom.

Bilo je još nešto što je Šernu otežavalo kretanje. Dok Holidej je primetio da su Ejsove bisage nabijene nečim, a nije mu trebalo mnogo da razmišlja šta bi to bilo. Sigurno novac, koji je skrivao ovde, u dolini. To je opterećivalo životinju i ona nije imala snage da juri brzinom koja je Šernu bila potrebna.

Već je i Dok stigao u podnožje brda. Ejs se okrenuo i ispalio metak prema njemu, i to s boka.

Dok je osetio kako je metak projurio tik pored njegovog lica i ponovo je morao da zastane. Nije želeo da gine bez ikakvog razloga i smisla. Tek tada je realno sagledao situaciju. Šernov konj bio je odmoran i svež, ili je bar tako izgledalo i svakako će sa lakoćom uspeti da izmakne njegovoj izmorenoj životinji.

Osim toga, kada Šern bude stigao na vrh padine, on će biti negde na sredini uspona. Bilo mu je jasno da će na tom položaju predstavljati izvorsnu metu, koju bi i najlošiji strelac mogao da pogodi.

Dok Holidej je kliznuo iz sedla i hitro izvukao pušku iz futrole. Brzim pokretom ruke ubacio je metak u cev, a onda prislonio kundak uz rame i nanišanio. Kada se mušica oružja zaustavila između Šernovih plečki, Dok je zategao prst na obaraču.

Međutim, nije opalio. Zaustavio se u poslednjem trenutku. Nije mogao da puca čoveku u leđa, čak ni takvom

kakav je bio Šern. Oborio je cev puške i nanišanio u konja.

Bilo mu je žao kad je povukao obarač i kad je video kako konj pada naglavce.

Šern je poleteo kroz vazduh i svom težinom udario u stene pred sobom.

Zaiste je šteta ubiti tako dobrog konja, pomislio je Dok, kada je ponovo krenuo uz padinu prema Šernu.

Šern je ležao sasvim mirno. Izgledalo je kao da je mrtav ili bar u nesvesti.

Dok mu se polako približavao. Međutim, kada je bio samo nekoliko jardi udaljen od njega, učinilo mu se da je primetio lagani pokret Šernove ruke, pa je zastao.

Bio je u pravu. Odjednom, Šern se munjevito pokrenuo. Kao zmijski jezik sevnula mu je ruka. U njoj se stvorio revolver i grmnulo na Holideja.

Ipak, Šern nije bio dovoljno brz. Dok je primetio njegov manevar i bacio se u stranu, još dok je on povlačio oroz. Metak mu je, ipak, prošao tako blizu čela da je mogao da se zakune da mu je okriznuo zavoj koji je nosio na glavi. Skočivši, međutim, u stranu, stao je na jedan kamen, koji se pod njegovom nogom obrušio i izgubivši ravnotežu Dok je poleteo unazad. U padu mu je puška ispala iz ruke, a onda je svom težinom tresnuo na zemlju. Od siline udara za trenutak je izgubio dah.

Urlajući najgadnije pogrde, Šern je skočio na noge, a Dok Holidej se bacio iza jednog niskog kamena, izvlačeći, istovremeno, svoj revolver.

– Ubiću te, Holideje – zaurloao je Šern. – Ubiću te... sve si mi upropastio!... Ubiću te! – urlao je gušeći se od besa.

Dok je govorio, Ejs Šern je trčao pravo prema zaklonu iza koga se skrivao Dok. Trčao je pognut napred

i pucao bez nišanjenja ne obazirući se ni najmanje na opasnost da bude pogoden. Mržnja, bes i želja za osvetom kao da su mu sasvim bili pomutili razum. Prvi metak iz Šernovog pištolja okrznuo je stenu iza koje je stajao Dok i komadić stene i prašine zasuli su Doka u lice, zaslepivši ga za trenutak.

Drugi metak je udario tik pored njegovog desnog lakta i odbio se u polje. Do tada su mu se oči očistile od sitne prašine i Dok je ugledao Šerna tik pred sobom.

To što je video kao da više i nije bilo ljudsko biće. Šernovo lice je bilo iskeženo u ludačku grimasu neobuzdane mržnje. Ako je u njegovoj svesti bilo neke misli i ako je u njegovom srcu bilo nekog osećanja, onda je to bila mržnja.

Onda je Dokov revolver grmnuo. Pogodio ga je u prsa, blizu srca. Šern se trgnuo, zateturao se unazad, a tek kada je pao, izraz na licu mu se promenio. Sada su se na njemu ogledali strah i bol.

Jedan jedini potresan jauk umirućeg oteo se sa Šernovih usana, a revolver u njegovoj ruci još je jednom opalio. Tane se zarilo u zemlju i odbacilo Holideju u lice pregršt prašine i sitnih čestica stene. Suze su mu zamaglile oči, videvši kroz mutnu koprnu da se Šernovo telo kotrlja niz padinu prema njemu, odskočio je u stranu. Čuo je kad je telo tupo tresnulo na zemlju pored njega i kroz izmaglicu suza video je kako se Šern otkotrljao, zaustavio i ostao da nepomično leži na leđima. Bio je mrtav.

Ne pogledavši više Šernovo telo, Dok Holidej se umorno okrenuo i pošao niz padinu.

*

dej je sedeo u salunu sa čašom pića ispred sebe i u mislima preživljavao događaje iz poslednjih dana. Afera je bila okončana i u Rauhajdu su uspostavljeni red i mir. Nekolicina pomagača Ejša Šerna nalazili su se u zatvoru, a za sledeću nedelju zakazan je izbor pravog šerifa koji će posle odlaska rendžera paziti da se zakon sprovodi kako to zahtevaju interesi poštenih građana. Za divno čudo, bilo je dosta ljudi koji su predlagali da prvi šerif bude Dok Holidej i svim silama nastojali da ga uvere da se prihvati te dužnosti. On je, naravno, tu obavezu odbio, iako je, to je morao sebi da prizna, u izvesnoj meri bio polaskan počašću i poverenjem koje mu je ukazano.

Holidej je odbio dim iz mirišljave „virdžinija“ cigare i srknuo gutljaj brendija. Osećao se odmoran i svež i uživao je u osećaju čistoće svog tela i rublja na sebi. Bio je to poslednji dan njegovog boravka u Rauhajdu i sada, u ovom raspoloženju, grad mu se činio čak prijatnim. Ali, žeđ za novim vukla ga je dalje, u nova mesta, nove predele, među nove ljude. Kroz pola sata ukrcaće se u diližansu koja će ga poneti maticom te njegove nikad zadovoljene žeđi.

U tom trenutku, na vratima saluna, pojavio se Hobl Frenk, mesni poštar i pogledom prošetao po salunu. Videvši Doka, prišao mu je i rekao. – Mister Holideje, jedna dama vas čeka pred salunom. Pitala je da li možete izaći na čas?

– Ko je to? – zapitao je Dok.

– Mis Nela Šern.

Holidej je ostavio cigaru i pošao ka izlazu. Na ulici ga je zapljusnula svetlost sunčanog dana tek malo prošarana hladovinom nastrešnice. Prišao je Neli koja je stajala nekoliko metara dalje i pozdravio je dodirom prstiju po obodu šešira. – Dobar dan, mis Šern. Želite li da mi nešto kažete?

Nekoliko dana kasnije, Dok Holi-

– Da... – rekla je zbunjeno Nela i porumenela. – U stvari, htela sam još jednom da vam zahvalim za sve što ste učinili i... – zastala je kao da se koleba da li da nastavi – ... da vam dam nešto što će vas podsećati na naš grad. Evo – nastavila je pružajući mu jednu svilenu maramicu s izvezenim monogramom.

Dok je uzeo maramicu i osmehnuo se. – Vi ste vrlo mila osoba, Nela, i priznajem da me je vaš postupak dirnuo. Ne sumnjajte u to da ću vas se često sećati – rekao je Dok i pogledao Nelu u oči. – U svakom slučaju, uvek kada vidim ovu maramicu.

Nela se osmehnula stidljivo. – Volela bih kada bi to bilo što češće. Pokušaću da tako i bude... bar za izvesno vreme.

– Kako? Šta ćete učiniti? – rekao je Dok upitno dižući obrve.

– Ovo – rekla je Nela i, podigavši se na prste, poljubila Doka u ugao usana. Zatim se naglo okrenula i žurnim koracima se udaljila.

Dok je ostao na mestu gledajući za Nelom. Nije znao da li je to bio poljubac namenjen bratu ili željenom ljubavniku. I verovatno da to nikada ne-

će ni saznati, jer mu je to mogla reći samo Nela, koju verovatno više nikada neće videti.

Opipao je prstima mesto gde je još uvek osećao dodir Nelinih usana i osmehnuo se. Svejedno, to, na kraju, nije ni bilo najbitnije. U tom trenutku radovao se pomisli da će za sobom ostaviti jednog prijatelja, jedno biće koje će o njemu misliti i koje će ga se sećati. U svetu laži i nasilja, to saznanje ga je utešno grejalo.

Vratio se u salun, ispio svoj brendi i ugasio cigaru koja je dogorevala na stolu. Napolju je čekala spremna dilažansa i on se laganim koracima uputio ka njoj. Prolazeći pored šanka, klimnuo je glavom barmenu i ovaj mu je svesrdno otpozdravio.

– Do viđenja, mister Holideje. Dođite opet.

Opet? Dok Holidej mu nije odgovorio da ne veruje mnogo u tu mogućnost. Na zapadu je postojalo mnogo gradova koje je trebalo videti i mnogo ljudi koje je trebalo upoznati, a život je tako kratak. Ne, najverovatnije da se to „opet“ neće nikada više ponoviti.

Otvorio je leptirasta vrata pred sobom i zakoračio na ulicu, u novi dan.

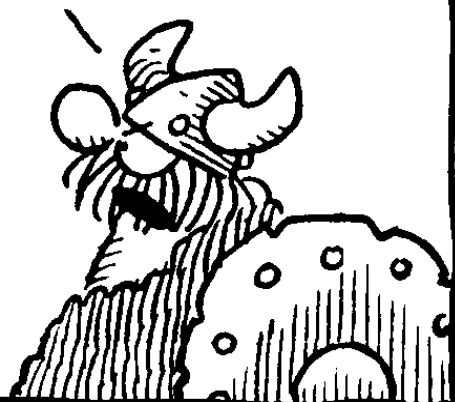
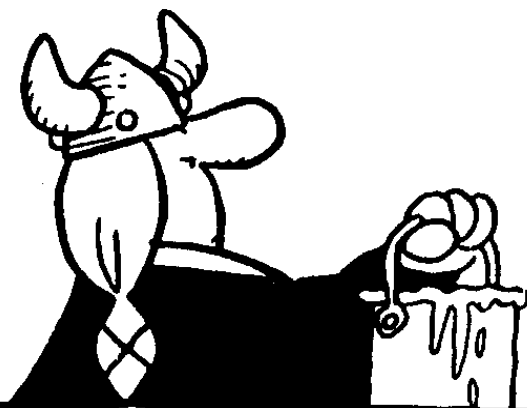
– K r a j –

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

JA NE IZNOSIM SMEČE, DRAGA
MOJA! JA KROJIM ISTORIJU!
OSVAJAM ZEMLJE! SECEM ZMAJEVE!

4-13
DICK BROWNE

A JEL SE BO-
RIS I SA ŽENA-
MA ???

SLAGALICE ZA VAS I VAŠU DECU!

VRHUNSKI KVALITET PROIZVODA
PO UZORKU NA NAJPOZNATIJE EVROPSKE IZDAVAČE

TRENUTNO RASPOLAŽEMO SA TRI RAZLIČITA MOTIVA:

★ **UMPAH-PAH, POPAJ I EVOKSI** ★

SLAGALICE IMAMO U VARIJANTAMA OD 80 I 250 DELOVA

CENA JEDNOG PRIMERKA SLAGALICA
(BEZ OBZIRA NA MOTIV I BROJ DELOVA)

IZNOSI 150 DINARA PLUS POŠTANSKI TROŠKOVI.

SLAGALICE MOŽETE PORUČITI NA ADRESU:
MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD, PP 22,
ILI NA TELEFONE: 021/611-953 I 613-045